

နိ : နိ : ၈၁၆၀

မြုဝယ်သွယ်

အချစ်ရဲရဲ အာဠ်းရင့်ရင့်

အခန်း (၁)

“တူ...တူ...တူ”

အောင်ကေတုသည် သူ့မျက်စိရှေ့တွင်ရှိနေသော စာရင်း
သားများကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ဖုန်းသံမြည်လာခြင်းကြောင့် စာအုပ်ကို
ခိုခိကမခွာဘဲ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဆရာ...ကျွန်တော် မောင်စိန်ပါ”

“အေး...ပြော”

တပည့်ကျော်မောင်စိန် ဖြစ်နေသဖြင့် အောင်ကေတု
အေးဆေးညင်သာစွာ ဆိုလိုက်သည်။

“ဟို...ကျွန်တော်တို့ကို ရောင်းမယ့်မြေကွက်ကိစ္စ အခု
ခံဖက်က ကျွန်တော်တို့ကို မရောင်းတော့ဘူးတဲ့ဆရာ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ...ကျွန်တော်တို့ပေးထားမယ့် စရန်ကို

လည်း လက်မခံဘူး။ တခြားတစ်ယောက်ကို ရှောင်လိုက်ပြီတဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တာကွ၊ မနေ့တုန်းက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဒါနဲ့ သူက ဘယ်သူ့ကို ရောင်းလိုက်တာလဲ”

“ဟို...ဟို ဒေါ်ခင်ချမ်းသာတဲ့ ဆရာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ...ဒေါ်ခင်ချမ်းသာက ဆရာပေးထားတဲ့ ဈေးထက် ပိုပေးပြီး ဓယ်လိုက်တာလို့ပြောပါတယ်”

“တောက်...ကွာ ဒီမိန်းမတော့ သိပ်လွန်နေပြီ၊ အေး...ဦးတိတ်ကြည်ကို ပြောလိုက်၊ ငါအခုလာခဲ့မယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ဂျောက်”

လက်ထဲက ဖုန်းခွက်ကို ဒေါသဖြင့် ဆောင့်ချလိုက်ပြီး နေရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်မိသူက အောင်ကေတု ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမကတော့ နည်းနည်းမလွယ်ပါလား။ သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိစ္စတိုင်းမှာ ဒေါ်ခင်ချမ်းသာနှင့် အောင်ကေတုတို့ မကြာခဏ ပြဿနာဖြစ်နေကြရသည်ကလည်း ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်တော့ပါ။

မကြာခဏဆိုသလိုပင် သူဦးရင်ဦးသလို လုပ်ပြီး ကိုယ်ဦးရင်လည်း အရင်လက်ဦးမှုရယူတတ်တာမို့ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် သူမကလည်း အောင်ကေတုကို လုံးဝကြည့်မရသလို အောင်ကေကလည်း ဒေါ်ခင်ချမ်းသာဆိုတာနှင့်ပင် ခံပြင်းဒေါသ ဖြစ်ရသူဖြစ်

သည်။

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမမို့ နေရာတကာ သူမနှင့်အပြိုင် အခုလို ဖြစ်နေတာကိုလည်း အောင်ကေတုကိုယ်တိုင် သဘောမကျနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်ကစပြီး လက်လျှော့အရှုံးပေး လိုက်ရမှာမျိုးကိုလည်း ဦးတိတ်မဝင်စားပါ။

ဖြစ်ခြင်းဖြစ် မိန်းမသားဖြစ်သည့် ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမကသာ အောင်ကေတုလို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဦး စိန်မခေါ်ဘဲ လက်ရှောင်သွားသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ အခုတော့ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမက အောင်ကေတုထင်သလို မဟုတ်။

ကိစ္စတိုင်းမှာ အောင်ကေတုဆိုသည့် သူနှင့်လိုက်ပြီး အနိုင်အပြိုင်ကျနေသည်။ အောင်ကေတုရဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စတွေမှာ သူမက ပွဲဖျက်နေသည်။ ဒါကို သူ့ဘက်က ဒီအတိုင်း လက်လျှော့အရှုံးပေးနေလို့ မဖြစ်တော့။

အောင်ကေတု ဘာကောင်လည်းဆိုတာ သိရအောင် ချုပ်ပြုမဖြစ်တော့မည်။ စာရင်းစာအုပ်တွေကို ကျောခိုင်းပြီး ကားသော့ကိုဆွဲကာ တပည့်ကျော် မောင်စိန်ရှိနေမည့် ဦးတိတ်ကြည်အိမ်ကို သူ့ကားလေးကို ဦးတည်လိုက်သည်။

အဆင်သင့်ပင် ဦးတိတ်ကြည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အောင်ကေတု နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်းဗျာ...ဦးတိတ်ကြည်”

“ကျွန်တော်လည်း မတတ်ဘာလို့ပါဗျာ၊ တစ်ဖက်က

ဇွတ်အတင်းငွေပုံပေးနေတော့လည်း ငြင်းရခက်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း စီးပွားရေးသမားပဲ၊ ငွေဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်ဗျာ၊ ဒီတော့လည်း ငွေပိုပေးတဲ့လူနောက် လိုက်ရတာပေါ့လေ။”

“ခင်ဗျားဗျာ”

ဦးတိတ်ကြည်ပြောတာ မှန်နေသမျှ အောင်ကေတု ပြောရခက်နေစဉ်မှာပင် သူတို့ရှိရာသို့ နောက်ဆုံးပေါ် အက္ခရာနံပါတ်ဖြင့် ကားလှလှလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်ရပ်တန့် လာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ ဒေါ်ခင်ချမ်းသာလာပြီဗျာ ဦးအောင်ကေတု”

အဲဒါ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုသည့် စကားကို အောင်ကေတု စိတ်ထဲကဆိုလိုက်ပေမယ့် အပြင်မှာတော့ တည်ခန့်ချောမောသော သူ့မျက်နှာကို မှုံတည်လျက် ကားပေါ်မှ ကြွကြွရွရွလေး ဆင်းလာသော ဒေါ်ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမကိုသာ ခပ်ရဲရဲစူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ကြွပါခင်ဗျာ...ကြွပါ၊ ဒီမှာ ဦးအောင်ကေတုလည်း ရောက်နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ၊ ဒေါ်ခင်ချမ်းသာတို့လို စီးပွားရေးသမားအချင်းချင်း မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ”

“မလိုပါဘူးဗျာ...ကျုပ်က ဘုရားအကြောင်း စိတ်မဝင်စားဘူး”

ခင်ချမ်းသာ ဖြေလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ခင်ချမ်းသာကိုယ်စား အောင်ကေတုမှ ဝင်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြင့် သူလိုလူ တစ်ယောက်ကို

လုံးဝအရေးမစိုက်သလို အမူအရာလေးဖြင့် မျက်နှာလှလှလေးကို ချီမော့ထားသော ခင်ချမ်းသာမှာ တစ်ဖက်လူစကားကြောင့် ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

“ဘာရှင်”

“ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး...မိန်းမလို မိန်းမရ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါ၊ ရန်စွာနေလိုက်တာ၊ ရှင့်လိုလူကို ဘယ်သူက ရော စိတ်ဝင်စားနေလို့လည်း”

“ဘယ်ပြောနိုင်မလည်းဗျာ၊ တချို့ဆို ကျုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ ကျုပ်သွားရာနောက် တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်ပြီး ကျုပ်ဝယ်မယ့်မြေကွက်ကိုတောင် ဇွတ်ဝင်လု ဝယ်ကြသေးတာပဲဗျာ”

“ကြည့်စမ်း...ရှင်...ရှင် ဘာလူပါးတာလဲ”

“ကျုပ်က လူပါးမဝပါဘူးဗျာ၊ လက်တွေ့ဖြစ်နေတာလေးတွေကိုပဲ ပြောတာပါ”

“ကဲ...ဦးတိတ်ကြည်ရေ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ကို တစ်ဖက်သတ်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့လူကို ဒီကိစ္စလောက်နဲ့တော့ ပြဿနာမလုပ်ရက်ပါဘူးဗျာ”

“ကျုပ်ကပဲ အလျှော့ပေးပါတယ်၊ ကျုပ်သွားမယ်၊ မောင်စိန်လာဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် သူ့ကားပေါ်တက်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွားသော အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကြောင့် ခင်ချမ်းသာမှာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်ပြော

ခွင့် မရလိုက်ဘဲ သူမတစ်ယောက်တည်း ဒေါသလေးများဖြင့် ပြာမွန်ထူပူစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့အလှည့်ကြတော့ သိတတ်နေလိုက်တာ။ ခင်ချမ်းသာရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ကွက်တွေကို ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ဝင်ဝင်လူယူတာကိုကြတော့ မပြော။

တော်တော်လည်း လူပါးဝလိုက်သည့်လူပါလား။ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ပြိုင်ပြီး ဒီလောက်တောင် ရန်ဖြစ်ချင်နေရင် ပုဆိုးဝတ်မထားဘဲ ခင်ချမ်းသာလို လုံချည်ပဲဝတ်ထားသင့်သည်။

“ဦးအောင်ကေတုက သိပ်ဒေါသဖြစ်သွားလို့ပါဗျာ၊ အားလုံး ကျွန်တော်အပြစ်ပါ။ ဒေါ်ခင်ချမ်းသာကလည်း နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးလိုက်ပါ။”

“ခွင့်မလွတ်နိုင်ဘူးရှင်...ခွင့်မလွတ်နိုင်ဘူး၊ ငါယောက်ျားပဲဆိုပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တင်တင်စီးစီး ပြောသွားတာ ရှင်ကြားတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ခင်ချမ်းသာ အနေနဲ့ကလည်း။”

“အို...တော်ပါရှင် ကျွန်မရှင်နဲ့ပြိုင် ပြောမနေချင်ပါဘူး။ အဲဒီအောင်ကေတုဆိုတဲ့လူကိုပဲ သတ်ပြစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးရွံရှာတယ်။”

“ဦးတိတ်ကြည်ပြောသလို တစ်လအထိ မစောင့်နိုင်ဘူး။ တစ်ပတ်အတွင်း ဒီနေရာကဖယ်ပါလို့ လာပြောတာ၊ ကျွန်မသွားမယ်။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကောင်းပါပြီ၊ ဒေါ်ခင်ချမ်းသာစိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရပါစေမယ်။”

ခင်ချမ်းသာသည် ဦးတိတ်ကြည်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူမကားလေးကို နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးမောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ကားကအရှိန်ဖြင့် ပြေးနေသလို ခင်ချမ်းသာရင်ထဲက ဒေါသစိတ်လေးများကလည်း ပို၍ပြင်းထန်လာရပါသည်။ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို ခင်ချမ်းသာ ကြည့်မရအောင်မုန်းနေမိသည်။

အလကားလူ...။
သူ့အလှည့်ကြတော့ သိတတ်နေလိုက်တာ။

အဟွန့်...။
မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် ခင်ချမ်းသာ တစ်ချက်မျှ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်သည်ဆိုရုံလေး ရယ်လိုက်သည်။ ခင်ချမ်းသာရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို အပိုင်စီးလူလည်ကျသွားကုန်းကတော့ ခင်ချမ်းသာကို ဒီလိုလည်း မပြောခဲ့ပါလား။

အရင်တုန်းကတော့ ခင်ချမ်းသာညှို့ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့မရတော့။ အောင်ကေတုဆိုသည့် လူရဲ့ နည်းလမ်းတွေကို တန်ပြန်အသုံးပြုပြီးမှ သူ့နည်းအတိုင်း ခင်ချမ်းသာဘက်က လက်တုံ့ပြန်လိုက်တော့ မခံချိမခံသာ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားပုံက ရယ်စရာတော့ အကောင်းသားပင်။

ခင်ချမ်းသာပဲလေ။

သူလိုလူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်လက်မြောက် အရှုံးပေးမယ်ဆိုရင် ဒီလိုစီးပွားရေးလောကထဲမှာတောင် ရှိနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ချမ်းသာကို မိန်းကလေးပဲဆိုပြီး လျှော့တွက်ရင် သိပ်ကိုများသွားမည်။

ယောက်ျားတွေကို ဂရုမစိုက်လို့ သူတို့လိုလူတွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်လို့ သူတို့လိုယောက်ျားတွေနဲ့အပြိုင် စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ရပ်တည်လာတဲ့သူပဲ။

ခင်ချမ်းသာကို လာကျောလို့ကတော့ မောသွားမည်။ အခုပဲကြည့်လေ ယောက်ျားရင့်မကြီးတစ်ယောက်လုံး ဖြစ်ရဲ့နဲ့ ခင်ချမ်းသာကိုမနိုင်တော့ မိန်းမလိုမိန်းမရ စကားတွေဆိုပြီး ငါယောက်ျားပဲဆိုပြီး လူကိုခွတ်အတင်း အနိုင်ယူသွားသည်။

အဲဒါတွေပဲ ယောက်ျားဆိုသူတွေကို ခင်ချမ်းသာ အထင်မကြီးတာပါ။

အလကား ယောက်ျားတွေ။

ချမ်းသာတို့ မိန်းမတွေလောက်တောင် စိတ်သဘောထားကြီးမြတ်ချင်ကြတာမဟုတ်။ သူ့ကိုများ ခင်ချမ်းသာက စိတ်ဝင်စားနေပါသည်တဲ့။ မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

သွေးရူးသွေးတမ်းနဲ့ ပြောချင်ရာပြောသွားသည့် စကားတွေအတွက် တစ်နေ့ ခင်ချမ်းသာကလည်း ကောင်းကောင်းကြီးလက်စားချေတဲ့ပြန်ရဦးမည်။

အောင်ကေတု ...။

ရှင်အလှည့်ကြရင် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားထား

စမ်းပါရှင်။

ရှင်လိုပဲ ခင်ချမ်းသာဆိုတာကလည်း ပါးစပ်နဲ့ပါ။

“တူ...တူ ...တူ”

“ဟဲလို”

“ခင်...ကိုယ်ပါ”

“ဪ...ဇော် ပြောလေ”

“ဒီမှာခင် ပြောထားတဲ့ကိစ္စတွေအားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ညကြရင် ဦးဘမင်းရဲ့ ဒင်နာတက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပါ။ ဇော် လာခေါ်မယ်”

“သင့်ခံယူ ဇော်”

“ဒါဆို ဇော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ကေစီးပါပြီ ဇော်ရယ်”

ဖုန်းလိုင်းပြတ်တောက်သွားသည်နှင့် ခင်ချမ်းသာ ဂုဏ်ယူပုံကြားစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါလည်း ခင်ချမ်းသာပဲ အောင်ကေတုဆိုတဲ့လူကို အနိုင်ရလိုက်ပြန်ပါပေါ့လား။

အောင်ကေတု ... အောင်ကေတု။

ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်ဘာပြောနိုင်ဦးမှာလည်းဆိုတော့ ဟောဒီက ခင်ချမ်းသာ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ရှင်။

ဧည့်ခံပွဲအတွက် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ စိတ်ကြိုက်အနုစိတ်ပြင်ဆင်ပြီး ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးထဲ သူမကိုယ်သူမ ကြည့်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံက ဖြူနုဝင်းပါသော ခင်ချမ်းသာ၏

အသားအရေကို ရွှေလိုဖိတ်ဖိတ်လက်တောက်နေပြီး ငါးပေသုံး လက်မခန့် အရပ်အမောင်းနှင့်အညီ အချိုးအစားကျနေသော ခင်ချမ်း သာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းအလှကလည်း မြင်ရသူရင်ကို စွဲငြိဖွယ်ဖြစ်သည်။

လှပသော ခင်ချမ်းသာ၏ မျက်နှာလှလှလေးပေါ်ရှိ ဇင်ရှော်တောင်မျက်ခုံး၊ လှပဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးအစုံကို မည်းနက်ကျော့ရွန်းသော မျက်တောင်ထူထူကျော့ကျော့များက ခပ်စိတ်စိတ် ဝန်းရံထား၏။

နှာတံစင်းစင်းလေးအောက်မှာ နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းအစုံက နုအိန်ရဲနေပုံက တွေ့မြင်ရသူအပေါင်းကို ရင်ခုန်စေမှာ သေချာသည်။

“တီ”

အိမ်အောက်မှ ကားသံကြောင့် ခင်ချမ်းသာမှန်ထဲကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ဖိနပ် လှလှလေးကို စီးကာ နေရာမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

နှူးညှပ်ပါးလွှာသော ပိုးသားပဝါအနက်လေးကို ပခုံးမှာ ခပ်လျော့လျော့ လှမ်းမြဲလိုက်သောအခါ အညိုရောင်ခပ်ပျော့ပျော့ ဆံပင်လေးများကို ကပိုကရို ထုံးဖွဲ့ထားသော ခင်ချမ်းသာ၏ ဆံယဉ်နုတို့ပြေကြသော အလှမှာ ပြီးပြည့်စုံသွားသည်။

“လှလိုက်တာခင်ရယ်...ဒီပွဲမှာလည်း ခင်အလှကို မိနိုင် တဲ့သူ ရှိမှ...ဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဇော်၊ ဇော်ဆီက ဒီလိုချိုးကျူးတဲ့ စကားသံကြားဖို့ ခင်ဘက်က အချိန်တွေအများကုန်ခဲ့ရတဲ့သူပါ”

“ခင်ကတော့လေ ပြောတော့မယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ဒီနေ့ ဇော်လည်း ဒီဝတ်စုံနဲ့ သိပ်ပြီးကြည့်ကောင်းနေပါ တယ်လေ၊ ကဲ သွားကြစို့”

“အိုကေ”

ဇော် ကားပေါ်မှာ ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက် လှလှပပ ကြွကြွရွရွလေး ပါလာသည်။ ခင်ချမ်းသာ အလှတွေက ထိလိုက် ရင် ကြော့သွားတော့မလားလို့ ထင်ရအောင် နူးညှပ်သိမ်မွေ့မှုတွေက ပန်းကလေးတစ်ပွင့်နှင့် ပမာတူလှသည့်အဖြစ်လေ။

ရောင်စုံမီးရောင်တွေနှင့်အတူ စိန်ရောင်ရွှေရောင် တဖျပ် ဖျပ် လက်နေသည့် လူရောင်စုံစီးကြောင်းထဲမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရယ်မောနှုတ်ဆက်သံ၊ စကားပြောသံတွေအားလုံး ငြိမ့်ညောင်းသာ ယာသော တေးဂီတသံနှင့်အတူ မျောလွင့်လိုက်ပါနေပါသည်။

ထိုလူစီးကြောင်းထဲမှာ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် အလှနတ် သမီး တစ်ပါးလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

“ခင်”

“ဟင်”

“ဟိုမှာ အသိတစ်ယောက်တွေ့လို့ သွားနှုတ်ဆက်လိုက် ဦးမယ်၊ ဒီမှာ ခင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တယ်နော်”

“ခင်ချမ်းသာပါနော်”

“အဟွန်း”

ဇော်က ခင်ချမ်းသာစကားကို သဘောကျစွာ ဟက်ခနဲ

ခေါင်းကိုလှန်မော့ပြီး ရယ်သည်။

“မကြာပါဘူး...ခဏပဲ”

“သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ ဇော်ရယ်”

ပြုံးလျက် ခင်ချမ်းသာနားက ဇော် ထွက်သွားတာကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ငေးရင်း လှပသော ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေးလည်း ပြန်ကြည့်နေပါသည်။

ဒါကိုပဲ ကြည့်မရအောင် အခဲရခက်နေမိသူက အောင်ကေတု။ ဘယ်လိုမိန်းမလည်း လောကကြီးမှာ ယောက်ျားစစ်စစ်တွေ စိတ်ကြိုက်ခေါင်းခေါက်ရွေးလို့ ရနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ သူမလို သိပ်လှသည့် မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျားစိတ်ပေါက်ပြီး မိန်းမစင်စစ်ကနေ ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသူနဲ့မှ တွဲပဲ တွဲတတ်လွန်းသည့် အဖြစ်မို့ အောင်ကေတု စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ မကျေနပ်ပြီးရင်း မကျေနပ် ဖြစ်နေပါသည်။

ဒီမိန်းမလုပ်နေပုံတွေအားလုံး အောင်ကေတုအတွက် မျက်လုံးထဲမှာရော၊ နားထဲမှာရော ကန့်လန့်ကြီးတွေဖြစ်နေသည်။

အခုပဲ...ကြည့်လေ။

ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမက သူနှင့်အပြိုင် မြေနှင့် အိမ်အဆောက်အဦးကို လှဝယ်ရုံနှင့် မပြီးသေး။ သူဌေးဦးဘမင်းနှင့် နှစ်ဦးအကျိုးတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မည့် အောင်ကေတု၏ တခြားစီးပွားရေးကိစ္စမှာလည်း ဝင်လှပြီး နေရာယူကာ

ရှုပ်ဖြစ်အောင် ရှုပ်လိုက်သေးသည်။

အောင်ကေတု သိလိုက်ရချိန်မှာ အားလုံး နောက်ကျခဲ့ပြီ။ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ ခင်ချမ်းသာက အောင်နိုင်သူပီပီဒီပွဲကို လှလှပပ ကြွကြွရွရွလေး တက်လာသည်။

ဒီပုံနဲ့ဆို အောင်ကေတုနှင့် ခင်ချမ်းသာတို့မှာ လွယ်တော့မည်မထင်။

“ဘယ်လိုလဲ...ဦးအောင်ကေတု၊ ဒေါ်ခင်ချမ်းသာကို ဒီတစ်ခါလည်း ခင်ဗျားပဲ အရှုံးပေးလိုက်ရပြန်ပြီဆို ဟုတ်လား”

“ဪ...ဦးအောင်ပွင့်၊ သတင်းတွေကလည်း မြန်လှချည်လားဗျာ”

“မြန်ဆို အင်တာနက်ခေတ်လေဗျာ၊ ဒီလိုပဲ ကြားရတာပေါ့”

“အနိုင်မယူချင်လို့ တမင်အရှုံးပေးထားတာပါဗျာ၊ သမင်ဆယ်လွမ်း ကျားတစ်လွမ်းဆိုတာ ခင်ဗျားလည်းအသိပဲ”

သူနှင့် စီးပွားဖက်ဖြစ်သော ဦးအောင်ပွင့်ကို ဘာမှ မဖြစ်သလို မျက်နှာထားနှင့် ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောပြောဆိုလိုက်တာကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်ကလည်း ပြုံးနေပါသည်။

“အင်း...ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ပုံစံကိုကြည့်ရတာ နေနဲ့လလို တကယ်လိုက်ဖက်တယ်ဗျာ၊ အရှုံးပေးလက်စနဲ့ မထူးတော့ပါဘူး၊ ရာသက်ပန် အရှုံးပေးလိုက်ရင် ပိုမကောင်းပေဘူးလား ဦးအောင်ကေတု”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“အခုလို အကြံပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ နောင်ရေး အဆင်ပြေအောင် အခုထဲက စဉ်းစားသင့်ရင် စဉ်းစားရမှာပေါ့”

“လုပ်ဗျာ...ကျုပ်တို့ကတော့ သဘောတူတယ်၊ ခင်ဗျား သမင်မလေးက သိပ်လှတာဗျာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားလျာနဲ့ တွဲနေတာကြည့်ပြီး ရင်နာလွန်းလို့ပါဗျာ”

“အတုဟာ အတုပဲလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ”

“ဟိုမှာ ကျုပ်ကိုခေါ်နေပြီသွားလို့ကဦးမယ်ဗျို့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အောင်ကေတုနားက ဦးအောင်ပွင့် ထွက်သွားသည် နှင့် စောစောကပြုံးနေသော အောင်ကေတုမျက်နှာချောချော မှာ ချက်ချင်းမူန်တည်သွားကာ ခင်ချမ်းသာနှင့် ပြုံးရယ်စကား ဆိုနေသည့် ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းရှိရာကို ရောက်သွားသည်။

“ခင်...ဟိုဘက်စားပွဲမှာ အောင်ကေတုပါလား၊ လှည့်မကြည့်နဲ့နော်၊ သူက ဇော်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်”

“ကြည့်ကြည့်ပေါ့၊ အရေးစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ ဇော်ရယ်၊ ဟော...ဟိုမှာ ဦးဘမင်း ဒီကိုလာနေတယ်ဇော်ရေ၊ နှုတ်ဆက် လိုက်ပါဦး”

“ဟဲလို...ဒေါ်ခင်ချမ်းသာ အားလုံးအဆင်ပြေရဲ့ နော်”

“ဒီလိုပဲ ကြိုးစားရတာပေါ့ရှင်”

ပြုံးလျက် ခင်ချမ်းသာ မယုတ်မလွန်လေး ဆိုလိုက် သည်။

“အကူအညီလိုရင် ပြောပါဗျာ၊ ဒေါ်ခင်ချမ်းသာ အတွက်ဆို ကျုပ်ဘက်က အချိန်မရွေးပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဦးဘမင်းထံမှ ဘာလိုလိုစကားကြီးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မသိသလိုလေး ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရပေမယ့် ခင်ချမ်းသာရင် ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အခံရခက်နေမိသည်။

ယောက်ျားတွေဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စက ဒါပဲ ရှိသည်ထင်။ မိန်းမချောချောတွေ့ရင် သူတို့ဇာတိရုပ်တွေက အခုလိုပဲ ပေါ်ပေါ်လာတတ်ကြသည်။

ဘယ်လောက်ပဲ မိန်းမတွေကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ အထင်မကြီးပါဘူးလို့ဆိုဆို နောက်ဆုံးမှာ ထိုယောက်ျားဆို သည့် သတ္တဝါတွေအားလုံး မိန်းမတွေရဲ့ ခြေရင်းမှာ ဝပ်ဆင်း ကြရသည်ချည်းပင်။

သူတို့အကြိုက်မတွေ့သေးသည့်အချိန်မှာ အရိုးများသ လေး၊ ဂျိုးများသလေး လုပ်နေကြသည်။ အကြိုက်လည်းတွေ့ ရော အရိုးလည်းမသိ ဘာဆိုဘာမှမသိတော့။

ထိုလူမျိုးတွေထဲ အောင်ကေတုဆိုသည့် လူလည်း အပါအဝင်ဟု ဆိုရမည်။ ခင်ချမ်းသာလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်က သူလိုလူကို အနားမှာရှိသည်လို့တောင် ထင် တာမဟုတ်တော့ သူ့ဘာသာ အခံရခက်ပြီး လူတွေရှေ့မှာ

သူ့ကိုယ်သူ အရှက်မရှိ သွေးရူးသွေးတမ်းတွေ လျှောက်ပြောနေတာ သူမကိုယ်တိုင် အမြင်အကြားပဲမဟုတ်လား။

ဦးဘမင်းက ခင်ချမ်းသာကို စကားအနည်းအကျဉ်းဆိုပြီး သူမနားက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည့်အခိုက်မှာ ဇော်ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

“ဟဲလို”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ဇော် အခုပဲပြန်ခဲ့ပါ့မယ် ဒါပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇော်”

“အိမ်မှာ မာမိမူးလဲလို့ခင်၊ ဇော် အခုပဲပြန်မှဖြစ်မယ်”

“ပြန်လေ...ခင်လည်း ဦးဘမင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်မယ်”

“ကားနားကိုလာခဲ့ခင်၊ ဇော်သွားနှင့်ပြီ”

ခင်ချမ်းသာအနားက ဇော်တစ်ယောက် ခြေလှမ်းကွဲကြီးတွေနဲ့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားချိန်မှာ ခင်ချမ်းသာလည်း ဦးဘမင်းကို ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသော ဧည့်ပရိသတ်အလယ်မှာ ခင်ချမ်းသာ ရှာနေသူကို မတွေ့ဘဲ သူမ မရှာသူကို တွေ့နေ၏။

ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူ။

သူနှင့် မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ ခင်ချမ်းသာ အရေးမစိုက်သလို ခပ်တည်တည်လေး အကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ဦးဘမင်းကိုလည်း ရှာမတွေ့တော့ အနားကရှိသည့်လူကိုပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အောင်ကေတုဆိုသည့် လူနားအရောက်မှာ ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ကိုင်သည့် အဖြူရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေး ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာကို သူမ မသိလိုက်ပေမယ့် အောင်ကေတုက အသာကောက်ယူထားလိုက်၏။

“ခင်ချမ်းသာ”

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် လျှောက်နေသော ခင်ချမ်းသာမှာ သူမအမည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်လာသံကြောင့် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းကို တုံ့ရပ်ပြီး နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အောင်ကေတုဆိုတဲ့ လူပါလား။

ခင်ချမ်းသာ နောက်နားတွင် မားမတ်ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်ရပ်နေသူကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာလှလှလေး တည်တင်းသွားသည်။

“ကျွန်မကိုခေါ်တာ ရှင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“ခင်ဗျား လက်ကိုင်ပဝါလေး၊ ကျုပ်ရှေ့မှာ တမင်

ချထားခဲ့တာ ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ချင်လို့ မဟုတ်လား”

“ဘာရှင့်...ရှင်...ရှင် ဘာလူပါးဝတာလဲ”

အောင်ကေတုစကားကြောင့် အခဲရဒေါသထွက်ပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားသည့် ခင်ချမ်းသာ မျက်နှာလှလှလေးကို ဝံ့ဝံ့စားစား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အောင်ကေတုရင်ထဲမှာ အကျေ နပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် နေရာ တကာ ကဲကဲဆတ်ပါချင်နေတဲ့မိန်းမ။ သူ့စကားကြောင့် ဆတ်ဆတ်ခါ သွားရတာကို သဘောကျနေမိသည်။

“ဒီမှာ ရှင့်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင်လိုလူကို ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ရှိတယ်လို့ထင်ခဲ့ တာ မဟုတ်ဘူးရှင့် သိလား၊ ဘယ်နေရာက ကောက်လာမှန်း မသိတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေး အကြောင်းပြပြီး ကျွန်မနဲ့ ဇွတ် အတင်းလာရောဖို့ ကြိုးစားတာ ရှင့်မှာရှိတဲ့ အကြံဉာဏ်အကုန် ပဲလား”

“မင်း...မင်း ကျုပ်ကို ဘာစကားပြောတာလဲကွ ဟင်”

“လူစကားပြောတာလေ၊ လူလိုပြောတာတောင် နား မလည်ဘူးဆိုတော့ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

အောင်ကေတုက လူစကားနားမလည်သူရယ်လို့ ပြောချင်ရာပြောပြီး သူ့ရှေ့က ထွက်သွားသော မချောကိုကြည့်

ကာ ဒီတစ်ခါ ဆတ်ဆတ်ခါနာရသူက အောင်ကေတုကိုယ် တိုင်ပါ။

“ဟိတ်...နေဦး”

အောင်ကေတု လှမ်းတားလိုက်သော်လည်း ခင်ချမ်း သာက ဂရုမစိုက်။ နောက်ကိုတစ်ချက် လှည့်မကြည့်ဘဲ သူမ ဘာသာ သွားမြဲသွားနေရာ အောင်ကေတုရင်မှာ သည်းခံနိုင် စွမ်းတို့လည်း သူ့အလိုလို ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရပါပြီ။

“ခင်ချမ်းသာ”

“အို...အမလေး”

“ရှင်...ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲရှင့်”

သူမရှေ့ကို ဗြဲနဲ့ခနဲရောက်လာပြီး သူမရှေ့မှာ ပိတ် စီးရပ်လိုက်သော အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကြောင့် ခင်ချမ်းသာ မှာ သူရင်ခွင်ထဲ ဝင်တိုးလုမတတ် အခြေအနေမှ မနည်းဘရိတ် အုပ်ပြီး သူမရှေ့တွင်ရှိနေသော အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို ရန်တွေ့စကားလေး ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဆိုတာထက် မင်း ကျုပ် ကို ဘယ်လိုမိုက်ရိုင်းစော်ကားသွားတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

“မင်း အခုချက်ချင်း ကျုပ်ကိုပြန်တောင်းပန်ပါ”

“ဘာကိစ္စ ကျွန်မက ရှင့်လိုလူကို တောင်းပန်ရမှာလဲ၊ မကျေနပ်ရင် လဲသေလိုက်ပေါ့ရှင်”

“လဲသေရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်အလှည့်ကြမှ

သိပ်ပြီး နာပြမနေနဲ့၊ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး အားခွဲတဲ့ မိန်းမ သားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ လူပါးဝပြီး အနိုင်ကျင့်စော်ကားတဲ့ စကားတွေ ပြောနေတုန်းကတော့ ရှင်သိပ်ပျော်နေခဲ့တာ မဟုတ် လား။”

“အဲဒီတော့ မင်းက ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဒါလုပ်ချင်တယ်ရှင်”

“ကဲ”

“ဖြန်း”

ခင်ချမ်းသာသည် သူမစိတ်တို့ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ အောင်ကေတုဆိုသည့် လူထံမှ ထိမထင်မျက်နှာပေးနှင့် စကားပြောဟန်တို့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ ဒေါသကို ဆက်ထိန်းမထားနိုင်တော့သည့်အဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားမိခင်မှာပင် သူပါးကို လှမ်းရိုက်ပြီးဖြစ်နေ၏။

အသားချင်းထိခတ်သံအဆုံးမှာ အောင်ကေတုထံမှ သည်းခံခြင်းလည်း ကုန်ဆုံးသွားရာ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်ကြောင့် ကြောင်ငေးသွားသော ခင်ချမ်းသာ၏ မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ပါးကို လူတွေကြားထဲမှာ ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“လာခဲ့စမ်း”

“အို...လွတ်”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အောင်ကေတုထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာဘဲ ခင်ချမ်းသာလက်ကိုဆွဲပြီး သူ့ရှင်ခွင်ထဲကို သူမကိုယ်လေးအား ပြုန်းခနဲ ဆွဲယူလိုက်ရာ ခင်ချမ်းသာမှာ မျက်နှာလှလှလေးဖြူဖြေးသွားသည့်အထိ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားရရှာပါသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်နေသည့်နေရာမှာ ချောင်ကျ၍ လူရှင်သောနေရာရှိ သူမတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြပါ။

“အခုမှ မင်းသိပ်ကြောက်နေလားဟင်၊ ကျုပ်အသားကို နာကျင်အောင်လုပ်တဲ့ မင်းကိုလည်း ကျုပ်လိုပဲ အသည်းဆတ်ဆတ် ခါနာအောင် ပညာပေးရမှာပေါ့ဗျာ”

“ရှင်နော်”

“အို...အို”

ခင်ချမ်းသာကို သူက မည်သည့်စကားမှ ဆိုရန်ခွင့်မပြုတော့ဘဲ အညှိုးကြီးလှသော ရန်သူတစ်ယောက်ပမာ လှပသော မျက်နှာလေးအနဲ့ အချစ်မုန်တိုင်းကို ကြမ်းရမ်းစွာ နာကျင်အောင် မွေ့ယမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။

ရုတ်တရက် ခင်ချမ်းသာ မျက်လုံးထဲမှာ ပြာမွန်သွားကာ ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘဲ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ယောင်ယမ်းဖက်တွယ်ထားမိရာမှ သတိဝင်လာကာ လက်လှမ်းမှီသမျှ လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ဘီလူးသရိုစီးနေသူအား ထုရိုက်ကုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“လူယုတ်မာ”

“ခွေး...ခွေး”

“စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါအမိ”

“မပြောဘူးရှင်...မပြောဘူး ရှင်လိုလူကို ရွံလွန်းမုန်းလွန်းလို့ သတ်ပစ်ချင်တယ်သိလား”

“သတ္တိရှိရင် အခုသတ်လေ”

အောင်ကေတုက ခင်ချမ်းသာရှေ့မှာ ရင်ကိုဖွင့်ပေးလာသဖြင့် ခင်ချမ်းသာမှာ နာကျင်ရှက်လန့်ခြင်းတွေနှင့် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

ခင်ချမ်းသာ၏ နုနယ်လှပသော အပြစ်ကင်းစင်သည့် မျက်နှာလေး ရှက်အမ်းနာကျင်ခံခက်နေဟန်လေးကို စူးစိုက်ငုံ့မိုးကြည့်နေသော ရွန်းလဲ့စူးရှသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် အဆုံမှာ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို ခင်ချမ်းသာ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်အားဆောင့်တွန်းကာ နေရာမှ ကမူးရှူးထိုးလေး ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ခင်ချမ်းသာ”

အောင်ကေတုနှုတ်ဖျားမှ သူမအမည်ကို ဘာကြောင့်လှမ်းခေါ်လိုက်မိမှန်း သူ့ကိုယ်သူ မသိလိုက်ပါ။

လှပသော ခင်ချမ်းသာ၏ ပုံရိပ်လေးကတော့ အောင်ကေတုမျက်စိရှေ့မှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဘာကြောင့်ဟုမသိ။

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ခင်ချမ်းသာကို စိတ်ရှိတိုင်း လက်လွှတ်စပယ် တုံ့ပြန်ခဲ့မိပြီးမှ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ

ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

အားနွဲ့သည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သူ့အပြုအမူတွေက သိပ်ကိုလွန်ကဲသွားပြီဟု သိလိုက်သော်လည်း ထိုအမှားကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခွင့် သူ့တွင်မရှိတော့ပါ။

ခင်ချမ်းသာရယ်။

မင်း သိပ်မိုက်လွန်းတယ်သိလား။

အောင်ကေတုရင်ထဲက တီးတိုးဆိုမြည်လိုက်သံကို သူမ ကြားမည်မဟုတ်ပါ။

အိထွေးမွေးမြသော အတွေ့နှင့် နွေးထွေးချိုမြိန်မှုအပေါင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိသောအခါ အောင်ကေတုတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။

အခန်း (၂)

ခင်ချမ်းသာသည် ငိုရလွန်းသဖြင့် လှပသော မျက်ဝန်းအစုံမှာ နာကျင်နေသလို နှလုံးသားထဲမှာလည်း အခဲရ ခက်လျက် စိတ်နှလုံးမကြည်သာဘဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသော စိတ်ဒုက္ခဒဏ်ကို ကြီးကျယ်စွာ ခံစားလျက်ရှိသည်။

ဤသို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ခင်ချမ်းသာကိုယ်တိုင် မျှော်လင့်မထားခဲ့ချေ။ အခုတော့ သူမဘဝမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ် ဘူးသော အဖြစ်ထူးနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ပုံက ဘယ်လိုပဲ ဖြေသာ အောင်တွေးပါသော်လည်း ဖြေ၍မပြေနိုင်အောင် ဖြစ်လေ သည်။

မင်းကိုလည်း ကျုပ်လိုပဲ အသည်းဆတ်ဆတ်ခါနာ အောင် ပညာပေးရဦးမှာပေါ့ဗျာ...တဲ့။

နားထဲမှာ အောင်ကေတုစကားသံတွေကို ပြန်ကြား

ယောင်လာသဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူပြောသလိုပင် ခင်ချမ်းသာ အသည်းတွေ ဆတ် ဆတ်ခါနာကျင်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ဇော်အား အသိမပေး ရဲ။

လူယုတ်မာ။ ဒင်းကို သတ်ပစ်ချင်တယ်သိလား။ မုန်းတယ်။

မုန်းတယ်...ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ခင်ချမ်းသာအမုန်းဆုံး ယောက်ျားက အဲဒီ အောင်ကေတုဆိုတဲ့လူပဲ။

ခင်ချမ်းသာ နာနာကြည်းကြည်းလေး ဆိုလိုက်ရင်း လှပသော သူမမျက်နှာလေးကို မှန်ထဲသို့ စေ့စေ့ငုငု ကြည့် လိုက်မိသည်။ ယင်ဖိုတောင် မသန်းဘူးတဲ့ ခင်ချမ်းသာကို သူမ ကြည့်မရအောင် မုန်းလှသော ယောက်ျားတစ်ယောက်က ချစ်အနမ်းတွေ ထင်တိုင်းပေးခြင်း ခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို ခါးသီးစိတ်ဖြင့် ဘယ်သူထံမှာ ရင်ဖွင့်ရမှန်းမသိ။

ခင်ချမ်းသာမှာ မိဘတွေမရှိကြတော့။ ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်းမရှိ။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ခင်ချမ်းသာ ကို ကြီးကြီး အပျိုကြီးတစ်ယောက်က အဖော်ပြုနေပေးသည်။

ဒါတောင် ခင်ချမ်းသာကို သိပ်ချစ်ပြီး သနား၍ သည်းခံနေခြင်းဟု ဆိုရမည်။ ကျန်သည့် အမျိုးအဆွေတွေ

အားလုံး နိုင်ငံခြားမှာဆိုတော့ သူတို့ရှိရာကို လာနေဖို့ မကြာခဏ စာရေးကြ ဖုန်းဆက်ကြနှင့် ပြောကြဆိုကြတာ ရှိပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံမှလွဲပြီး တစ်ခြားဘယ်နိုင်ငံမှာမှ မနေနိုင်သော ခင်ချမ်းသာက မိဘနှစ်ပါးရှိရာ မြေမှာပဲနေဖို့ စိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်း ဘာကိုမှ အကြောင်းမပြန်။

ပြန်စရာလည်းမရှိ။

ဒီမှာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက အသင့်ရှိသည်။ ပြီးတော့ ဇော်ရှိသည်။ ဇော်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်။ ခင်ချမ်းသာရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမလေးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ပြုမူပြောဆို နေထိုင်နေပေမယ့် ဇော်က ယောက်ျားလျာမဟုတ်ပါ။ မိန်းကလေးစစ်စစ်ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ချမ်းသာ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဇော်က ကူညီပေးနေသူ။ ခင်ချမ်းသာကို တချို့က ယောက်ျားလေးအစစ် မဟုတ်သူနှင့် တွဲနေကြသည်ဟု အမြင်တစ်မျိုးနှင့် ပြောကြဆိုကြတာတွေ ရှိပေမယ့် အဖြစ်မှန်က ထိုသို့မဟုတ်။

ဇော်မှာ ချစ်သူရှိသည်။ ထိုချစ်သူက ဇော်အပေါ် ဖောက်ပြန်ပြီး အချစ်သစ်ရှာသဖြင့် ဇော်က တိတ်တဆိတ် ခြေရာဖျောက်ဖြစ်လိုက်သည်။

ချစ်သူကို လုံးဝအတွေ့မခံတော့သလို ရှင်းပြတာတွေကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ လက်မခံခဲ့။ ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာသွား

သည်။ ဇော်က ခင်ချမ်းသာလိုပဲ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်မကြီး။

ယောက်ျားတွေနှင့်အပြိုင် ရင်ဘောင်တန်းပြီး စီးပွားရေးလုပ်နေသော ခင်ချမ်းသာကို အပြတ်အားပေးသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ချမ်းသာကုမ္ပဏီထဲမှာ ရှယ်ယာဝင်ထားသူ။

အောင်ကေတုနှင့် ခင်ချမ်းသာတို့နှစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ လေလံပွဲတစ်ခုမှ စတင်အကြောင်းပြု၍ အခုလို စီးပွားရေးလောကထဲမှာ ပြိုင်ဘက်တွေဖြစ်လာကြသူတွေဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

အဲဒီတုန်းက အောင်ကေတု အနိုင်ရသွားသည်။ ခင်ချမ်းသာ ရှုံးကျန်ရစ်တာကိုမမေ့။ နောက်ပိုင်းတွေမှာတော့ ဘာတစ်ပြန်ကျားတစ်ပြန် ဖြစ်လာသလို စီးပွားရေးလောကမှာလည်း နှစ်ယောက်စလုံး လူသိများ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အပျိုနဲ့လူပျိုမို့ သူတို့ကို ပိုစိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်ခဲ့သည်။ အခုတော့ မတည့်ရုံတင်မဟုတ်တော့။ လူချင်းမျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ကာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြဿနာရှာမိကြသည့်အထိ အခြေအနေတွေ ဆိုးရွားသွားခဲ့ပါပြီ။

တွေးရင်း ခင်ချမ်းသာ အောင်ကေတုကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်လို့မရအောင် ဖြစ်လာသည်။ ဒီနေ့လည်း ဧည့်ခံပွဲ

တစ်ခုတက်စရာရှိသည်။ ထိုပွဲကို အောင်ကေတုဆိုသည့် အရှက်မရှိသောလူလည်း လာမှာသေချာသည်။

ခင်ချမ်းသာသည်သာလျှင် ဟိုတစ်နေ့ညက အဖြစ်တွေကို ပြန်စဉ်းစားရင်း ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့် ပွဲတက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ မသွားလျှင် ကိုယ်ကပဲ သူ့ကိုကြောက်လို့ အရှုံးပေးသလို ဖြစ်တော့မည်။

သွားရမည်ဆိုပြန်လျှင်လည်း အောင်ကေတုမျက်နှာကို မြင်တာနှင့် ဒေါသဖြစ်စွာ တစ်ခုခု လက်တုံ့ပြန်မိတော့မည်။ သူမ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဒီတစ်ခါ ခင်ချမ်းသာနားမှာ ဇော်အတူလိုက်ပါနိုင်တော့သည်မဟုတ်။ ဇော်အမေ နေမကောင်းသဖြင့် ဇော်ပဲ မိခင်ကြီးကို အနီးကပ် ပြုစုနေရတာ ခင်ချမ်းသာ သိသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညဧည့်ခံပွဲကို ခင်ချမ်းသာ သွားရမည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ချမ်းသာကိုယ်တိုင် သူ့ကို ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ဇော်ကားခြင်း မပြုမိအောင် သတိထားပြီးနေမှာ ဖြစ်သလို သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အကောင်းဆုံး လက်တုံ့ပြန်ရမလဲဆိုတာကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး တွေးနေသည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ ဘာအကြံဉာဏ်မှ မရ။ ခင်ချမ်းသာ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်လျက် အလှပြင်နေရာမှ ပြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ချမ်းသာကို ခံစားစေသလို သူလည်း ခင်ချမ်းသာလိုပဲ ခံစားရမည့်အချိန်လည်း ရှိရဦးမှာပါ။

အခုမကြုံလည်း နောက်နောင်မှာ ကြုံတွေ့စရာ အခွင့်အရေးတွေ ရှိလာတာနှင့် အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို ခင်ချမ်းသာဘက်က လက်တုံ့ပြန်မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ပြီး ဘော်ငွေရောင်ဝတ်စုံလေးကို လှလှပပ ကြွကြွရွရွလည်း ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

“တူ...တူ...တူ”

မှန်ထဲမှ သူမအလှကို ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ခင်ချမ်းသာ ဖုန်းလေး အသံမြည်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ ခင်ချမ်းသာကို ဧည့်ခံပွဲတက်ဖြစ်အောင်တက်ဖို့ ဖိတ်ထားသည့် ဧည့်ခံပွဲပိုင်ရှင် မမစန္ဒာကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို...ခင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ”

“အေးကွယ်...ညီမ မလာဖြစ်မှာစိုးလို့ မမ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ။ ညီမကို အထူးဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ကွယ်”

“အခု အိမ်ကထွက်လာနေပြီလား”

“ခင် အခုပဲ ဖုန်းပြောပြီးရင် ကားပေါ်တက်တော့မှာပါရှင်”

“ဟုတ်ပါပြီ ညီမရယ်၊ ဒါဆို မမစန္ဒာ ညီမအလားကို ဝမ်းသာအားရ စောင့်ကြိုနေရမှာပေါ့ကွယ်”

“မမ...ဖုန်းချလိုက်ပြီနော် ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသည်နှင့် ခင်ချမ်းသာ နည်းနည်းတော့ ရင်မောသွားသည်။ မမစန္ဒာဟု ခင်ချမ်းသာခေါ်နေသော ဒေါ်စန္ဒာက သိပ်လှသလောက် ထက်မြက်သော ခင်ချမ်းသာနှင့် သူမ၏ ဥစ္စာနေအင်အားတို့ကို သိပ်ပြီးသဘောကျနေတာကို ခင်ချမ်းသာသိပါသည်။

မမစန္ဒာတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေဖြစ်ကာ စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်ကြီးမိသားစုဖြစ်သဖြင့် ခင်ချမ်းသာကို သူတို့ဆွေမျိုးအုပ်စုထဲမှာ စာရင်းဝင်တစ်ယောက် သိပ်ဖြစ်စေချင်နေသလို နှုတ်ကလည်း ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့သူဖြစ်သည်။

မမစန္ဒာ၏ မောင်တစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားမှာရှိသည်။ ထိုသူနှင့် ခင်ချမ်းသာကို မိတ်ဆက်ပေးလို၍ အခုလို ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို မဖြစ်မနေ တက်ရောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေခြင်းဆိုတာ သူမ သိရှိနားလည်ထားသလို ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် သူမကလည်း ဘယ်လိုယောက်ျားကိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိကြောင်း မမစန္ဒာ သိစေချင်သည်။

စိတ်ထဲကမပါသော်လည်း လူမှုရေးအရ သွားရဦးမည်။ ခင်ချမ်းသာရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနှင့် မမစန္ဒာတို့ ကုမ္ပဏီက ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည်။

“ကြီးကြီး...ခင်သွားတော့မယ်နော်၊ အပြန်နည်းနည်းနောက်ကျလည်း စိတ်မပူနဲ့သိလား”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ၊ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခင်ချမ်းသာကားလေးကို နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ဧည့်ခံပွဲကိုရောက်သွားသည့်အချိန်မှာ လူပရိသတ်စုံစပြုနေပြီဖြစ်သော်လည်း ခင်ချမ်းသာကို မြင်သည်နှင့် မမစန္ဒာက သူမရှိရာကို အပြေးရောက်လာသည်။

“လာ...လာ ညီမလေး မမနဲ့လိုက်ခဲ့”

ဧည့်သည်တွေကြားက ခင်ချမ်းသာ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တရင်းတနီးလေး ဆွဲကိုင်ပြီး လူများကို ကျော်ဖြတ်ခေါ်ဆောင်လာရာ ခင်ချမ်းသာလည်း အပြုံးလှလှနှင့်ပင် အလိုက်သင့်လေး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

လူတွေအများကြီးကို ဖြတ်ကျော်လာခိုက်မှာ ခင်ချမ်းသာ၏ ထုံးစံလေးအတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အာရုံမစိုက်နိုင်ပေမယ့်

အားလုံး၏ အကြည့်တွေကတော့ သိပ်လှသည့် ခင်ချမ်းသာထံမှာသာ ဦးတည်ရစ်ဝဲလျက်ရှိရာ ထိုမင်းပရိသတ်အလယ်ထဲမှာ ခင်ချမ်းသာ ကြည့်မရအောင် မုန်းသော အောင်ကေတုတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်အဖြစ်ကို သူမ မသိလိုက်ပါ။

ညီမခြင်း မိုးမွန်နေအောင်ခေါ်ပြီး ခင်ချမ်းသာလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားသူက တစ်နေရာမှ ရပ်တန့်အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး အပြုံးလှလှဖြင့် သူမကို လူတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ခင်...ဒါ မမရဲ့မောင်လေး တာရာပါ။ မောင်လေး...ဒါ မမပြောပြောနေတဲ့ ခင်ချမ်းသာလေ။ မလှဘူးလားဟင်”

“သိပ်လှပါတယ်ဗျာ ...တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် မခင်ချမ်းသာ”

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ကမ်းပေးလာသော လက်ထဲသို့ ခင်ချမ်းသာ၏ ဖြူနုဝင်းဝါသော ဖယောင်းသွယ်လက်ကလေးကို ထည့်ပေးလိုက်ရပါသည်။

မစန္ဒာ၏မောင် တာရာဆိုသူက သူ့အစ်မလိုပင် သဘောကောင်းဖော်ရွေခြင်းနှင့်အတူ နူးညံ့သိမ်မွေ့လျက် လူကြီးလူကောင်းဆန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူနှင့်

တစ်ဝိုင်းတည်း အတူထိုင်ဖြစ်သည့် အချိန်လေးမှာပင် ကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်မိသည်။

အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးထူထူနှင့် လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ခင်ချမ်းသာအတွက် သာမန်လူသားတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းထက် ပိုပြီးထူးခြားခြင်းမရှိပါ။

“မခင်ချမ်းသာက စကားနည်းတယ်နော်”

“ဪ...ဒီလိုပဲနေတတ်လို့ပါရှင်၊ ပြောတဲ့လူရှိရင် တော့လည်း နားထောင်ပါတယ်”

“ပြောတဲ့လူမရှိရင် နားမထောင်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အတူရယ်မောမိကြသည်။ ဒါကိုပဲ မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ရသူက အောင်ကေတု။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေနှင့် စကားပြောဆိုနေသည့်ကြားက သူ့မျက်လုံးတွေက ဘာကြောင့် ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမရှိရာကို မကြာခဏ ရောက်ရောက်သွားနေမိမှန်း မသိပါ။

ကြည့်စမ်းပါဦး...။

အခုတော့လည်း သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပြောဆိုရယ်မောနေလိုက်တာ အောင်ကေတု တွေ့ဘူးတဲ့

ခင်ချမ်းသာမှ ဟုတ်ပါလေစဟုလည်း မကျေမနပ် တွေးနေမိသည်။

သူနဲ့တွေ့တိုင်း မျက်နှာလှလှလေးက အမြဲလိုတည်တည်တင်းတင်းလေး ဖြစ်နေတတ်ရုံမက လေသံကြပြန်တော့လည်း ညင်သာပျော့ပျောင်းမှုမရှိ။

အမြဲလိုရန်စကားဆိုနေသော နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းအစုံက အခုတော့ လှပစွာပွင့်ဖူးလျက် ရယ်မောလိုက်ပုံလေး ကြပြန်တော့လည်း ကလေးဆန်၊ အပြစ်ကင်းလွန်းတာမို့ သူကိုယ်တိုင် အမှတ်မထင် ငေးကြည့်နေမိသည့်အထိပါ။

“ဟေ့လူ...ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာ ကြားရော ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ်ဗျာ...ပြောမှာသာ ဆက်ပြောစမ်းပါ”

သူမိတ်ဆွေ ဦးတင့်နိုင်၏ စကားကို ခပ်တည်တည် တုံ့ပြန်လိုက်ပေမယ့် အောင်ကေတုနားထဲမှာ ဘာကိုမှ သည်းကွဲစွာ ကြားသိနေသည်မဟုတ်။

စိတ်လည်းမဝင်စားမိ။

အောင်ကေတု စိတ်ဝင်စားနေသည်က ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမနှင့် သူမချစ်သူရည်းစားလား၊ အသိမိတ်ဆွေလား မသိရသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မိန်းမတွေ...မိန်းမတွေ။

တယ်လည်း ကြောက်စရာကောင်းလိုက်ပါလား။ မလိုတစ်မျိုး လိုတစ်မျိုးဆိုတာ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမလိုမျိုးကို ဆိုလိုသည်ထင်ရဲ့။

အခုပဲကြည့်လေ။

အောင်ကေတုဆိုသည့် သူ့ကိုကြံတော့ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမ ဆက်ဆံပြောဆိုပုံက တစ်မျိုး။ ဒေါသမာန်မာန်တွေ ခက်ထန်တင်းမာနေလိုက်တာ။

သံသရာဘဝအဆက်ဆက်က ရန်ငြိုးတွေ ရှိလာခဲ့သူတွေအတိုင်း။ ဒါက အောင်ကေတုဆိုသည့် သူနဲ့ပါ။ ဟိုလူနဲ့ ကြံတော့ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမက ပျားရည်ပေါ် သကာလောင်းထားသလို ကြည်သာချိုမြနေရုံမက အသံလေးကြပြန်တော့လည်း တကယ့်ကို ကရဝိက်သံ ကြိုးကြာသံ။

ခံပြင်းဒေါသတွေ ပြင်းထန်နေသူရှိရာ တိုက်ဆိုင်စွာ သူမအကြည့်လေးတွေ ရောက်လာချိန်မှာ အောင်ကေတုရင်ထဲမှာ အတော့်ကို နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်သွားရကာ မျက်နှာချောချောသည်လည်း သူ့အလိုလို တင်းမာမှုကုတ်သွားသည်။

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

အောင်ကေတုဆိုသည့်လူ သူမကိုကြည့်နေမှ သိလိုက်ရတာမို့ ခင်ချမ်းသာ ချိုလွင်စွာ ရယ်မောလိုက်မိအခိုက်မှာပင် သူမနားကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မဇူရော့ ဝိုင်းက

သည်။

“ဟိတ်...ခင်”

“ဪ...မဉ္ဇူ။ လာ ထိုင်လေ”

“ဟင့်အင်း...တို့က ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ မမစင်သီတို့လည်းပါတယ်၊ လိုက်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦးကွာ”

“ခဏလေးနော် တာရာ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

မဉ္ဇူဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို ခင်ချမ်းသာ အတူပါလာသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ခင်ချမ်းသာထိုင်ရမည့် စားပွဲဝိုင်းနှင့် အောင်ကေတု စားပွဲဝိုင်းက ကပ်လျက်ဖြစ်နေရုံမက သူမထိုင်ရမည့်ခုံနှင့် သူထိုင်နေသည့် ခုံကလည်း သိပ်အလှမ်းမဝေးလှပါ။

“မမစင်သီ”

“ဟင်...ခင်ရယ် ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ မိုးပေါ်ကနတ်သမီးလေး ကြနေတာပဲ၊ လှလိုက်တာကွယ်”

“မမကလည်း ပြောတော့မယ်၊ ခင် ခြေထောက်တွေ မြေကြီးနဲ့မထိတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ရဲ့”

သဠ မသိ “ဖိနပ်အမြင့်ကြီးစီးထားလို့ပေါ့ မမစင်သီ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ခင်ချမ်းသာ စကားအဆုံးမှာ အားလုံး လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ခင်...ခင် ဒါကြောင့်လည်း ခင်ချမ်းသာဆိုတဲ့ ခင်ကို မြင်တဲ့တွေ့တဲ့လူတိုင်းက ချစ်ကြခင်ကြတာပဲ”

“မမစင်သီမှာ မောင်ရှိရင် ခင်ကို ယောင်းမတော်ချင်တာသိလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ မမစင်သီရယ်၊ တော်ကြာ မမအကြံကို မစနာကြားသွားလို့ အကြံတူရန်သူဆိုပြီး လာရန်လုပ်နေပါဦးမယ်”

“အေး...အဲဒါလည်းဟုတ်တယ်၊ အနားမှာ စန္ဒာမရှိဘူး မဟုတ်လား မဉ္ဇူ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ရယ်သံလေးတွေ အုပ်အုပ်ကျက်ကျက် ထွက်လာသည်။ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမကို ယောက်ျားတွေသာမက မိန်းမချင်းကလည်း နှစ်လိုကြည့်ဖြူစွာ ခင်မင်ကြသည့်အဖြစ်က အောင်ကေတုကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ကြားသိနေရခြင်းပါလား။

ရှေ့မှာ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေနှင့် စကားဟန်မပျက်ဆိုနေပေမယ့် အောင်ကေတုနား မျက်စိတွေက ခင်ချမ်းသာထံမှာသာ စူးစိုက်ကျရောက်နေမိသည်။

“ဟိတ်ကောင်...အောင်ကေတု ဟိုဘက်ဝိုင်းက

ထိုင်နေတာ မင်းရဲ့ချစ်ချစ်မဟုတ်လား”

“ရှါး”

“တိုးတိုးလုပ်ပါကွ...တော်ကြာ သူကြားသွားလို့ ဘဝင်မြင့်နေပါဦးမယ်၊ ငါလိုလူက သူလိုမိန်းမမျိုးမပြောနဲ့ နတ်သမီး ကိုယ်ထင်ဆင်းပြရင်တောင် မိန်းမဆိုရင် စိတ်ကုန် လွန်းလို့၊ ဆောရီးပဲ”

“မင်းကွာ...ငါတို့ကြတော့ တိုးတိုးပြောပါဆိုပြီး မင်း ကြတော့ အသံပြကြီးနဲ့ ဟိုဘက်ကကြားသွားလို့ ပြေးပေါက် မှားနေပါဦးမယ်”

“ဂရုစိုက်လို့ကွာ...သူ့အကြောင်းပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြောတဲ့ဥစ္စာ”

အောင်ကေတုက အလျှော့မပေးပါ။ ခင်ချမ်းသာဆို သည့် မိန်းမနှင့် ကြားလောက်အောင် တမင်ပြောရင်း သူမကို အရသာရှိရှိ ကလိနေခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်ကေတု သူငယ်ချင်းတွေက ခင်ချမ်းသာရှိရာ ကို လိပ်ပြာမလုံသလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ခင်ချမ်းသာကလည်း အောင်ကေတုဆိုသည့် လူရမ်းကား ပြောဆိုစော်ကားနေသမျှအားလုံး အတိုင်းသား ကြားနေရခြင်း ဖြင့် ခံပြင်းဒေါသလေးများနှင့် အသားဆတ်ဆတ်တုန်ချင်လာ ရပါပြီ။

ပြောတော့ဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ မင်းယောက်ျား ဘာ ညာနဲ့။ လူများ အထင်ကြီးလေးစားအောင် လျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေကြတာ မရှက်လို့ပဲဖြစ်မည်။

တကယ် မြင့် မြတ်သော ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ်ဟူသည် တစ်ဖက်သားကို မိန်းမလိုမိန်းမရ အောက်တန်းစားစကားတွေ ပြောနေကြမည့်သူများ မဟုတ်ပါ။

“ခင် မျက်နှာဇေးက ကြည်နေတာပဲကွယ်၊ ဘာဆေးတွေများ စားလို့လဲ”

မမစင်သီစကားကြောင့် ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေး လှပစွာ ပြုံးသွားသည်။

“ဘာဆေးမှမစားပါဘူး မမရယ်၊ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းထားပြီး မြင့်မြတ်စင်ကြယ်တဲ့ မေတ္တာတရား ကို လက်ကိုင်ထားလို့ အခုလို စိတ်ကြည်တော့ ရုပ်ကပါလိုက် ပြီး ကျက်သရေရှိနေတာပေါ့ရှင်၊ တချို့ဆို သူတို့ကိုယ်သူတို့ ငါယောက်ျားကြီးပါလားလို့ သတိမရနိုင်အောင် အကုသိုလ်မီး တွေ လောင်ကျွမ်းပြီး ခင်တို့လို အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမသားတွေအပေါ် မှာ အပြိုင်အဆိုင်စိတ်နဲ့ အူပုတ်အသည်းပုတ်လို့ သူတို့မျက်နှာ ရော အသည်းနှလုံးရော မည်းညစ်ပုတ်သိုးပြီး ကျက်သရေမရှိ တဲ့ မျက်နှာဖြစ်နေတဲ့သူတွေလည်း ရှိနေပါတယ်ရှင်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် အဲဒီလိုလူမျိုး မမလည်း
တွေ့ဘူးတယ်၊ တချို့ဆို လူလူချင်း မတူမတန်သလိုပုံစံနဲ့
တစ်လောကလုံးကို သူကလုပ်ကျွေးနေရတဲ့အတိုင်း သူတို့
မျက်နှာကို မှန်ကုတ်ပုတ်သိုးထားတာ တွေ့ဘူးတယ်”

“သေချာရှာကြည့်ရင် ဒီအနီးအနားမှာတောင် အဲဒီလို
အဆင့်မမီတဲ့လူမျိုး တွေ့ချင်တွေ့နေရဦးမှာ မမရဲ့”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

ရယ်သံလေးတွေ ချိုလွင်စွာ ထွက်လာပြန်ရာ
အောင်ကေတုမှာ သူ့ကို ပြန်လည်စောင်းမြောင်း ပြောဆိုမှု
သိသိနှင့် အခဲရခက်လျက် ရှိနေပါသည်။

သူများကို ပြောလိုက်တုန်းကတော့ အရသာရှိသ
လောက် ကိုယ့်ကိုပြန်အပြောခံရသည့် အလှည့်ကြတော့ မဟန်
ပါလား။

မအီမလည်ဝေဒနာကြီးနှင့်အတူ လည်ချောင်းနား
ရောက်နေသော ရင်ထဲက ဒေါသတွေကို အချို့ရည်ဖြင့် ဇွတ်
ရောမျိုချရင်း ဒီနေရာမှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့သည့်အတူ
သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေကိုပါ တစ်ခါတည်း
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကြာရင် ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမနှင့် လွယ်မည်
မဟုတ်။ ဒါတောင် သူ့နောက်က ရယ်သံမျှင်းမျှင်းလေး

အတူလိုက်ပါလာသေးသည်။

ခင်ချမ်းသာ ... ခင်ချမ်းသာ။

မင်းအလှည့်ရောက်နိုင်တုန်းတော့ ပြုံးထားဦးပေါ့ကွာ။

နောက်မှ အောင်ကေတုဘယ်လိုလူစားလည်းဆိုတာ
သိသွားမှ မှားပါပြီလာလုပ်မနေနဲ့။

ကားကို နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး မောင်းထွက်ခဲ့
သည်။ လူကသာ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ရသော်လည်း သူ့စိတ်တွေ
ကတော့ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမအပေါ်မှာ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ
စိတ်တွေနှင့် ဘာကိုဒေါသဖြစ်မှန်းမသိအောင်ကို ပူလောင်
ခံပြင်းနာကျင်မဆုံး ရှိနေရပါတော့သတည်း။

အခန်း (၃)

“မမတော့ သိပ်ကြိုက်နေပြီခင်ရယ်၊ ယူဖို့မယူဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မယ်ထင်တယ်”

ဒေါ်တင်တင်ကြီးသည် သူ့လက်ထဲတွင်ရှိနေသော အရည်အသွေးကောင်းလှသည့် စိန်လုံးသန့်လက်စွပ်ကို လက်ကမချနိုင်ဘဲ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေပါသည်။

“ဒါကတော့ မမသဘောပါ၊ ခင်ကတော့ မမစိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိကထားပါတယ်၊ ဈေးနှုန်းကလည်း သင့်တင့်တာမို့ မမယူမယ်ဆိုရင်လည်း ဖယ်ထားလိုက်တော့မယ်”

“မယူဖြစ်ဘူးဆိုလည်း ခင့်ကို ဘာမှအားနာနေစရာ မလိုဘူး၊ တခြားဖောက်သည်တစ်ဦးကို ချပြလိုက်ရုံပါပဲလေ၊ အဲဒီအတွက်လည်း ခင့်မှာ ပြဿနာမရှိပါဘူးရှင်”

တခြားလက်ဝတ်ရတနာတွေကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းနေရာချရင်း ခင်ချမ်းသာ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ရတနာကုန်သည်ကစ်ယောက်မို့ ခင်ချမ်းသာမှာ ငယ်စဉ်ထဲက ရတနာပစ္စည်းများနှင့် အကျွမ်းတဝင်နေခဲ့သလို ဖခင်ဖြစ်သူကြောင့်လည်း ကန်ထရိုက်တာဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် တခြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများမှာလည်း ခင်ချမ်းသာကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပြနိုင်ခဲ့သလို ရတနာကုန်သည် လုပ်ငန်းကို ယုံကြည်စိတ်ချရသူချင်းချင်း ဆက်သွယ်လှုပ်ရှားရင်း ထိုလောကမှာလည်း နာမည်ရနေသူဖြစ်သည်။

“အင်း...ခင့်ဘက်က ပြဿနာမရှိပေမယ့် မမကတော့”

“ကျွီး”

“ဟော...မောင်အောင်ပါလား”

ဒေါ်တင်တင်ကြီး စကားမဆုံးမီ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာခြင်းကြောင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြတ်တောက်သွားပြီး ကားပေါ်က လူတစ်ယောက် ဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“လှလို့ဝလို့ပါလား တင်တင်”

ကြားဘူးသလို ထင်ရသောအသံကြောင့် ခင်ချမ်းသာမှာ အသံလာရာသို့ လှမ်းအကြည့် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ခင်ချမ်းသာ၏ ပြုံးနေသောမျက်နှာလေး တည်သွားသည်။

အောင်ကေတုဆိုတဲ့ လူပါလား။

“အမယ်လေး...မင်းလည်း အတူတူပါပဲ မောင်အောင်ရယ်၊ မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ တင်တင် မင်းကို တိုင်ရဦးမယ်”

“ဘာတွေများ တိုင်ပင်မလို့လည်းဗျာ”

“ဟင်”

အောင်ကေတုမှာလည်း အခုမှ ခင်ချမ်းသာကိုတွေ့ မြင်သွားပြီး အံ့သြသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေရာ ဒေါ်တင် တင်ကြီးက...

“လာ...ဒီမှာထိုင်ဦး၊ မင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမလို့၊ ခင်ဟောဒါ မမရဲ့တူလေး မောင်အောင်ကေတုတဲ့၊ သိပ်ရိုးသားပြီး သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ကလေးပေါ့ကွယ်”

“စိတ်ကောင်းလည်း အင်မတန်ရှိတယ်၊ တစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်နေတာမြင်ရင် မနေတတ်ဘူး၊ သူတတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ဝင်ကူတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

လှပသော ခင်ချမ်းသာ နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်က မခိုးမခန့်အပြုံးနှင့် အောင်ကေတုဆိုသည့်သူ့ကို အထင်အမြင်သေးစွာ တုံ့ပြန်ကြည့်လာသည့် သရော်မော်ကား အကြည့်များကို အောင်ကေတုအဒေါ်ကဖြင့် မသိလိုက်ပါ။

သူပြောချင်တာတွေကိုသာ စွတ်ပြောနေပါသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ခင်ရယ်၊ ငယ်ငယ်လေးကဲက သိပ်လိမ္မာတဲ့ကလေးပါ၊ ခင့်လိုပဲ မိဘမရှိရှာတော့ဘူးလေ၊ အိမ်ထောင်လည်း မရှိသေးဘူး၊ သူ့တပည့်တစ်ယောက်နဲ့အတူ သူ့စီးပွားလေးနဲ့ သူ့ အေးအေးပဲနေတယ်”

“တင်တင်ကလည်းဗျာ”

“ဟဲ့...ငါက အဖြစ်မှန်တွေ ပြောပြနေတာကွဲ့၊ မောင်အောင်လေးရဲ့၊ မ... ဒီလို အရှက်အကြောက်ကြီးပြီး ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုလုပ်နေလို့ အခုအသက်အရွယ်အထိ မစွဲနိုင်တာ နားလည်လား”

“ခက်တာပဲဗျာ”

အောင်ကေတု ဆိုလိုရင်းကို အဒေါ်ဖြစ်သူ မသိနိုင်ပါ။ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမနှင့် သူတို့ကြားက ပြဿနာတွေကို ဘာမှမသိဘဲနှင့် သူ့တူလေး တော်ကြောင်း၊ တတ်ကြောင်း၊ လိမ္မာကြောင်းတွေချည်း အမွန်းတင်နေတာကို နားထောင်ပြီး ဟိုမိန်းမမျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလဲတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့မြင်နေရသော အောင်ကေတုမှာ အဒေါ်နှင့် ခင်ချမ်းသာကြားမှာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရပါသည်။

“ဘာမှမခက်ဘူး မောင်အောင်၊ ဟောဒီညီမလေးက ခင်ချမ်းသာတဲ့၊ တင်တင်အပေါ်မှာလည်း တကယ့်ညီမရင်းလေး၊ တူမရင်းလိုပဲ”

တင်တင်တို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

အောင်ကေတု စိတ်ထဲကပဲ ဆိုလိုက်ပါသည်။ အဒေါ်
အဖျိုကြီးဆိုတော့လည်း ခက်သည်။

အရိပ်သုံးပါး ဘာတစ်ခုမှ နားလည်သူမဟုတ်။
သူထင်ရာ လျှောက်ပြောနေသည်။ ဒီလောက်ဆို ခင်ချမ်းသာ
ဆိုသည့် သူမလည်း အောင်ကေတု အဒေါ် ဘာကိုဆိုလိုနေ
မှန်း သဘောပေါက်နေလောက်ပြီထင်သည်။

တင်တင်က သူ့တူ အောင်ကေတုနှင့် ခင်ချမ်းသာကို
သိပ်ပြီးသဘောတူနေပုံကြီးက မြောင်ကျလွန်းလှသည်မို့
မျက်နှာပူစရာကောင်းလှသည်။

ညီမရင်း...တူမရင်းလေးနှင့် ခင်ချမ်းသာရှေ့မှာ ဘာ
တွေ့လျှောက်ပြောနေမှန်းမသိ။ သူ့တူ လူလိမ္မာလေးနှင့် ခင်ချမ်း
သာတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကမ္ဘာ့ရန်ဖြစ်နေကြပါ
သည်ဟုဆိုလျှင် တင်တင်တစ်ယောက် ဘာဆက်လုပ်မည်နည်း
ဟုလည်း သိချင်လာမိသည်။

“ကဲ...တင်တင် ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်စရာရှိတယ်
ဆိုတာ ဘာလဲ၊ အဲဒါအရင်ပြောပါဦး”

အောင်ကေတုကပဲ ကိုယ့်အဒေါ်အကြောင်း သိထားသူ
ပီပီ စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဪ...အဲဒါက တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး၊
ဒီလက်စွပ်လေးကို တင်တင်ကြိုက်လို့ကွဲ့၊ အဲဒါ ယူရမလား၊
မယူရဘူးလားဆိုတာ ဝေခွဲရခက်နေလို့ တူလေးပဲ ဆုံးဖြတ်စမ်း

ပါဦးကွယ်”

အောင်ကေတုလက်ထဲကို တင်တင်က လက်စွပ်
တစ်ကွင်း လာထည့်ပေးသည်။ စိန်လက်စွပ်မှန်း သိပေမယ့်
ကာလတန်ဖိုးကို သူမသိ။ သို့ပါသော်လည်း ခင်ချမ်းသာရှေ့
မှာမို့ စိန်လက်စွပ်ကို နားလည်သလိုလိုနှင့် ခပ်တည်တည်
လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“တင်တင်ကြိုက်ရင် ယူလိုက်ပါဗျာ၊ လောကမှာ
ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိကပဲ”

“ဈေးက နည်းနည်းများနေသလားလို့ပါကွယ်”

“ဒါဆိုလည်း မယူနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ရောင်းတဲ့လူကို ပြန်ပေး
လိုက်ပေါ့”

“ဒါပေမယ့် တင်တင်ကလည်း ကြိုက်နေတော့
ခက်တယ်”

တူဝရီးနှစ်ယောက် ပြောစကားကို ခင်ချမ်းသာက
ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မစွက်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့
ဒေါ်တင်တင်ကြီးမှာ အောင်ကေတုအဒေါ် ဖြစ်နေသည့် အထိ
တိုက်ဆိုင်နိုင်တာကိုပဲ အံ့ဩနေမိသည်။

“ဒါဆိုလည်း တင်တင်သဘောပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခုတော့
သတိထားနော် အတုတွေဘာတွေနဲ့ တွေ့နေဦးမယ်”

“စကားကို ကြည့်ပြောပါရှင်၊ ကျွန်မလိုလူက အတု
သုံးမယ့်လူလား”

“ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားကိုမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကိုယ့် အဒေါ်ကိုယ်ပြောတာ”

အောင်ကေတုစကားကြောင့် ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသော ခင်ချမ်းသာကို နားမလည်နိုင်သလို တုံ့ပြန်ကြည့်ရင်း သူဆိုလိုက်သည်။

သူမကို ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် ကြားထဲက ဝင်စွာနေတာကိုလည်း အံ့ဩနားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ရှင့်အဒေါ်ကို အဲဒီစိန်လက်စွပ် ရောင်းနေတဲ့လူက ကျွန်မပဲရှင့်၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ဘယ်လောက်များ ဒီလောက အကြောင်း နားလည်လို့ ဝင်ပြောနေရတာလဲ”

“နားလည်မှ ပြောရမှာလားကွ၊ ဒီလိုနည်းတွေနဲ့ပဲ ကျုပ်အဒေါ်အပျိုကြီး ခဏခဏ အမည်းဖမ်းခံနေရတာ ကျုပ် မသိဘူးထင်လို့လား”

“ဘာရှင့်”

အောင်ကေတုလည်း ပြောမိမှတော့ မထူးဘူးဟု သဘောပိုက်ကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။ ဒီလက်စွပ်ပိုင်ရှင်ကို ခင်ချမ်းသာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူမှမထင်ခဲ့ပဲလေ။ ဒါက အောင်ကေတုအတွေး ဖြစ်ပေမယ့် ခင်ချမ်းသာဘက်ကကြ ပြန်တော့ စိန်လက်စွပ်ပိုင်ရှင်မှာ သူမမှန်းသိလို့ အောင်ကေတု က သူမကို တမင်ရန်စစ်ကားခြင်းဟု သဘောပေါက်ကာ နေရာထလိုက်မိသည့်အထိ ဆတ်ဆတ်ခါ နာရခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးပေါ့လေ...တချို့ပြုန်းတွေကလည်း သူတို့ မျက်စိရှေ့မှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့နေ မြင်နေတာတောင် သိနိုင်ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာကွ”

“မင်း...မင်း ငါ့ကိုစော်ကားလှချည်လား”

“ကျွန်မကစပြီး စော်ကားတာမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ရှင်... ရှင်သာ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို မိန်းမလိုမိန်းမရ စကားတွေနဲ့ စပြီး ရန်စစ်ကားနေတာ သိလား”

“တော်ကြပါတော့ကွယ်၊ တော်ကြပါတော့၊ ကြားထဲ က မမပဲတောင်းပန်ပါတယ်ခင်ရယ်”

“မမတူလေးက မသိနားမလည်လို့ ဝင်ပြောမိတာပါ ကွယ်၊ ဒီလက်စွပ်ကိုလည်း မမယူလိုက်ပြီ”

“အားနာပြီးတော့ မယူပါနဲ့မမ”

“အိုကွယ်...အစထဲက မမသိပ်ကြိုက်နေတာ ခင် လည်းသိရဲ့နဲ့ကွယ်၊ အားနာလို့ယူတာမဟုတ်ရပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မမ သဘောပါပဲ။ ငွေကို နောက်မှရှင်း ချင်ရှင်းလေ၊ ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်သလည်းဆိုတာကိုသာ ပြောပါ။ ခင့်အတွက်တော့ ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး”

“အခုပဲ ရှင်းလိုက်မှာပါကွယ်၊ ခဏလေးစောင့်နေော် ခင်၊ လာ...မောင်အောင် မင်းပါလိုက်ခဲ့ဦး”

ဒေါ်တင်တင်ကြီးက တူဖြစ်သူ အောင်ကေတု လက်တစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲကိုင်ဖမ်းဆုပ်ထားရင်း ခင်ချမ်း သာနှင့် နောက်ထပ် ဘာမှပြဿနာမတက်စေလိုကြောင်း ဖျစ်ညှစ်သတိပေးကာ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ ဇွတ်အတင်းခေါ်သွားရာ သူလည်း မလိုက်ချင်ဘဲနှင့် လိုက်ခဲ့ရ သည်။

“မင်းနယ်ကွယ်...ဘာဖြစ်လို့ ခင်ချမ်းသာလို မိန်းက လေးမျိုးနဲ့ ဘုဘောက်ကျချင်ရတာလဲ၊ အင်မတန်တော်တဲ့ မိန်းကလေးကွဲ့ သိလား”

“လက်စွပ်ပိုင်ရှင်က သူမှန်း ကျွန်တော်မှမသိဘဲ တင်တင်ရ”

“အေးပါ...အဲဒီကိစ္စအသာထားစမ်းပါ၊ အခု ခင်ပြောနေတာ ကြားလား၊ မင်းမျက်စိရှေ့မှာ တန်ဘိုးမဖြတ် နိုင်တဲ့ ရတနာကို မင်းတွေ့နေပြီ၊ အဲဒါကို မင်းနားလည်လား၊ မင်းကို ခင်နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်၊ ရအောင်ယူစမ်းပါကွယ်၊ ဒါမျိုးဆို ဘယ်လောက်ပဲကုန်ကုန်ပါ”

“ဟာဗျာ”

“ဘာဟာဗျာလည်း...ခင်ချမ်းသာလေးကို တင်တင် ချစ်တယ်ကွယ်၊ မင်းရော မချစ်ချင်ဘူးလား”

အဒေါ်ဖြစ်သူစကားကြောင့် အောင်ကေတုမျက်နှာ ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည် မသိသော်လည်း အိမ်ရှေ့မှာရှိနေ

သော ခင်ချမ်းသာ ကြားသွားမှာကို စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“တိုးတိုးပြောပါ တင်တင်ရ”

“အေး...ပြောသင့်ပြောထိုက်တာတော့ ပြောရမှာပဲ၊ အခု မင်းနားကပ်နေတဲ့ ဟိုဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ ဖွေးဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကိုတော့ လုံးဝကြည့်လို့မရဘူး နားလည်လား”

“ဟိုတစ်ယောက် အပြင်မှာစောင့်နေတာ ငွေအရင် ရှင်းလိုက်ပါဦးဗျာ၊ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ပြောချင်ရာပြောစမ်း ပါ”

“အေး...ဒါဖြင့်လည်းပြီးရော”

အောင်ကေတုအဒေါ်က သူ့ကို အခန်းထဲထားပြီး ငွေတစ်ထပ်နှင့်အတူ အပြင်ဘက် ပြန်ထွက်သွားသည်။

သိပ်မကြာလိုက်၊ နှုတ်ဆက်စကားပြောသံနှင့်အတူ ခင်ချမ်းသာကားလေး ထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူနဲ့ ခင်ချမ်းသာမှာ ဘယ်လိုရေစက်တွေ ရှိနေလို့ များ အခုလို ကြိဖန်တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိနေတာလည်းဟု တွေးရင်း အောင်ကေတုအပေါ်မှာ ရန်စွာလှသော မျက်နှာလှ လှလေးကို မြင်ယောင်လျက် မျက်ခုံးထူထူများ တွန့်ကုတ် သွားသည်။

အခန်း (၄)

အောင်ကေတု ဆောက်လုပ်ရေး။

ခင်ချမ်းသာ ဝယ်ယူလိုက်သည့် မြေကွက်နှင့်ကပ်လျက် အဆောက်အဦးကို အောင်ကေတု ဝယ်ယူလိုက်မှန်း မသိလိုက်သော ခင်ချမ်းသာမှာ သူမအမည်နှင့်ကပ်လျက် နေရာမှာ အတူယှဉ်တွဲလျက် စိုက်ထူထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်ကာ မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားရပါသည်။

ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အစတုန်းက ခင်ချမ်းသာနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်မည့်သူက တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခု အမည် ဖြစ်ပြီး အောင်ကေတုဆိုသည့်လူ မဟုတ်ပါ။

အခုတော့ မိုးကောင်းကင် ကုမ္ပဏီအစား အောင်ကေတု အမည်ကြီးက ပြူးပြူးပြာပြာနှင့် သူမအမည်ဆိုင်းဘုတ်နှင့် အတူ ယှဉ်တွဲ၍ ရှိနေရသည့်အဖြစ်ကိုပဲ ခင်ချမ်းသာမှာ အခံရ

ခက်နေပါသည်။

“ကျွန်း”

ခင်ချမ်းသာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သူမကားလေးနားသို့ နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဇော်ကား ဖြစ်နေသဖြင့် ခင်ချမ်းသာ ဝမ်းသာအားတက်သွားမိသည်။

“ဇော်”

“ဘယ်လိုလဲ ခင် ဟိုလူကတော့ ခင်သွားရာနောက် ဖဝါးထပ်မျှ အတူလိုက်ပါရစေဆိုသလို ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“သင်းကို အဲဒါတွေကြည့်မရတာပေါ့ ဇော်ရယ်၊ ကြည့်ပါဦး...မိုးကောင်းကင်လက်ထဲကနေပြီး သူဘယ်လိုရ အောင် လုယူလိုက်တာလည်း မသိဘူး”

ဇော်က သူမအမည်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲထားသော အောင်ကေတုအမည်ပါ ဆိုင်းဘုတ်ရှိရာသို့ ကားပေါ်မှဆင်း ဆင်းချင်း မေးဆတ်ညွှန်ပြကာ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ခင်ချမ်းသာလည်း သူမရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်လေးများကို ဇော်ရှေ့မှောက်မှာ ရင်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တာပဲ ခင်ရယ်၊ အဲဒါတွေ ခေါင်းအလေးခံပြီး တွေးမနေပါနဲ့၊ အခု ခင်လုပ်ရမယ့်အလုပ် ကိုပဲ တွေးစမ်းပါ”

“လောလောဆယ်...ခင့်နာမည်ကို သူ့နာမည်နဲ့ အတူယှဉ်မထားချင်ဘူး ဇော်၊ အဲဒါ အရင်လုပ်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဦးညို...လာစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဟိုဆိုင်း ဘုတ်ကိုဖြုတ်ပြီး ကျွန်တော်ပြတဲ့နေရာမှာ ချိတ်ပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်မဲ လာဟေ့”

ဦးညိုက ချက်ချင်းပင် ဇော်ညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ဆွဲဖို့ သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကို ညွှန်ကြား စေခိုင်းနေစဉ် ခင်ချမ်းသာနှင့် နေရာတကာလိုက်ပြိုင်နေသူ ကို သူမရင်ထဲ ခါးနေအောင် မုန်းနေစဉ်မှာပင် သူ့ကားလေး နားသို့ နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ရပ်တန့်သွားပြီး ကားပေါ်မှ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူ ဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

အောင်ကေတုဆိုသည့်လူ။

ဇော်နှင့် ခင်ချမ်းသာကို ဂရုမစိုက်သလို အမူအရာ နှင့် ခပ်တည်တည်ပင် ခင်ချမ်းသာအမည်ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြုတ်နေသော သူမအလုပ်သမားတွေကို လက်နှစ်ဖက်ခါး ထောက်ပြီး မော့ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ခင်ချမ်းသာတို့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့အလုပ်သမားတွေရှိရာ လျှောက်သွား၏။

“တွေ့လား ဇော်၊ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ခင့်ကို နေရာတကာ လိုက်ပြိုင်နေတာ၊ ဘယ်လောက်မုန်းဖို့ကောင်း

လဲ”

“သူစိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက်အောက်တန်းကျတယ် ဆိုတာ ဖော်ပြနေတာမဟုတ်လား”

“တိုက်ဆိုင်သွားတာလည်း ဖြစ်မှာပါခင်ရယ်၊ တော်ရုံကိစ္စကို လျစ်လျူရှုလိုက်စမ်းပါ”

“တိုက်ဆိုင်တာပဲ ထားပါတော့ အခု ခင်ဝယ်ထား တဲ့ မြေနဲ့ ဆက်နေတဲ့ မြေကွက်ကိုဝယ်ပြီး ခင်နဲ့လိုက်ပြီး ပြိုင်တာကတော့ တိုက်ဆိုင်တာပဲလား”

ခဲပြင်းဒေါသလေးနှင့် ခင်ချမ်းသာဆိုလိုက်တော့ ဇော် က ရယ်သည်။

“ဒါကိုတော့ တိုက်ဆိုင်တာလို့ ဇော်မပြောပါဘူး ခင်ရယ်၊ သူလည်း သူ့အလုပ်သူ အကောင်းဆုံးလုပ်သလို ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အကောင်းဆုံးလုပ်ပြရုံ ပေါ့”

“ဟော...ဟိုမှာ သူလည်း သူ့ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြုတ် နေပြီဇော်”

ခင်ချမ်းသာတို့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် အောင်ကေတု အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို ယူသွားကာ ခင်ချမ်းသာရှေ့ ပြောင်းထားသော ဆိုင်းဘုတ်ထက် ပို၍မြင့် သော နေရာမှာ ချိတ်ဆွဲလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“တွေ့လားဇော်...တွေ့လား သူ့ကိုယ်တိုင်

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြိုင်နေတာ သူ့လိပ်ပြာသူမရှက်ဘူးထင် တယ်”

“ကဲပါ ခင်ရယ်၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ စိတ် ဆိုးဒေါသဖြစ်ရတာ ခင့်မျက်နှာလှလှလေး အကျည်းတန်နေ ပါ့မယ်၊ အဲဒီလူကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့”

ဇော်က ခင့်လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေသော ခင်ချမ်းသာကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျစ်ကား ဆိုပြီး အာရုံအပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေရန် လုပ်ငန်းခွင်အနှံ့ အတူ လျှောက်ကြည့်စေလိုက်ပါသည်။

ဒါကို မျက်ခုံးအစုံတွန့်ချိုး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြည့်နေသူတစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။ ထိုသူက အောင်ကေ တု။

သူ့မျက်စိရှေ့မှာ တွေ့မြင်နေရတာတွေက အားလုံး ဘာတစ်ခုမှ အချိုးမပြေပါလား။ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမ နှင့် သူမအချစ်တော် ဇော်ဆိုသည့် ယောက်ျားမဟုတ် မိန်းမ မဟုတ် သတ္တဝါတို့ လက်ချင်းတွဲလို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ တစ်လောကလုံး သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ ရှိနေသည့်ပုံစံနှင့် ပြုံးကာရယ်ကာ ရှိနေပုံကိုလည်း အောင်ကေ တု ကြည့်မရပါ။

သူ့မျက်နှာကို မြင်တာနှင့် လှပသော သူမမျက်နှာ

လေး တင်းမာခက်ထန်သွားတာကိုလည်း ကြည့်လို့မရ။

အောင်ကေတုအဒေါ် ဒေါ်တင်တင်ကြီးနှင့် ခင်ချမ်း သာဆိုသည့် သူမ တကယ့်သွေးသားရင်းနှယ် ခင်မင်ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်နေတာကိုလည်း ကြည့်မရနှင့်။ ခင်ချမ်းသာလုပ်သမျှ အားလုံး သူ့မျက်စိထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေတာ အတော်ကို ထူးဆန်းလှသည်။

ဟိုတုန်းက ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် သူမကို သူနှင့် စီးပွား ရေးပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ဘာတစ်ခုမှ ပိုမမြင်ခဲ့။ အခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ခင်ချမ်းသာ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ ဘက်က စိတ်ဝင်တစား ဂရုစိုက်ကြည့်ရှုမိလျက်သားဖြစ်ကာ သူ့ကိုမြင်တိုင်း တွေ့သည့်နေရာမှာ အမုန်းသင်္ကေတအပြည့်ဖြင့် ခါးခါးသီးဖြစ်နေတာကို အခံရခက်နေ၏။

“ဒုန်း”

“ဒုန်း”

“ဟ...ဘာဖြစ်တာတုန်း”

အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ လဲပြိုကျသံကြောင့် အောင်ကေတု အတွေးမျှင်များ ပြတ်တောက်သွားကာ အသံ ကြားရာဘက်ကို အာရုံရောက်သွားသည်။

“ဟိုဘက်ဆိုက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော်တို့ဘက် ပြိုကျလာလို့ဆရာ”

“တို့လူတွေ ထိမိခိုက်မိသေးလား”

ကြ

“မရှိပါဘူးဆရာ”

“အေး...ဒါဆိုပြီးတာပဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဆက်လုပ်

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ့်ဘက်က အခြေအနေကို အရင်စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုမှ အောင်ကေတုစိတ်ထဲ ဘဝင်ကျသွားသည်။

“ဘာတွေပြုတ်ကျတာလည်းကွ”

“မဆလာသယ်တဲ့ဒယ်နဲ့ အုတ်နီခဲတွေဗျာ”

“ဪ”

“ဟော...ဟိုမှာ ဟိုဘက်ဆိုက်ထဲက ပန်းရံတစ်ယောက် လာနေပြီ”

အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဦးတိုး အစုံကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှင့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက် မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်း သူတို့ရပ်နေသည့် နေရာနား ရောက်လာသည်။

“ဟို...ကျွန်မဒယ်နဲ့ အုတ်ခဲတွေ ပြန်ယူသွားချင်လို့”

“ယူလေ...ဟိုမှာ မင်းပစ္စည်းတွေ၊ ပန်းရံတစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူးထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

အောင်ကေတုအမေးကို ကလေးမလေးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ အသံတိုးတိုးဖြင့် တုံ့ပြန်ပါသည်။

“အေး...နောက်ကိုသတိထားလုပ်ပါ၊ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းအတွက်ရော တခြားသူအတွက်ပါ မကောင်းဘူး”

“ကဲ...ကဲ သွားတော့”

“ဟုတ်”

ကလေးမလေးက သူ့စကားအဆုံးမှာ အနားကခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် မပြေးရုံတမယ် ထွက်သွားပြီး စောစောက သူမဦးခေါင်းပေါ်က ပြုတ်ကျခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ကမန်းကတန်း ကောက်ယူနေရာ အနားတွင်အတူရှိနေသော ပန်းရံဆရာလေးတစ်ယောက်က ကူထည့်ပေးနေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကလေးမလေးက ဘယ်သူမျက်နှာကိုမှ တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ နေရာက အပြေးထွက်ခွာသွားရာ လုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း စောစောကပုံစံအတိုင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ပြန်လည်အသက်ဝင်လာပါသည်။

“အေးဘုံကို ဟိုဘက်ကလူက ဘာတွေပြောလိုက်တာလည်း အေးဘုံ”

“နောက်ကို သတိထားလုပ်ဖို့ ပြောလိုက်ပါတယ်

မမ

“ဪ...ဪ”

“ကျွန်မ သွားရတော့မလား မမ”

“သွားနိုင်ပါပြီကွယ်”

ခင်ချမ်းသာဆီက ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ချာတိတ်မက နေရာက လှစ်ခနဲ ပြေးသွားသည်။ မတော်တဆ ဖြစ်တာမို့ တစ်ဖက်မှာလည်း ဘာအထိအခိုက်မှမရှိလို့ ဒီလောက် ပြေလည်ခြင်းဟုတော့ သိလိုက်သည်။

သူ့လူတွေကိုသာ တစ်ခုခုထိခိုက်ကြည့်မိလျှင်တော့ အေးဘုံရော ပိုင်ရှင်သူဌေးဖြစ်သည့် သူမရော အောင်ကေတုဆိုသည့်လူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဤမျှနှင့် အလွယ်တကူ သဘောကောင်းစွာ ကျေအေးနိုင်မည့် လူစားမဟုတ်တာကို ခင်ချမ်းသာကိုယ်တိုင် သိနေတော့ခက်သည်။

အောင်ကေတုဆိုသည့် လူက ယေဘုယျကျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်နည်းတူ စိတ်နုလွန်းတာကို သူနှင့်ဆက်ဆံမိသမျှ အချိန်ကာလအပိုင်းအခြားတွင်းမှာပင် သူနှင့်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များတိုင်းက သိသာထင်ရှားစေခဲ့သည့်အတွက် သူမအနေနှင့် အခုလိုတွေးခေါ်စဉ်းစားလာမိခြင်းကိုလည်း မဆန်းဟုဆိုရမည်။

“တူ...တူ...တူ”

“ဟဲလို”

“ခင်ချမ်းသာလား...တို့ တာရာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“ခင်ချမ်းသာအိမ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်သေးတယ်၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ အလုပ်ထဲသွားတယ်ဆိုလို့ တို့ အခု ခင်ချမ်းသာဆီကို လာနေပြီ၊ ခင်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးချင်လို့ပါဗျာ”

“နေပါစေရှင် ကျွန်မတို့မှာ ဇာခြားအလုပ်ကိစ္စလေးတွေလည်း ရှိနေသေးလို့ပါ”

“မငြင်းပါနဲ့ဗျာ...ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါတော့ မမစန္ဒာမျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ခွင့်ပြုပေးပါ”

မဖြစ်လို့ပါရှင်ဟု ငြင်းဆိုရန်ပြင်ထားသော စကားမှာ မစန္ဒာအမည်ကို သုံးလာပြီဆိုတော့ ခင်ချမ်းသာအနေနဲ့ ဇွတ်ငြင်းဖို့ ခက်သွားသည်။

“ကျွန်မတကယ်မအားလို့ပါရှင်”

“ဒီတစ်ခါလေးတော့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါဗျာ”

“ကျွန်တော်တောင်းဆိုတာပါ၊ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆို ခင်ချမ်းသာဆီကို ရောက်ပါပြီ၊ ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်ထဲကဖုန်းကို ပိတ်လိုက်တော့ ဇော်က သူမကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်သူလဲခင်”

“မစန္ဒာမောင် တာရာဆိုတဲ့လူပဲ ဇော်”

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ဆိုလိုက်သော ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ဇော်က ရယ်သည်။

“ခင်က သိပ်လှတော့ ရွှေမင်းသားတွေလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပေါ့လေ”

“တော်စမ်းပါဇော်ရယ်... ယောက်ျားတွေများ စိတ်ကုန်လွန်းလို့၊ အခုပဲကြည့်လေ ခင်က ငြင်းနေတာကို သူအစ်မနာမည်ကိုပြောပြီး သူ့ဖြစ်ချင်တာကို အသုံးချအခွင့်အရေးယူနေတာ လက်တွေ့ပဲမဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ကလှတာကိုး”

“မိန်းကလေးလှလှမြင်ရင် သူတို့ယောက်ျားတွေ ဒီလိုပဲ ဖောက်ပြန်တတ်ကြတာ ခင်သိသားပဲ၊ ခင်က လှလို့ဆိုရင် ခင်ထက်လှတဲ့သူနဲ့တွေ့ရင် ဒါထက်ပိုဆိုးမယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါတော့ သူလာမှမေးကြည့်လေ”

“ကျွမ်း”

“ဟော... ဟိုမှာရောက်လာပြီထင်တယ်”

ပြောနေတုန်း တာရာကား ရောက်လာပြီး ကားပေါ်က ပြုံးလျက်ဆင်းလာသော တာရာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ခင်ချမ်းသာတို့ကို မြင်တော့ လက်လှမ်းပြုပြီး သူမတို့ရှိရာကို လျှောက်လာသည်။

တည်ကြည်ခန့်ညားသော အသွင်၊ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးနှင့် တာရာအသွင်က ရှင်းသန့်နေသည်။ မှန်ကုတ်ပုတ်သိုးနေသော အောင်ကေတုဆိုသည့် လူနှင့်တော့ တခြားစီ။

“အလုပ်တွေများနေတဲ့သူကို အနှောင့်အယှက်ပေးမိသလိုဖြစ်နေပြီလားဗျာ”

တာရာက ခင်ချမ်းသာနှင့် ဇော်ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလျက်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ခင်ချမ်းသာလည်း အလိုက်သင့် တုံ့ပြန်ပြုံးရင်း သူငယ်ချင်းဇော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရသည်။

“တစ်ခါတလေတော့လည်း ရပါတယ်ရှင်၊ ဒါ ကျွန်မသူငယ်ချင်းဇော်ပါ၊ ဇော် သူက မမစန္ဒာမောင် တာရာ”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇော်ထံမှ တုံ့ပြန်သံက တိုပြတ်လှသည်။ လှပသောမျက်နှာလေးမှာလည်း ပြုံးရိပ်စွန်းသည်ဆိုရုံလေးထက် မပို။

တာရာထံမှ ကမ်းပေးလာသော လက်ကို မသိဟန် ဆောင်နေတာမို့ တာရာမျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ သူ့လက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ခင်တို့ သွားစရာရှိတာ သွားကြလေ၊ ဇော် ဒီမှာ လုပ်လက်စအလုပ်လေးတွေ မပြတ်သေးလို့ ကြည့်လိုက်ဦး”

မယ်”

“ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ခင်ချမ်းသာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင် ဇော်က တာရာ ဘက်ကို လှည့်နှုတ်ဆက်ကာ နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား တာမို့ နေရာမှာ ခင်ချမ်းသာနှင့် တာရာတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဇော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တာရာ မျက်နှာမှာ အံ့ဩနားမ လည်နိုင်ခြင်းတွေကို တွေ့ရပေမယ့် သူမအတွက်တော့ ဇော် ပုံစံလေးကို သိထားတာမို့ ဘာကိုမှထူးပြီး မခံစားမိတော့ပါ။

“ဇော်က တစ်မျိုးလေးပဲနော် ခင်ချမ်းသာ”

“သူတ ဒီလိုပဲနေတတ်လို့ပါ။ သိပ်သဘောကောင်း တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုပါတော့”

“ဪ”

တာရာက ဇော်ရှိရာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။ ဇော်က သူ့အလုပ်သမား တွေနားမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ညွှန်ကြားပြောဆိုနေသဖြင့် ခင်ချမ်း သာတို့ သူ့အကြောင်းပြောနေတာကို မသိပါ။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုသွားစားကြရအောင်လား ခင်ချမ်းသာ”

“ဒီအနီးအနားမှာပဲ အအေးတစ်ခုခု လိုက်သောက်တာ

လောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မက ဇော်နဲ့အတူ ထမင်းစား ဖို့ ပြောပြီးလို့ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော့်အပေါ် ခင်ချမ်းသာဘက်က ဒီလောက် လိုက်လျောတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ထိုထက်ပို၍ ဆိုရန်မသင့်တော့ပါ။

အနီးဆုံးဆိုင်မှာ တာရာနှင့်အတူ အအေးလိုက်သောက် ပေးပြီး ဆိုင်မှာ ကြာကြာမထိုင်ဘဲ ချက်ချင်းနှုတ်ဆက်လမ်းခွဲ ပြီး ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

တာရာက လူယဉ်ကျေးမို့ ခင်ချမ်းသာဆန္ဒကိုသာ အလိုက်တသိ ဦးစားပေးကာ အားလုံး သူမသဘောကျ ဖြစ်စေ တာကိုက သူ့အရည်အချင်းဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။

ခင်ချမ်းသာ ဆိုက်ထဲကိုပြန်ရောက်တော့ အောင်ကေ တုဆိုသည့်လူက သူ့ကားကို နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်း ထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ခင်ချမ်းသာလည်း နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ဦးခေါင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲမော့ပစ်လိုက် သည်။

အခန်း (၅)

အောင်ကေတုသည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားသော်လည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်ချေ။ မျက်ဝန်းထဲမှာ သိပ်လှသည့် ခင်ချမ်းသာနှင့် တာရာဆိုသည့်လူတို့ ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေပုံကိုချည်း မြင်ယောင်လျက် တစ်ယောက်တည်း ဘာကိုမှန်းမသိ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်နေ၏။

အခုတလော...သူမတို့စုံတွဲကို နေရာအနှံ့မှာ တွေ့နေရပြီး အောင်ကေတုရှေ့မှာဆို လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြီးကဲသည်းနေသလားဟုပင် ထင်မိသည်က သူကပဲ ဒေါသစိတ်နှင့်ကြည့်မိလိုပဲလား။ သူမကပဲ တမင်လာလုပ်ပြနေတာလားဆို တာကိုတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကွဲပြားအောင် မခွဲခြားတတ်ချေ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်ကေတုကလည်း အခုကိစ္စ

ကို တစ်ခုခုနှင့် ပြန်ပြီး လက်တုံ့ပြန်ချင်နေသည်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်ဘဲ အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲခုန်ထကာ ဖုန်းခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့ကို အသည်းအသန်ကြွေနေသည့် ဖွေးထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဖွေး...တို့ပါ”

“အောင်”

တစ်ဖက်မှ အံ့သြဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်သံလေးကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း အောင်ကေတုမျက်နှာပေါ်က တင်းမာခက်ထန်မှုက ပြေလျော့ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း မရှိပါ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အောင်ရယ်၊ ဖွေးလည်း အောင့်ကိုသတိရနေတာ၊ ကိစ္စရှိလို့လားဟင်”

“ဖွေးကိုသတိရလို့ပါ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဖွေးက နှစ်မြိုက်စွာ ရယ်လိုက်သံကို ကြားရသည်။

“ယုံအောင်လည်း ပြောပါဦး ဆရာကြီးရယ်၊ ဖွေးကို ဘယ်တုန်းကများ အောင်က သတိရဘူးလို့လည်းရှင်၊ တစ်ခုခု

တော့ မှားနေပြီထင်တယ်”

ဖွေးပြောတာ မှန်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် သူ ဘာပြော ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်လည်း သူက ဖွေးကို ဘယ်တုန်းကမှ အရေးတယူလုပ်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်တော့ ပိုဆိုး သည်။

ဖွေးကသာ သူမဘာသာ တစ်ချိန်လုံးဖုန်းဆက်လိုက် လူချင်းလာတွေ့လိုက် လုပ်နေလို့ အလိုက်သင့် စကားပြောဆို တဲ့ပြန်မိသည်ကလွဲလို့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဖွေးဆိုတာမရှိ။

အလုပ်တာဝန်ကလွဲပြီး တခြားစိတ်မဝင်စားတာ လည်းပါသည်။ အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစားလည်း မထားမိ။ သူ့စိတ်ကြိုက် မတွေ့တာလည်း ပါမည်ထင်သည်။ ဒါမှ မဟုတ် သူ့အဒေါ်ပြောသလို စိတ်မရှည်၊ စိတ်တိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ချစ်သူရည်းစားထားရတာ အပိုအလုပ်ဟု သူက ယူဆ ထားသည်။ ချစ်သူရှိနေလျှင် သူတို့အတွက် အချိန်တွေ ပိုပေး နေရဦးမည်။ စိတ်ကောက်လျှင် ချောရမည်။ သူက စိတ်ရှည် သူမဟုတ်တော့ခက်သည်။

ကျောင်းတုန်းက ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက် ထား ဘူးသည်။ ခဏခဏ စိတ်ကောက်ပြီး ကွဲသွားထဲက နောက် ထပ်ရည်းစားလည်း မထားဖြစ်တော့။ နားညည်းအောင် စကား

ပြောတာကိုလည်း မခံချင်တာလည်းပါသည်။

ကျောင်းပြီးတာနှင့် စီးပွားရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ် ဝင်လိုက်သည်။ တခြား ဘာကိုမှလည်း အာရုံမရောက်တော့။ သူ့အာရုံအားလုံး စီးပွားရေးထဲမှာ နှစ်ထားခဲ့သည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ ခင်ချမ်းသာနှင့် လာဆုံခြင်းဖြစ်သည်။ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသားပင်။ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် သူမနှင့် သူက ဘဝတူ၊ ဝါသနာတူ၊ အကျင့်စရိုက်တူသူများ ဟု ဆိုရမည်။

အောင်ကေတုက မိန်းမတွေကို အထင်မကြီး စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်နေသလို ခင်ချမ်းသာကလည်း ယောက်ျား တွေအားလုံးကို သူနည်းသူဟန်ဖြင့် အထင်သေး စက်ဆုပ်မုန်း တီးနေသူဖြစ်သည်။

ခံစားချက်တူသူနှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်လာဆုံမိတော့ ပြဿနာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို အလျော့ပေးဖို့မစဉ်းစား။ ရသည့်အခွင့်အရေးကို အမိအရအသုံးချပြီး သူတင်ကိုယ်တင် တစ်ပြန်တလည်း ဖိုက် ကြတိုက်ကြရင်း အခုတော့ လူချင်းပါ ထရိုက်ရတော့မလို့ဖြစ် လာသည်။

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမမို့ သူ့ဘက်က ဒီလောက်အလျှော့ ပေးတာကို သူမက သိမည်မဟုတ်။ ဟိုတစ်ခါကိစ္စ ဖြစ်ပြီး

ကတည်းက အောင်ကေတုရင်ထဲမှာ သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာလိုလိုဖြစ်နေတာမို့ ပြဿနာမဖြစ်အောင် တမင်ရှောင်နေ တာလည်းပါသည်။

အခုတော့ မသိဟန်ဆောင်နေလို့မရတော့။ ခင်ချမ်း သားနားမှာ တာရာဆိုသည့်လူ ရှိနေသလို သူလိုလူတစ်ယောက် နားမှာလည်း သူမထက်မသာတောင် တန်းတူညီသော အလှ နတ်သမီးတစ်ပါး အတူရှိနေကြောင်း သူ့ဘက်က ပြချင်နေ သည်။

“ဖွေးပြောလည်း ခံရမှာပဲဗျာ၊ အခုလောလောဆယ် ကိုယ့်ကို ကူညီနိုင်မယ့်လူက ဖွေးတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ ဖုန်း လှမ်းဆက်လက်တာပါ”

“ဖွေးက ဘာကူညီပေးရမှာလဲ”

“ထူးထူးထွေထွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့အတူ ဒင်နာပွဲတစ်ခုကို လိုက်ခဲ့ပေးဖို့ပါ”

“အမယ်လေး...ဘာများလည်းလို့ အောင်ရယ်၊ ဒီလောက်တော့ ဖွေးတို့က ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ အမှန်အတိုင်းသိရမှဖြစ်မယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ယူနဲ့ ခင်ချမ်းသာတို့ကိစ္စလေ”

“ကိုယ်နဲ့ခင်ချမ်းသာ ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့က ဘာဖြစ်

လို့လဲ”

“ဖွေးတို့လည်း နားနဲ့ချက်စိနဲ့ပါနော်၊ အောင်တို့ သတင်းကို ကြားပြီးပါပြီ၊ အခု ဖွေးကိုခေါ်တာ ခင်ချမ်းသာကို အရွဲတိုက်ချင်လို့မဟုတ်လား”

“ဟင်”

အောင်ကေတု အံ့သြသွားသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့စိတ်ထဲက အကြံအစည်တွေကို ဖွေးတစ်ယောက် ကြံ့သိနေပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးရဲ့ ဖွေးပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒီကိစ္စတွေ ဖွေးဘွယ်လိုသိလဲ”

သူသိချင်တာကို ဖွေးကို ပြန်မေးလိုက်တော့ ဖွေးက ရယ်သည်။

“ယူနဲ့ ခင်ချမ်းသာကိစ္စ လူတိုင်းသိနေကြတာပဲ၊ ဘာများဆန်းလို့လဲ အောင်ရယ်၊ ယူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် အပြိုင်စိတ်ဆိုးပြီး အရွဲတိုက်နေကြတာမဟုတ်လား”

“ဟာ...အဲဒါတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ကိုယ် ဘာမှမဆိုင်ဘူးကွ၊ ဖွေး အထင်လွဲနေပြီ”

“အင်း...အထင်လွဲချင်လည်း လွဲနေမှာပေါ့လေ၊ အမြင်ကတော့ မလွဲလောက်ဘူးထင်တယ်၊ ဦးဘမင်းပွဲတုန်း

က အောင်တို့စုံတွဲ ကဲနေသည်းနေကြတာကို တွေ့တဲ့လူတွေ ရှိတယ်”

“အာ”

အောင်ကေတု နှုတ်ဆွဲသွားသည်။

ဦးဘမင်းပွဲတုန်းက သူနှင့် ခင်ချမ်းသာတို့ အဖြစ် အပျက်များကို ပြန်လည်အမှတ်ရမြင်ယောင်မိတော့ လူ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

ထိုနေ့ကကိစ္စကြောင့် အခုလိုသတင်းစကားတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု သူမတွေးမိသလို ခင်ချမ်းသာဆို သည့် သူမလည်း စဉ်းစားမိမှာမဟုတ်တာ သေချာသည်။

အခုမှ တကယ်ပြဿနာဖြစ်သည်။

ဒီကိစ္စကို ခင်ချမ်းသာ ပြန်ကြားလို့ကတော့ လွယ် မည်မထင်။ နဂိုထဲကမှ သူမက အောင်ကေတုဆိုသည့် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မဟုတ်။ အခုတော့ ပိုဆိုးပေတော့မည်။

“အောင် မငြင်းနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ သူများ ချစ်သူတွေကြား ပွေးကိုတော့ ဆေးရိုးသည် လာမလုပ်ခိုင်းပါ နဲ့နော်”

“ကြားထဲက သူများ မုန်းစရာဖြစ်နေပါမယ်၊ ကိုယ့် ဘာသာ ချစ်သူချင်းပြေလည်အောင် အလျှော့ပေးလိုက်ပါ”

“ဒါပဲနော် အောင်၊ ဝှတ်နိုက်”

“ဝှတ်နိုက်”

စိတ်ရှုပ်စွာ ဖုန်းခွက်ကို အသာပြန်ချလိုက်သည်။ ရင်မောစွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ ဒီလိုပြဿနာမျိုးက ရှင်းရခက်၊ မရှင်းရခက်နှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ထိခိုက်နစ်နာစရာ တွေချည်း ဖြစ်နေတာခက်သည်။

သူနှင့်ခင်ချမ်းသာကိစ္စကို မဟုတ်ဘူးလို့ ခါးခါးသီး ငြင်းနေပြန်တော့လည်း ကိုယ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ် ပြီး တစ်ဖက်မိန်းကလေး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားသလိုဖြစ် နေမည်။

ဟုတ်ပါသည်ဟု ဆိုပြန်တော့လည်း သူမကြားလျှင် ကြားထဲက ကိုယ်ကပဲ အခွင့်အရေးယူချင်သလိုလိုနှင့် ပိုပြီး အထင်သေးမုန်းတီးစရာ ဖြစ်ဦးမီည်။ သူ့အဖြစ်က ရှေ့မတိုး သာ နောက်မဆုတ်သာ အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် ဦးဘမင်းပွဲတုန်းကဆိုသည့် စကားကြီး က ပိုဆိုးသည်။ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာက ရှိနေတော့ ခက်သည်။

ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မာနခဲနှင့်တော့မလွယ်။ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာဟု ဆိုကာ အမုန်းနှင့် ဒေါသဖြစ်စွာ ရန်လိုဦးတော့မည်။

- အောင်ကေတုဆိုသည့် သူကလည်း ခေါင်းငုံ့ခံမည့်

လူစားမျိုးမဟုတ်တော့ ခက်သည်။ ကိုယ်မှန်သည်ဟုထင်လျှင် အလျှော့ပေးတတ်သူမဟုတ်။ ခင်ချမ်းသာလိုပင် ဒီကလည်း မာနနှင့်ပင်။

သူနှင့် ခင်ချမ်းသာကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလည်း ဟု တွေးနေချိန်မှာ ခင်ချမ်းသာမှာလည်း ထိုသတင်းဆိုးကို ကြားပြီး ခံပြင်းဒေါသတွေနှင့် ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်နေပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ဒီလူဟာ ရုပ်နဲ့ရည်နဲ့ မလိုက်အောင်ကို မိန်းမသား တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငါ့အပေါ်မှာ တမင်ယုတ်မာတာပါလား။

သင်းမှာ အစထဲက ဒီလိုအကြံအစည်မျိုးရှိလို့ ငါ့ကို အခုလို မစားရတဲ့အမည်း သဲနဲ့ပက်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။

ငါက သူ့ချစ်သူတဲ့။

ကြားရတာနဲ့ နားထဲမှာခါးလိုက်တာ။

အောင်ကေတုဆိုတဲ့လူက ခင်ချမ်းသာရဲ့ ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး။ မုန်းသူ၊ ရန်သူဆိုတာ သူလည်းသိရဲ့သားနဲ့။

အို...သူ့ကိုယ်သူ ငါယောက်ျားပဲဆိုပြီး တမင်ကို ဒီလို စကားမျိုးပြောပြီး ခင်ချမ်းသာဂုဏ်သိက္ခာကို ချိုးတာပါ။

သူလိုလူကို ခင်ချမ်းသာက ဒီအတိုင်း အရှုံးပေး လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား။ ဇော်ကတော့ ဒီကိစ္စကို မသိဟန် ဆောင်နေလိုက်တဲ့။ ဒါဆို ဒီလူက ပိုပြီးရှောင့်တက်မှာပေါ့။

မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး။

ဒီလူကို တစ်ခုခုတော့ လက်တုံ့ပြန်ရမှ ကျေနပ်နိုင် မယ်။

ခင်ချမ်းသာမှာ မကျေနပ်စိတ်နှင့်အတူ ဇော်ထံမှ ဖျောင်းဖျာနှစ်သိမ့်စကားများကို နားမဝင်နိုင် ဖြစ်နေရတာပါ သည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေသည်။ သူ့ကြောင့် အခုလို ခင်ချမ်းသာဘဝမှာ ပြောစရာဆိုစရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရခြင်းဟု တွေးမိတော့ ပိုခွင့်မလွတ်ချင်စရာ ဖြစ်လာသည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒီလိုလူမျိုးကို ပြောစရာရှိတာ ပြောမှ ဖြစ်မည်။ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း ဇော်ကိုပင် အသိမပေး တော့ဘဲ ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက် အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို တွေ့ဖို့ စကားလုံးတွေ စဉ်းစားနေမိသည်။

သို့ပါသော်လည်း ခင်ချမ်းသာမှာ သူမစိတ်ကူးလေး ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် အချိန်မရလိုက်။ စီးပွားရေး အလုပ်ကိစ္စနှင့် ခရီးထွက်ဖို့ ဖြစ်လာသဖြင့် ဇော်နှင့်အတူ တောင်ကြီး၊ အင်းလေးဒေသကို ထွက်ခဲ့ရသည်။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် လေယာဉ်ပေါ်မှာ အတူပါလာသူက အောင်ကေတုဆိုသည့်လူ ဖြစ်နေသဖြင့် ခင်ချမ်းသာရင်ထဲက

မေ့ပျောက်နေသော ဒေါသစိတ်လေးတွေ ပြန်လည်လို့ အံ့ကြွ
လာရပြန်သည်။

လူတွေကြားမှာဆိုတော့ ခင်ချမ်းသာ နှုတ်ဆိုတ်နေ
လိုက်သည်။ ဇော်ကတော့ အောင်ကေတုနှင့် အဖော်ပါလာသူ
မှာ သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်နေသဖြင့် စကားလက်ဆုံကျလာသည်။

တည်းခိုဖို့နေရာကိုသွားတော့ လာကြိုသည့်ကားကို
အတူစီးမိကြသည်။

“ဟာ...ဘယ်လိုတုန်း အောင်ကေတု၊ မင်းတို့ဥစ္စာ
ကလည်း သတင်းမကြား ဘာမကြားပါလား၊ ရုတ်တရက်
ဗြဲန်းစားကြီး ကြားလိုက်ရတော့ ငါတောင်အံ့ဩသွားတယ်”

“ဘာကိုတုန်းက တင်ဦး၊ မင်းဥစ္စာက အရင်းမပါ
အဖျားမပါ”

“မင်းနဲ့ ခင်ချမ်းသာကိစ္စလေကွာ”

“ဟာ”

“ဟိတ်ကောင်...တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါကွ၊ ဟိုကကြား
သွားလို့ နေရင်းထိုင်ရင်း ပြဿနာတက်နေရဦးမယ်”

“မကြားပါဘူးကွ...ငါပြောတာ တိုးတိုးပါ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာတင်ဦးစကားကြောင့်
သူ အံ့ဩသွားသည်။ ဒီသတင်းကို ဒီကောင် ဘယ်လိုသိတာ
ပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း အောင်ကေတုနားမှာ ခင်ချမ်းသာတို့

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိမနေဟာ သေချာမှ သူသက်ပြင်း
ချလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလည်းကွ...အခုထဲက မင်းက ကြောက်နေ
ရပြီလား၊ လှတာတော့ တော်တော်လှတာနော်၊ မင်းတော့
ကံကောင်းတာပဲ”

“တော်စမ်းပါကွာ...ထင်ကြေးတွေနဲ့ လျှောက်ပြော
မနေစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒီကိစ္စကြီးကို ငါ့မှာ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမုန်း
မသိလို့ စိတ်ညစ်နေတာကွ၊ မင်းရော-ဘယ်လိုသိလာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲသိတာပေါ့ကွ၊ စီးပွားရေးလောကထဲမှာ
ငါ့မိတ်ဆွေတွေရှိနေတာပဲ”

“စိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

“ဟ...ဒါမျိုးကိစ္စများ စိတ်ညစ်စရာသားကွာ၊ မင်း
သူ့ကို ရအောင်လက်ထပ်ယူနိုင်ရင် ပြီးပြီပေါ့ကွ”

“ခင်ချမ်းသာ ဒီလောက်လှတာ မင်း နည်းနည်းလေး
မှ မချစ်ဘူးလား၊ မညာနဲ့နော် အောင်ကေတု၊ ဒါမျိုးကိစ္စဆို
တာ မာနချင်းပြိုင်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“တကယ်ချစ်ရင် ဘာမှရှက်နေစရာ မလိုဘူးကွ၊
သာတပန်နာတယ်တွေလည်း လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ အဓိက
အရေးကြီးတာက မင်းက သူ့လို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ဖို့၊
အေး...အဲဒီလိုပဲ သူကလည်း မင်းကို သိပ်ချစ်နေပြီဆိုရင်

အားလုံးအိုကေပြီ”

တင်ဦးစကားကြောင့် အောင်ကေတု နည်းနည်းတော့ တွေဝေငေးဝိုင်သွားသည်။ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး သူ့ကိုယ်သူလည်း တစ်ခါမှ မမေးဘူးတာ သေချာသည်။ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမနှင့် သူက အဆင်ပြေပြေနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ကြတာ လည်း မဟုတ်။

စီးပွားရေးလောကမှာ သူတင်ကိုယ်တင် ပြဿနာဖြစ် ရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်မရအောင် ဖြစ်နေကြ သူနှစ်ယောက်ကိုမှ ဒီလိုသတင်းမျိုး ပြောစရာဖြစ်လာသည်က လည်း အံ့ဩစရာ။

“မင်း မဖြေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား အောင်ကေတု၊ သေချာပါတယ်ကွာ၊ မင်း သူ့ကိုချစ်နေပါပြီ”

တင်ဦးစကားအဆုံးမှာ အောင်ကေတုရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ခုန်သံတွေလည်း မြန်လာသလိုထင်မိသည်။ တင်ဦးပြောသလို တကယ်ပဲ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် သူမကို ချစ်နေပြီလား။

“နေစမ်းပါဦးကွာ...အဲဒီကိစ္စတွေ ငါစိတ်မဝင်စား နိုင်သေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမနဲ့လည်း ငါနဲ့မဖြစ်ပါဘူး တင်ဦးရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း အောင်ကေတုရာ မင်းဟာက

စစ်မရောက်ခင်က မြားကုန်နေပြန်ပြီ”

“သူက ငါ့ကို သိပ်မုန်းနေတာကွ”

“အေးလေ...အဲဒါက သူ့ဘက်ကပဲ၊ အခုမင်းက သူ့ကို သိပ်ချစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ အမုန်းပြီးရင် အချစ်လာမှာ ပေါ့ကွ၊ မင်းဘက်က အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘဲ အလျှော့ပေး ရင်ရပါပြီ”

အောင်ကေတု မျက်ခုံးအစုံ တွန့်သွားသည်။ ခင်ချမ်း သာအကြောင်းကို သူပဲသိသည်။ ဒီကိစ္စက သူပြောသလို ထင်သလောက်မလွယ်။ အောင်ကေတုကိုယ်တိုင်ကလည်း သိပ်ပြီး စိတ်ရှည်တာမျိုးမဟုတ်။

တခြားယောက်ျားတွေလို ချစ်ပါရစေ ကြိုက်ပါရစေ ဆိုပြီး အောက်ကျိခံနေမည့်သူတွေထဲမှာ သူမပါ။ ခင်ချမ်းသာ ဆိုသည့် မိန်းမကလည်း သူက ချစ်ပါရစေ၊ ကြိုက်ပါရစေဆို လျှင် ပိုပြီးမာနတွေ ခေါင်ခိုက်ပြနေမှာ သေချာသည်။

“အဲဒီကိစ္စတွေ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ”

“မထားနဲ့ကိုယ့်လူ ဒါမျိုးက နောက်ကျလို့ ကောင်း တာမဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ရတာမျိုးတွေ နားလည် လား”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

တင်ဦးစကားကို သဘောကျစွာ အောင်ကေတု

တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ဒါတွေကြောင့်ပဲ သူတို့သူငယ်ချင်း အုပ်စုထဲမှ ဒီကောင်တစ်ယောက်တည်း အစောကြီး အိမ်ထောင် ကျပြီး သားတွေသမီးတွေပင် အရွယ်ရောက်စပြုနေတာ ဖြစ်မည်။

“မင်းက ဘာရယ်တာလည်းကွ”

“မင်းကို သဘောကျလို့လေ”

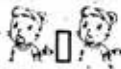
“ဘာကိုသဘောကျတာလဲ”

“ဪ...ဒါကြောင့် မင်းစောစော အိမ်ထောင်ကျ တာလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“မင်းကွာ”

“အဟတ်...ဟား...ဟား”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူရယ်မောလိုက်မိကြ သည့် အသံက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းပြီး ကြည်သာရွှင်ပျစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အခန်း (၆)

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဇော်”

“ကြည့် စမ်း...ကိုယ်တွေလည်းပူလို့ပါလား၊ ဆေးလည်း အသင့်ပါမလာဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

ခင်ချမ်းသာသည် ဇော်ထံမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ကြောင့် သူမ အိပ်ရာမှထကာ ဇော် နဖူးလေးကို စမ်းကြည့် လိုက်တော့ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော ကိုယ်အတွေ့ကြောင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းကျယ်သွားရကာ သူမဘာသာ တီးတိုးဆို လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်းထဲက မီးကိုဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ နာရီလက်တံက နှစ်နာရီတိတိကို ညွှန်ပြနေ၏။ ဒီအချိန်ကြီး ဇော်ကိုယ်ပူကျအောင် ဘယ်လို

လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှာတော့ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူ ရှိနေသည်။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ဆိုတာ ဇော်ပြောလို့ သိရသည်။ ဇော်အတွက် ဆရာဝန်လိုအပ်လျှင် ဒီလူကိုပဲ အကူအညီတောင်းရမလိုဖြစ်နေသည်။

ဒီမှာက ကိုယ်က ဧည့်သည်မို့ တခြားအကူအညီပေးမည့် အသိမိတ်ဆွေလည်းမရှိ။ ဒီအချိန်ကြီး ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို လှမ်းအကြောင်းကြားရအောင်ကလည်း အားနာနေမိသည်။

ကိုယ့်ကြောင့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး အလုပ်ရှုပ်ကြရတော့မည်။ အခုမှတော့ မတတ်နိုင်။ မနက်မိုးလင်းသည့်အထိ စောင့်ရုံသာရှိသည်။

ဇော်အနားမှာ ခင်ချမ်းသာတစ်ချိန်လုံး အတူရှိနေသည်။ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရ။ ပူခြစ်နေသော ဇော်ပါးလေးတွေ နဖူးလေးတွေကိုကိုင်ကာ စိတ်ထဲပူလောင်နေသည်။

“အင်း...အင်း”

“ချမ်းတယ်...ချမ်းတယ်”

“ဇော်”

“ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်ရမလားဟင်၊ ခင်ပြောနေတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

အဖျားတက်နေသော ဇော်ကိုယ်လေးကို လှုပ်နှိုးရင်း

သူမသိလိုတာကို စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်မိသည်။ ဇော်က ခင်ချမ်းသာအမေးကို ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်တာမို့ သူမရင်မှာ အားတက်သွားပေမယ့် စိုးရိမ်စိတ်က လျော့ကျသွားခြင်း မရှိပါ။

“ခင် ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ်နော်၊ ခေါ်လိုက်ရမလားဟင်”

“ဇော် ခေါင်းတွေသိပ်ကိုက်တာပဲ ခင်ရယ်၊ ဆရာဝန်ရှိရင် ခေါ်လိုက်ပါ။ လည်ချောင်းတွေကလည်း ပူလိုက်တာ”

“ဇော်အတွက် ခင် ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ်နော် ဇော်၊ ခဏလေးစောင့် ဟုတ်လား၊ ခင် အခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်”

ဇော်ထံမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ ဦးခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်တာမို့ ဇော်အပါးက ခင်ချမ်းသာထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အခန်းအပြင်ဘက် ရောက်ပြီးမှ ယောင်ချာချာနှင့် ရုတ်တရက် ဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ ဇော်က သိပ်ဖျားနေသည်။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ပြောနေသည်။

ဆရာဝန်က ဘယ်ကိုသွားခေါ်ရမှန်းမသိ။ တစ်ဖက်ခန်းမှာတော့ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူမှာ ဆရာဝန်သူငယ်ချင်း အသင့်ရှိနေသည်။

သူ့ကိုပဲ အကူအညီသွားတောင်းရမည်လားဟု တွေးမိ

သည်။

အို...ဘာလို့ သူလို လူတစ်ယောက်ကို အကူအညီ တောင်းရမှာလည်း။

အလကားနေရင်း ဘဝင်မြင့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ခင်ချမ်းသာက ဘာလို့ ခူးထောက်ရမည်နည်း။

နဂိုကတည်းက အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို မုန်းနေသူပီပီ မာန်မာန်အတွေးလေးများနှင့် တွေးလိုက်တော့ ဇော်အတွက် ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို အကူအညီတောင်းဖို့ မဆိုထားနှင့်။

မျက်နှာလည်း မကြည့်ချင်၊ အသံလည်းမကြားချင်။ နာမည်ကြားရုံနှင့် ဒေါသဖြစ်နေရသူ ဖြစ်နေတာခက်သည်။

ဒါက ခင်ချမ်းသာအတွက် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ဖြစ်ပေမယ့် ဇော်အတွက်ကြပြန်တော့ အခုချိန်မှာ အရေးပေါ်ဆေးကုသပေးဖို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် လိုအပ်နေသည်ကိုလည်း အမှန်ဖြစ်နေသည်။

ခင်ချမ်းသာမှာ ချီတုံချီတုံ အတွေးများဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှုပ်ဖျာများနေသည်။ နေရာအကွက်အကွင်းကောင်းပြီး ဟိုတယ်တစ်ခု ကောင်းစွာဖွင့်လှစ်နိုင်သော မြေနေရာကို ဈေးနှုန်းချိုချိုဖြင့် ရမည့်ကိစ္စမို့ ငွေပင်ငွေရင်း

မြုပ်နှံရန် စိတ်ဝင်တစားရှိသဖြင့် အခုလို လာရောက်ကြည့်ရှုလေ့လာစုံစမ်းမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူတို့အဖြစ်က ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်ဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။ ပိုင်ရှင်နှင့်မတွေ့။ မြေနေရာကိုတော့ ရောင်းမည့်သူဘက်က လိုက်ပြပေးသည်။ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်ရာဖြစ်သော်လည်း တခြားစဉ်းစားစရာအချက်တွေက ရှိနေသဖြင့် ဈေးစကားကို အတည်တကျ ဆုံးဖြတ်ထားရခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပဲ ဇော်က အခုလို အဖျားရောဂါဝင်ရောက်လာခြင်းတည်း။ ဒီလိုတွေဝေနေရုံနှင့် ဇော်ရောဂါပျောက်မှာမဟုတ်တာကို ခင်ချမ်းသာသိသလို ဇော်လည်း သိနေမည်ထင်သည်။

ဇော်ပုံစံက အပေါ်ယံအရေခွံမှာ မာကျောအေးစက်သယောင်ရှိသော်လည်း စိတ်နှလုံးထား ဖြူစင်နူးညံ့သိမ်မွေ့သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘာကိုမှလည်း ခံနိုင်ရှိတာမဟုတ်။

ဒါကို ဇော်သိသလို ခင်ချမ်းသာလည်း သိသားပင်။ မဖြစ်ပါဘူး...ဇော်သာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မတွေးရဲစရာ။ ဇော်အတွက် ဆရာဝန်ခေါ်မှဖြစ်မည်။

ဟိုလူကိုတော့ အကူအညီမတောင်းလိုပါ။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာထံမှ အခြေအနေကို ပြောပြအကူအညီတောင်းတော့

မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး ဧည့်ကြိုကောင်တာကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ တော်တော်နှင့် ခေါ်လိုမရ။

အချိန်ကလည်း အချိန်ကောင်းဆိုဘော့ အားလုံးအိပ်ရာထဲမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေကြမည်ထင်သည်။ နောက်ဆုံး ဖုန်းကိုင်မည့်သူမရှိတာနှင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

ဇော်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အဖျားရှိန်နှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေတာမို့ ခင်ချမ်းသာရင်ထဲ အနည်းငယ်တော့ သက်သာရာရသွားသည်။

မနက်လင်းမှ ဆရာဝန်နှင့် ပြတော့မည်။ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့...ရိုးရိုးဖျားတာပါ။ ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ ဆေးကိုမှန်မှန်တိုက်ရင်ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်ချမ်းသာ မျက်နှာလှလှလေးမှာ ဆရာဝန်ဆိုသူ ပြောဆိုသမျှ နားထောင်နေရသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ တယ်ပြီး သဘောမကျလှချေ။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာ၏ အကူအညီဖြင့် ရောက်လာသော ဆရာဝန်ကတခြားသူမဟုတ်။ အောင်ကေတု၏ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလု

ဖြစ်ရခြင်းတည်း။

အောင်ကေတုဆိုသည့်လူနှင့် ဘာတစ်ခုမှ မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုမှ သူ့သူငယ်ချင်းဆရာဝန်က ဇော်ကို ဆေးကုသပေးသောသူဖြစ်နေ၏။

အခုချိန်လောက်ဆို အောင်ကေတုဆိုသည့် လူကိုယ်တိုင်လည်း သူ့သူငယ်ချင်းဆရာဝန်ဆိုသူက ဘယ်သူ့ကို ဆေးကုသနေသည်ဆိုတာ မသိချင်မှအဆုံးပင်။ အခန်းချင်းကပ်လျက်ဖြစ်သလို သူငယ်ချင်းဆရာဝန်နှင့် အောင်ကေတုတို့လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ သူမကိုတွေ့သည်နှင့် မမြင်သလိုဟန်ဆောင်လိုက်ပုံကို ကြည့်မရအောင် မုန်းလျက်ရှိသည်။

သူလိုလူကို ဘာအကူအညီမှ မတောင်းမိတာကံကောင်းသည်။

“ဒေါက်တာကို ခြေကြွခ ဘယ်လောက်ပေးရမလည်းမသိဘူး”

“မပေးပါနဲ့ဗျာ...ကျွန်တော်က အောင်ကေတုသူငယ်ချင်းပါ။ အခြေအနေထူးရင်သာ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် အချိန်မရွေးလာကြည့်ပါ့မယ်”

“အခုလိုပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ခြေကြွနဲ့ ဆေးဖိုးတော့ယူပါရှင်၊ အောင်ကေတုဆိုတဲ့လူနဲ့ ကျွန်မ

နဲ့ ဘာမှမဆိုင်လို့ ဒီငွေကို လက်ခံပါ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ...မယူပါရစေနဲ့ ခင်မင်မှုအမှတ်တရ ပဲထားပါ”

“ယူပါရှင်...အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

“မယူပါရစေနဲ့ဗျာ...ကျွန်တော့်ကိုသာ ခွင့်ပြုပါ”

“ဒေါက်တာ...နေပါဦး”

“ဒေါက်တာ”

ခင်ချမ်းသာ လှမ်းခေါ်သော်လည်း အောင်ကေတု သူငယ်ချင်းဆိုသူက နောက်ကိုပင် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ဖော် မရဘဲ ဆေးအိတ်ကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားနှင့်ကြုံဖြစ်ရာ ခင်ချမ်းသာ မှာ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ကိုင်လျက် စပ်ဖျင်းဖျင်း ခံစားချက် ဝေဒနာနှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။

အောင်ကေတု သူငယ်ချင်းတဲ့။ ခင်မင်မှုအမှတ်တရ တဲ့။

ဘာတွေမှန်းမသိ။ စကားတွေမှာ ရိုးသားမှုတစ်ခုမှ မပါ။ ကြည့်ရတာ ဒီဆရာဝန်ဆိုတဲ့လူလည်း ခင်ချမ်းသာနှင့် အောင်ကေတုတို့ရဲ့ မဟုတ်မမှန်သတင်းတွေကို ကြားပြီးတာ သေချာသည်။

ထိုသတင်းစကားတွေ ကြားအောင်ပြောမည့်သူက မည်သူနည်း။ ဒီလိုနေရာရောက်အောင် ပြောမည့်သူက တခြား

သူမဖြစ်နိုင်။ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူပဲ ဖြစ်မည်။

တွေးရင်း ခင်ချမ်းသာ ဒေါပွလာသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှာ သင်းရိုနေသည်။ ခင်ချမ်းသာ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သော ဇော်ကို တိုင်ပင်လိုသော်လည်း မဖြစ်။

ဇော်က...ခင်ချမ်းသာလိုမဟုတ်။

သွေးအေးသူ။ နှုတ်က ခွန်းတုံပြန်တတ်သူမျိုးမဟုတ်။

လက်တွေ့ကျကျသာ လက်တုံပြန်တာမျိုးဖြစ်ပြီး ဇော်နှင့်သူ ချစ်သူကွဲကွာသွားကြရသည့် ကိစ္စမှာလည်း ဇော်က ထိုနည်း အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ခင်ချမ်းသာကတော့ ဇော်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဟု ဆိုရ မည်။ ရင်ထဲရှိတာကို ကြာရှည်မျှသိပ်မထားတတ် အရှိကိုအရှိ အတိုင်း ပြောတတ်လွန်းလို့ပဲ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူနှင့် အခုလို မကြာခဏ ပြဿနာတက်ရခြင်းဖြစ်မည်။

ဒီလိုပြောလို့ ခင်ချမ်းသာအပြစ်ချည်း မဟုတ်သေး။

ဟိုလူကိုယ်တိုင်ကလည်း ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အပြိုင်ကဲကဲ ဆတ်လွန်းတာလည်း ပါဝင်သည်။ ခင်ချမ်းသာသာ သူ့နေရာမှာ ဆိုရင်တော့ ယောက်ျားသိက္ခာအကျခံပြီး မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အပြိုင် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်တွေ့နေမည်မဟုတ်ပါ။

အခုတော့ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူက အလကားလူ။ သူ့ကြောင့် အခုလို မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာရခြင်းမို့ တွေးရင်း ဒေါသဖြစ်လာသည့်အတွက် လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော ငွေစက္ကူတစ်ထပ်နှင့် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲခုန်ထလိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးတော့ နေရာမှ ဖိုးဖိုးတော်တော်ကလေး ထွက်သွားကာ တစ်ဖက်ခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ကျွီး”

အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် အောင်ကေတုကို ဘိုသီဘတ်သီအနေအထားနှင့် ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရတော့ ခင်ချမ်းသာ လန့်သွားသည်။

“ဪ...ခင်ဗျားကို၊ ဆို...ဘာကိစ္စလဲ”

လည်ပင်းမှ သဘက်တစ်ထည်ချိတ်လျက် အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းထားသည့် ရင်ဘတ်ကြီးမှာ မွှေးညှင်းစိမ်းများကို မြင်နေရသည့်အတွက် ဆတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“ဒီမှာ...ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာထင်နေလဲဟင်”

“ဘာကွ”

“မင်း ကျုပ်ကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

အောင်ကေတုမှာ မနက်ခင်းနှင့်အပြိုင် လှပနေသော

ခင်ချမ်းသာ မျက်နှာလှလှလေး ဒေါသဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနားမလည်နိုင်စွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဒီမိန်းမနှင့် တွေ့လိုကတော့ ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ဖြစ်တော့မှာကို စိတ်က အလိုလိုကြိုသိသေးဖြင့် အခုလည်း မနက်ခင်းစောစောစီးစီး သူ့ကို ဘာပြဿနာလာရှာတာလည်းဟုလည်း တွေးနေမိသည်။

“ရှင် အခုမှ မသိဟန်ဆောင်နေတာလဲ၊ ရှင်လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ ရှင်သိမှာပေါ့”

“ဒီမှာအမိ...မနက်စောစောစီးစီး သူများတွေ မင်္ဂလာယူနေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ဒေါသမဖြစ်ချင်ဘူး”

“ကျုပ်က ဘာကိစ္စ လုပ်ထားလို့ ဘာကိုသိရမှာလည်းဆိုတာ ရှင်းရှင်းပြော”

“ဪ...ရှင်ကိုယ်ရှင်တော့ တကယ့်သူတော်ကောင်းကြီးပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ရှင်သူငယ်ချင်း ဟိုဒေါက်တာဆိုတဲ့လူကို ကျွန်မအကြောင်း ရှင်ဘာတွေ ပြောထားလဲ”

“ဘာပြောလို့လည်း ကျုပ်က သူများအကြောင်း စိတ်မဝင်စားဘူးဗျာ”

“ဘာ”

“စိတ်မဝင်စားဘူးဟုတ်လား... စိတ်မဝင်စားလို့သာ

တော်တော်တယ်၊ ကျွန်မကို ရှင်နဲ့ ချစ်သူရည်းစားတွေပါလို့ သူများတကာတွေ အထင်အမြင်လွဲအောင် တမင်ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်နဲ့ ကျွန်မကို ဦးဘမင်းပွဲတုန်းက ဇွတ်အတင်း အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာ ရှင်ပဲမဟုတ်လား”

ဒေါသလေးများဖြင့် ပြောရင်း အသံလေးများ တုန်ရီ လာသလို ခင်ချမ်းသာ၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်လျှံလာသော မျက်ရည်စများကို မြင်လိုက်ရခြင်းက အောင်ကေတု နှုတ်ခမ်း အစုံကို ဆွဲအတုံ့နှေးသွားစေသည်။

ထိုနေ့ကကိစ္စမှာ သူမပြောဆိုစွပ်စွဲသလို တမင်ယုတ် မာချင်သည့် စိတ်ကူးနှင့် ကြိုတင်ကြံစည်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်တာ ကို သူ့ လိပ်ပြာသူလုပ်ပါသည်။

“ပြောလေ...ရှင် ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုကို ရှင် မငြင်းနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

“ကျုပ်ကို အဲဒီလောက်အထိ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောဖို့ မလို ဘူး ခင်ချမ်းသာ၊ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်အတွက် မင်းကို ကျုပ်တောင်းပန်တယ်”

“တောင်းပန်တယ်ဆိုရုံနဲ့ ပြီးသွားမယ်ဆိုရင် ရှင်ပါး ကို ရှစ်စိတ်ကွဲအောင်ရိုက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ရုံနဲ့ ရှင်ကျေနပ် ကြည့်ပါလား”

“မင်း ကျေနပ်အောင် ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလည်း

ဆိုတာ ပြောပါ”

“ရှင်လိုလူကို တစ်သက်လုံး မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

“ခင်ချမ်းသာ”

သူမပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥတွေ စီးကျမလာအောင် မျက်ရည်စများကို မျက်တောင်တစ်ဖျပ်ဖျပ် ခတ်သွင်းလိုက်ပုံ လေးက အောင်ကေတုရင်ကို ဘာကြောင့် ထိခိုက်သွားစေမှန်း သူမသိပါ။

“ကျွန်မနာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့၊ ရှင်နှုတ်ဖျားက ကျွန်မ နာမည်ကိုခေါ်တာ အမှန်းဆုံးပဲသိလား၊ ရော...ဟောဒီမှာ ရှင် သူငယ်ချင်းဆရာဝန်အတွက် ဆေးဖိုး”

“ဟိတ်...နေဦးလေ”

ခင်ချမ်းသာက သူ့လက်ထဲကို ငွေတစ်ထပ်ထိုးထည့် ပေးပြီးနောက် နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားရာ သူ့လှမ်း ခေါ်သော်လည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ သူမအခန်းတံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်သဖြင့် အောင်ကေတုတစ်ယောက်တည်း သူမပေး သွားသော ငွေစက္ကူတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကျွတ်”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

တစ်ဦးတစ်ယောက်ကြားထဲကနေ ဘာပြဿနာသွား

ရွာသည်မသိ။ ကြားထဲက အောင်ကေတုမှာ ဘုမသိဘမသိ နှင့် ခင်ချမ်းသာ ရန်တွေ့သွားတာကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံလိုက်ရပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ခါတိုင်းလို ဒေါသမောဟတွေ နှင့် လက်တုံ့ပြန်ရန်လုပ်ချင်တာမျိုး မတွေ့မိလိုက်ပါ။

ခင်ချမ်းသာလို အင်မတန် မာန်မာနကြီးသူ တစ်ယောက်ထံမှ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော မျက်ရည်စများ ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကပဲ သူ့သဘောထားတွေကို ပြောင်း လွှဲသွားစေတာလားဆိုတာ သူမသိလိုက်ပေမယ့် ထူးခြားစွာပင် ခင်ချမ်းသာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း နေမိတာလည်း အမှန်ပါပင်။

လက်ထဲက ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို အိပ်ရာပေါ်ပြစ်ချ ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခုတင်ပေါ် ဆန့်ဆန့်ကြီး လှဲချလိုက် မိသည်။

ဟား...မင်းနဲ့တော့ ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ခံက်နေပြီ ခင်ချမ်း သာရယ်။

သိပ်ခက်နေပြီ။

အခန်း (၇)

“ခင်...မလိုက်ချင်ဘူးဇော်ရယ်၊ ဇော်နားမှာပဲနေ မယ်”

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သွားဖြစ်အောင်သွားလိုက် ပါ ခင်ရယ်၊ ဇော်လည်း သက်သာနေပါပြီ”

“အဖျားကမူ မပြတ်သေးဘဲဇော်ရဲ့၊ ဇော် တစ်ယောက်တည်း ခင် စိတ်မချပါဘူး”

“လိုက်မှာသာ လိုက်သွားစမ်းပါခင်ရယ်၊ ဇော်စကား ကို နားထောင်စမ်းပါ၊ အပြင်မှာ ခင့်ကိုစောင့်နေတဲ့သူတွေကို ဘယ်လောက်အားနာဖို့ကောင်းလည်း”

“သွားတော့...သွားတော့”

ဇော်က ဇွတ်အတင်းနှင့်လွှတ်နေတာမို့ ခင်ချမ်းသာ လည်း ဇော်ကို စိတ်မချတချနှင့်ပင် လက်ကိုင်အိတ်အနက်လေး

ကိုဆွဲယူကာ ဇော်အနားက ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ခင်ချမ်းသာတို့ ဧည့်သည်တွေကို မြို့ခံတွေဖြစ်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ဦးခမ်းအောင်နှင့် ဦးစိုင်းသီတို့က အင်းလေးဖောင်တော်ဦးဘုရားသို့ လိုက်ပို့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအစီအစဉ်ကို ခင်ချမ်းသာက ငြင်းပယ်ချင်ပေမယ့် ဇော်က လက်မခံ။ သူ့ကြောင့် ခင်ချမ်းသာ ကျန်နေရစ်ခဲ့မှာကို မလိုလား။ နေမကောင်းလို့ သူမလိုက်နိုင်ပေမယ့် ခင်ချမ်းသာ ကို ဦးခမ်းအောင်တို့လူစုနှင့်အတူ ဇွတ်အတင်းလိုက်သွားစေ ခြင်းကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အခုလို စကားအခြေ အတင်များနေကြရာမှ နောက်ဆုံး ခင်ချမ်းသာကလည်း ဇော် ကို အရှုံးပေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

လူစုံသည်နှင့် ကားစထွက်သည်။

ကားထဲမှာ အောင်ကေတုဆိုသည့် လူပါလာတာကို တွေ့ပေမယ့် မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူလိုလူ တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဟိုတစ်နေ့က မျက်ရည်ကျလှမတတ် ခံပြင်းဒေါသဖြစ်မိတာကို တွေးမိတိုင်း နောင်တရချင်နေသည်။

သူလိုလူအတွက် ခင်ချမ်းသာ မျက်ရည်ကျလေ ပိုဝမ်း သာလေဖြစ်မှာကို သိရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီမျက်ရည်က ကျချင်ရသည်မသိပါ။

အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို မုန်းလွန်းလို့ လက်တုံ့

ပြန်ခွင့်မရလိုပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ တစ်လမ်းလုံး ကိုယ့် အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာတာမို့ ပတ်ဝန်း ကျင်ကိုပင် ကောင်းစွာသတိမထားမိ။

ရေပူစမ်းရောက်မှပင် တခြားသူတွေနှင့်ရောကာ ကား ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ယောက်ျားမိန်းမ သီးသန့်ရေပူ ကန်ထဲ မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် စိမ်ကြသည်။

ရေမှာပူလွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် ဘယ်လိုစိမ်ရမှန်း မသိ။ ဦးခေါင်းလေး ဖော်ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်စိမ်လိုက် မှ အဆင်ပြေသွားသည်။

ဇော်ပါ အတူပါလာရင် ပျော်စရာကောင်းမှာဖြစ်ပေ မယ့် အခုတော့ ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ကာ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း အရောဝင်လိုစိတ်မရှိဘဲ သီးသီးသန့်သန့် လေးဖြစ်နေသည်။

ဒါကိုပဲ တစ်ချိန်လုံးလိုလို သတိထားကြည့်နေမိသူက အောင်ကေတုဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုအေးရသည့်အထဲ အင်္ကျီ လက်ပြတ်ကလေး ဝတ်ထားသည့် မချောကို ကြားထဲက စိတ်ပူနေမိသည်။

ဟိုတယ်မှာ တစ်ယောက်ဖျားကျန်ရစ်သည်။ ဒီမှာ ကျန်ရစ်သည့် တစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဂရုတစိုက် နှင့် ကြိုတင်ကာကွယ်ရကောင်းမှန်းမသိ။ ပြီးမှ ပြူးပြူးပြာ

ပြာနှင့် ခက်ဦးမည်။

သူကိုယ်တိုင် သွားသတိပေးလို့ လက်ခံမည်မဟုတ်။ ပို၍ပင် အရွဲတိုက်ပြမှာ သေချာသည်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘဲ သူနှင့်အတူပါလာသော ဇော်နှင့်လည်း ခင်နေသည့် ဒေါ်ကေသီကို အကူအညီတောင်းမိသည်။

“ဘယ်လိုလည်းရှင့်...မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူးနဲ့ အခုတော့ ဝန်ခံပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား ဦးအောင်ကေတု”

“ခင်ဗျားတို့ထင်သလို မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“မြင်တဲ့သူကိုယ်တိုင် ရှိနေတာနော်၊ စိတ်ကောက်နေတာ သိရက်နဲ့ ချောလိုက်စမ်းပါရှင်”

“ကျွန်တော်ပြောတာသာ လုပ်စမ်းပါဗျာ၊ နောက်တော့ ဒါတွေက သူ့အလိုလိုပြီးသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ ကျွန်မသဘောပေါက်ပြီ ဦးအောင်ကေတုရေ၊ ဆောရီးနော်”

ဒေါ်ကေသီတစ်ယောက် ဘယ်လိုသဘောပေါက်နားလည်သွားသည်မသိပါ။ အပြုံးတစ်ဝေနှင့် ခင်ချမ်းသာအနားကို ရောက်သွားကာ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေပါသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

ခင်ချမ်းသာကိုယ်ပေါ်မှာ သူမြင်လိုတွေ့လိုသော အနွေးထည်လေး ရောက်လာသည်။ ကားကိုရပ်ပြီး အသင့်

စောင့်ဆိုင်းနေသော ပဲ့ချိတ်ရှိရာကို အတက်မှာတော့ လှုပ်ခါနေသည့် ပဲ့ချိတ်ပေါ် တက်မည့်သူတွေကို ဆွဲတင်ပေးသူက ဘခြားသူမဟုတ်။ အောင်ကေတုဖြစ်နေတာကို မြင်တော့ ခင်ချမ်းသာ စိတ်ရွပ်သွားသည်။

သူ့လက်ကို ကမ်းပေးလာတာကို မြင်လျက် အရေးမစိုက်ဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ခပ်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော ပဲ့ချိတ်ကို လှမ်းတက်လိုက်သည်နှင့်...

“အိုး...အမေ့”

“ခင်ချမ်းသာ”

ဘယ်လိုဖြစ်ရသည်မသိပါ။

ခင်ချမ်းသာ ပဲ့ချိတ်ပေါ် ခြေစုံမချရခင် ပဲ့ချိတ်မှာ လူးသွားသဖြင့် လဲပြိုတော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ချက်ထိန်းရခက်သွားတာကို အောင်ကေတုမှ အချိန်မီဆွဲယူဖမ်းထိန်းလိုက်ခြင်းဖြင့် ခင်ချမ်းသာမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်သွားရသည့် အဖြစ်ကြောင့် ပါးလေးတွေ ရဲသွားရပါသည်။

“ဆောရီး”

အောင်ကေတုထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော တောင်းပန်သံဖြစ်သည်။ အခုလိုအခြေအနေမျိုးရောက်အောင် တမင်ဖန်တီးလိုက်သူက ဒေါ်ကေသီဖြစ်ကြောင်း အောင်ကေတုတစ်ယောက်ပဲ သိလိုက်သည်။

ခင်ချမ်းသာကဟော့ မည်သည့်စကားမှ မဆိုဘဲ သူ့ရှေ့ကခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး သားဖြစ်သွား၏။

ရေထုကိုထိုးခဲ့ပြီး အဖြူရောင်ပဲ့ချိတ်လေးက အရှိန်ဖြင့် ပြေးလွှားနေသလို ဇင်ရော်ငှက်အုပ်စုကလည်း သူတို့ပဲ့ချိတ်လေးနှင့်အပြိုင် အတူလိုက်ပါလာသည်။

အောက်ကလူတွေ ပြစ်ပေါက်ကျွေးသမျှ အစားအစာကို နှုတ်သီးဖြင့် လေထဲမှာ ထိုးဟပ်ကိုက်ချီလိုက်ဟန်ကဖြင့် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လှပသော သဘာဝမြင်ကွင်းတစ်မျိုးဟု ဆိုရမည်။

ရေပြင်မှာ ပြာမှိုင်းနက်ရှိုင်းပြီး လေတိုးသဖြင့် မျက်မှန်နှင့် ခေါင်းစီးပဝါလေးကို ထုတ်အယူမှာ...

“အို”

ခင်ချမ်းသာလက်ထဲက လျှောခနဲ လွင့်ထွက်သွားသော ပဝါဖြူလေးကို အောင်ကေတုက ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ခြင်းဖြင့် အင်းရေထဲမှာ မကျန်ရစ်ဘဲ သူ့ပိုင်ရှင် သူမလက်ကို ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်သည်။

“ရော...မင်းရဲ့ပဝါ”

သူမမျက်စိရှေ့ ရောက်လာသော ပဝါလေးကိုကြည့်ပြီး ခင်ချမ်းသာ ရုတ်တရက် မယူမိ။ ဒီလူနှင့် နေရာတကာ

လိုက်ပြီး ပတ်သက်မိနေတာကို ခံပြင်းစိတ်နှင့် ဒေါသလေး ဖြစ်နေတာမို့ သူ့လက်နှင့် ယူလာပေးသည့် ပဝါလေးကိုလည်း မယူရခက် ယူရခက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ဟိတ်...ယူလေ၊ ဒါ မင်းပဝါမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ရှင့်...ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်လက်နဲ့ထိထားတာမို့ မယူချင်တာ”

“ကျုပ်လက်နဲ့ ထိထားလို့ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဒီပဝါ

ကို ကျုပ်ယူလိုက်ရမလား”

“ပေး...အဲဒီပဝါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လည်း မင်း လွင့်ပစ်မလို့မဟုတ်လား”

“ရှင့်အပူမပါပါဘူး”

သူမအကြံကို ကြိုသိသွားသောကြောင့် အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေး တုံ့ပြန်လိုက်တော့ သူက မရယ်မမြီးပုံစံနှင့် ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေးကို ခပ်တည်တည် စူးစိုက်ကြည့်ပါသည်။

ထို့နောက် ဘာစကားမှမဆိုတော့ဘဲ ခင်ချမ်းသာပဝါလေးကို သူ့လည်တိုင်မှာ ခပ်တည်တည် ချည်နှောင်လိုက်ပုံကြောင့် ခင်ချမ်းသာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်...ရှင် အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မပဝါကို

အခုချက်ချင်းပြန်ပေးပါ”

“လိုချင်ရင် နောက်ထပ်တစ်ခုဝယ်ပေးမယ်၊ ကျုပ်ကို ဒေါသဖြစ်ပြီး ရန်တွေ့ချင်နေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ဟိုမှာ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျားကို ဒေါ်ကေသီတို့လူစုက လှမ်းကြည့်နေကြတာ မြင်လား”

“အို”

သူပြောတာမှန်နေသဖြင့် ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေး သိသာစွာ ပျက်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ဒေါ်ကေသီက သူမကင်မရာလေးဖြင့် ခါတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်လိုက်ရာ ခင်ချမ်းသာမှာ နေရာကလည်း အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင် ဖြစ်နေသည်။

အားလုံးက အောင်ကေတုဆိုသည့်လူနှင့် ခင်ချမ်းသာတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည့် အဖြစ်ကို သူတို့၏ မျက်လုံးအကြည့်များက သက်သေခံနေပါသည်။

ဘုရားကိုရောက်တော့ ပဲ့ချိတ်ပေါ်က ဆင်းရန်အောင်ကေတုက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးလာသည့်အခါမှာတော့ ခင်ချမ်းသာ သူ့မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်လေးကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေသည်မသိပါ။ သူ့ကို ကြည့်မရအောင် မုန်းနေမှန်းသိလျက်နှင့် သူ့လက်ကိုလာပြီး ကမ်းပေးနေသေးသည်။

“ကျုပ်လက်ကိုတွဲပြီးဆင်းပါ ခင်ချမ်းသာ”

“မလိုပါဘူး”

ခင်ချမ်းသာ ဒါပဲပြောလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ အရပ်ကြီးကလန်ကလားနှင့် ပိတ်ရပ်နေသူကို ကွင်းရှောင်ပြီး ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ရောက်အောင် တက်လိုက်သည်။

အောင်ကေတုကတော့ ခင်ချမ်းသာလုပ်သမျှကို ခပ်တည်တည် လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူမစိတ်ကို သူသိသည်။ သူ့ကို ဒီလောက်မုန်းနေသူထံမှ အချစ်ကို သွားတောင်းခံလိုကတော့ မော့ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့မှာ သေချာသည်။

သူကလည်း သူ့မကိုချစ်လျှင် ချစ်မည်၊ ဒူးထောက်အရှုံးပေးပြီး ခခယယချစ်နေမည်မဟုတ်။ သူမအချစ်ကိုရဖို့ တခြားနည်းလမ်းကို သုံးချင်သုံးသွားမည်။

သူ့ရင်ထဲက သူမအပေါ်ထားသည့် ချစ်မေတ္တာတွေကို နှလုံးသားရဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ သိမ်းဆည်းထားပြီး ချစ်သူကို အရယူနိုင်ဖို့ကိုသာ တွေးနေသည်။

ချစ်သူ...။

ထိုအတွေးစကားအဆုံးမှာ အောင်ကေတုရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခတ်နွေးထွေးသွားသည်။ ချစ်သူ...တဲ့။ ခင်ချမ်းသာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြတ်နိုးစွာချစ်နေမိပါပြီကောလား။

ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်းနေသော ချစ်သူလေးရှိရာကို

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သူ့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းနုရောင်
ဝတ်စုံလေးဖြင့် လှပလွန်းသော ချစ်ရသူက ဘုရားမှာ
တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော သွင်ဟန်လှလှလေးနှင့် ရှိနေပါသည်။

ချစ်မိပြီ ခင်ချမ်းသာရယ်။

အောင်ကေတုရင်ထဲက ထိုစကားစုကို တီးတိုးဆို
ညည်းလိုက်မိသည့်အဖြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ လိပ်ပြာမလှဲဘဲ
ပြုံးလိုက်မိသည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ခင်ချမ်းသာက သူ့ဘက်သို့ ဖျတ်
ခနဲ လှည့်ကြည့်လာခိုက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိလျက်သား ဖြစ်သွား
သည်။

သူမပဝါဖြူလေးကို သူလည်မှီ ချည်နှောင်ထားပြီး
သူ့အတွေးသူ သဘောကျပြီး ပြုံးနေသူကို ခင်ချမ်းသာ ထိုသို့
မမြင်။ သူမကို လှောင်နေသည်ဟုထင်ကာ မျက်နှာလှလှလေး
တည်တင်းသွားကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိခင်မှာပင်
ခင်ချမ်းသာ ခြေလှမ်းတွေက အောင်ကေတုဆိုသည့်လူရှေ့မှာ
ရပ်တန့်သွားသည်။

- “ဒီမှာ...ကျွန်မပဝါကို အခုချက်ချင်းပြန်ပေးပါ”
- “မင်းပဲ ကျုပ်အသားနဲ့ထိထားလို့ မလိုချင်ဘူးဆို”
- “အို...အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ပိုင်ရှင်က ပြန်ပေးဆို”

ပေးပေါ့”

“ပြန်ပေးတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီပဝါကို မင်းက
ဆက်သုံးဦးမှာမို့လား”

“အဲဒါ ကျွန်မကိစ္စပါ၊ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘာရှင်”

“ကျုပ်သိပါတယ် ခင်ချမ်းသာ၊ ဒီပဝါကို မင်းတစ်ခု
ခုလုပ်မလို့မဟုတ်လား”

ခင်ချမ်းသာထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာသဖြင့် သူပြော
သည့်စကား မှန်ကန်ကြောင်း ပိုသေချာသွားသဖြင့် သူမမျက်
နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မင်းကို ကျုပ်ပြောမယ်”

“မင်းလိုချင်တဲ့ ပဝါကို ကျုပ်ပြန်ပေးမယ်၊ ဒါပေ
မယ့် ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကတိက တခြား
မဟုတ်ဘူး ဒီပဝါလေးကို ဘာမှမလုပ်ဖို့ဘဲ၊ ပြောထားတဲ့ကြား
က မင်းဘက်က တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း
မင်းကို တစ်ခုခု လက်တုံ့ပြန်ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“ရှင်က ကျွန်မကို လာပြီးခြိမ်းခြောက်နေရအောင်
ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာထင်နေလည်းဟင်”

“ကျုပ် ဘာလဲဆိုတာ သိချင်ရင် မင်းစမ်းကြည့် လိုက်လေ”

သူမကို စိန်ခေါ်စကားဆိုလာသူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ပြန်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခင်ချမ်းသာစိတ်ထဲမှာ အောင်ကေတု ဆိုသည့်လူ၏ မျက်နှာကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲကုတ်ဖဲ့ပစ်ချင်လာ သည်။

လူတွေကြားထဲမှာ ဖြစ်နေ၍ သူမစိတ်ကို မနည်း လျှော့ချလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို မည်သူမျှ သိမည်မဟုတ်ပါ။

“ရှေ့...မင်းပဝါ”

အောင်ကေတုလက်ထဲက ပဝါစလေးကို တအား အာင့်ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် အောင်ကေတုက သူမမျက်နှာကို ဖိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် သူ့အနားက ဘာတစ်ခွန်းမှ စကားမဆိုဘဲ ဆရာက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသူနောက်ကို ခြေလှမ်းကျဲကြီး များဖြင့် သူ့လိုက်ခဲ့သည်။

“ရှင် ဘာကိစ္စ ကျွန်မနောက်က လိုက်လာတာလဲ”

“မင်းနောက်က မလိုက်ရပါလားဗျာ၊ ကျုပ်လမ်း ကျုပ်သွားနေတာပါ”

“တောက်”

အခံရခက်စွာ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိသည်။

ဒီလူနဲ့တော့ ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက် ဘုရားပေါ်မှာ အကုသိုလ် ဖြစ်လှပါပြီ။ သူမဘယ်နေရာကိုသွားသွား သူ့လိုက်နေမှာကို သိလိုက်ရတာမို့ ရင်ထဲက ဒေါသတွေကို ချုပ်တည်းမျိုသိပ် လိုက်ရသည်။

“ညီမတို့က ဒီရောက်နေကြတာကိုး၊ မမတို့ဖြင့် ရှာလိုက်ရတာကွယ်၊ လာ...လာ ဒီနေရာလေးမှာပဲ ဓာတ်ပုံ စုရိုက်လိုက်ကြမယ်”

“မမတို့ပဲ ရိုက်ပါရှင်၊ ခင် မရိုက်တော့ပါဘူး”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ ရောက်ပြီးမှ အတူတူရိုက်ရမှာ ပေါ့၊ ဦးခမ်းအောင် ရှင့်တပည့်လေးကို ခေါ်ပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ အုပ်စုကို ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့ပါ”

“ရိုက်ပါဗျာ...ရိုက်ပါ၊ ဟိုမှာ ကျွန်တော့်တပည့် လာပါပြီ”

ခင်ချမ်းသာ ငြင်းလို့မရတော့။ အားလုံးအလိုကျ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ သဘောတူလိုက်ရသည်။

ကင်မရာကို ဦးခမ်းအောင်၏တပည့်လေးကို ပေး လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံတွေ စုရိုက်ကြတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သည် မသိ။ ပုံတိုင်းလိုလို ခင်ချမ်းသာနှင့် အောင်ကေတုက တွဲလျက် ဖြစ်နေသည်။

တမင်လား တိုက်ဆိုင်တာလားဆို တာတော့

အောင်ကေတုဆိုသည့်လူပဲ သိမည်။ အပြန်ခရီးမှာ ခင်ချမ်းသာက သူမ အောင်ကေတုဆီက ပြန်တောင်းယူလာသည့် ပဝါလေးကို အမှတ်တမဲ့လိုလိုနှင့် ရေထဲကို ပြစ်ချခဲ့ရာ အောင်ကေတုထံမှ အဓိပ္ပာယ်နားလည်ရခက်သော အကြည့်တစ်မျိုးဖြင့် သူမကို စူးစိုက်ကြည့်လာသော အကြည့်တွေကို မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ကဲ...အခုတော့ ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ။

ခင်ချမ်းသာကို ခြိမ်းလားခြောက်လား လုပ်တဲ့လူကို ကောင်းကောင်းလက်တုံ့ပြန်လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်သွားသည်။

ခင်ချမ်းသာကို ဒီလိုလာစမ်းလို့ကတော့ မောသွားမည်။ ခင်ချမ်းသာဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူ လက်တွေ့သိသွားတာပေါ့ဟု တွေးနေချိန်မှာ အောင်ကေတုကတော့ ခင်ချမ်းသာ သို့အပေါ်ထားသည့် အမုန်းနှင့် အညှိုးအတွက် ဟူးခနဲနေအောင် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

အခန်း (၈)

“ဇော်”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

“ဟင်”

လုံးဝထင်မှတ်မထားသော အချိန်မှာ လုံးဝထင်မှတ်မထားသူတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက်ကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩစွာ အနားတွင်အတူရှိနေသော ဇော်ကို ပြလိုက်မိသူက ခင်ချမ်းသာဖြစ်သည်။

“ဇော် သူ့ကိုမတွေ့ချင်ဘူး ခင်၊ လာ...သွားကြမယ်”

“ဇော်”

“ဟော...ဟိုမှာ ဇော်ကိုတွေ့သွားပြီ၊ ဒီကိုလာနေပြီဇော်”

“သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့ခင်၊ သူ့မျက်နှာကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး၊ သူ့အသံကိုလည်း မကြားချင်ဘူး”

ဇော်အသံက နာကျင်မှုတွေ ထုံမွန်းထားသလို မျက်နှာလှလှလေးသည်လည်း တင်းမာခက်ထန်လျက် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားရာ ခင်ချမ်းသာမှာလည်း ဇော်နောက်ကို အမီလိုက်ပါလာခဲ့ရသော်လည်း နောက်မှူးကျန်ရစ်သော ကိုလတ်တစ်ယောက် သူမတို့နောက်ကို အပြေးလိုက်ပါလာတာကိုလည်း စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေပါသည်။

“ဇော်...နေပါဦး ကိုလတ် ရှင်းပြပါရစေဦးကွာ”

“ခင်ချမ်းသာ...လာ သူ့ကိုလှည့်မကြည့်နဲ့”

“ဇော်”

“ရှင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဦးကိုလတ်”

ဇော်ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ကာဆီးလာသူကြောင့် ဒေါသဖြစ်စွာ ဆိုလိုက်မိသူက ဇော်ဖြစ်သည်။

“ကိုလတ် ရှင်းပြပါရစေဦးဇော်ရယ်”

“အဲဒါတွေကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျွန်မရှေ့က အခုဖယ်ပါ”

“ဇော်”

“ဖယ်လို့ပြောနေတယ်နော်”

“ကိုလတ်ချစ်တာ ဇော်တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ”

“ရှင်...ဇော်ရှေ့ကဖယ်မလား၊ မဖယ်ဘူးလား ဒါပဲပြော”

“မဖယ်ဘူးဇော်...ကိုလတ် ရှင်းပြတာကို ဇော်နားထောင်ရမယ်”

“ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ”

“ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

“ဇော်”

“ဟာ”

“ကိုလတ်”

အသားချင်းထိခတ်သံအဆုံးမှာ ကိုလတ်မျက်နှာလည်ထွက်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားရသူက အောင်ကေတုဖြစ်သည်။

“မှတ်ထား...နောက်တစ်ခါ နှောင့်ယှက်ရင် ဒီထက်ပိုဆိုးစေရမယ်”

“လာ...သွားကြမယ်ခင်”

“ဇော်”

ခင်ချမ်းသာ လက်ကိုဆွဲပြီး နေရာကထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်နေသော ဇော်ရှေ့က နောက်တစ်ကြိမ် ပိတ်ရပ်လိုက်သူက ဇော်ချစ်သူ ကိုလတ်ဖြစ်သည်။

“ရှင်ပြောနေတာ မရဘူးလား”

“မရဘူးဇော်...မကျေနပ်သေးရင် ကိုလတ်ကို နောက်ထပ်ရိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရှင်းပြတာကိုတော့ ဇော် နားထောင်ရမယ်”

“ရှင်လို လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ဇော် ယုံမယ်ထင်နေလား”

“ဒီကမ္ဘာမှာ ဇော် အမုန်းဆုံးက ရှင်ပဲသိလား”

“ကိုယ်ကတော့ ဇော်ကိုချစ်တယ်”

“ချစ်တယ်ဟုတ်လား”

“အဲဒါ ချစ်ဦး...ချစ်ဦး”

“ဇော် မလုပ်နဲ့”

“ခွပ်”

“အ”

“ဟိတ်...မင်း ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဘာလုပ်တာလဲ ကွဟင်”

“ဆုံးမနေတာလေ”

“ဘာ”

“အောင်ကေတု”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရန်ပွဲထဲကို ဝင်ရောက်လာသူက အောင်ကေတု ဖြစ်နေသဖြင့် ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေး တင်းခနဲ

ဖြစ်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း...ငါ့သူငယ်ချင်းနှုတ်ခမ်းမှာ သွေးတွေ ထွက်ကုန်ပြီ။ အခုချက်ချင်း မင်းပြန်တောင်းပန်ပါ”

“သေတောင်မတောင်းပန်ဘူး၊ မကျေနပ်ရင် လဲသေ လိုက်”

“ဘာကွ”

“အောင်ကေတု...ဒီကိစ္စထဲ မင်းဝင်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကိစ္စ ငါ့ဘာသာရှင်းပါမယ်၊ ဇော် ကျေနပ်သလို လုပ်ပါ စေ”

“စိတ်ချ...ရှင်သေသွားတာတောင် ကျေနပ်မယ် မထင်နဲ့”

“ဇော်ရယ်”

ကြေကွဲဆွေးမြေ့သူ၏ အကြည့်နှိမ်းများကို အရေး မစိုက်ဟန်ဖြင့် ခင်ချမ်းသာလက်ကိုဆွဲပြီး နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသူ ဇော်နောက်ကို အတူလိုက်ပါလာရင်း ဇော် မျက်နှာလှလှလေးကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသူက ခင်ချမ်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဆောရီး ခင်၊ ဇော်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဇော်ရယ်၊ ဇော်ကနေကောင်း

တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဇော်အတွက် ခင်က စိုးရိမ်နေတာ ပါ”

“ဇော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ခင်၊ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

ဇော်က သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘာမှမဖြစ် သလို မျိုသိပ်ချုပ်တည်းလျက် ခင်ချမ်းသာကိုပင် ပြန်ပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးနေတာကို ကြည့်ပြီး ဇော်အတွက် သူမရင်မှာ နာကျင်သွားမိသည်။

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေမို့ ဇော်ရင်ထဲ ခံစားချက် တွေအားလုံး ခင်ချမ်းသာပဲသိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဇော် အပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နှင့် သနားကရုဏာသက်စွာ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိသည်။

ကိုလတ်ဆိုတာ ဇော်ဘဝမှာ အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံးလူ ဖြစ်သည်။ တစ်သက်မှာတစ်ယောက်တည်း ချစ်ခဲ့ရသူက ဇော် အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ခဲ့သူ ဖြစ်နေခြင်းက ဇော်ဘဝမှာ နာကြည်းကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရပ်ဟု ဆိုရမည်။

“ဇော်...ဆေးသောက်ပြီး နားလိုက်တော့နော်၊ ခင်လည်း ကိစ္စလေးရှိလို့ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်”

အခန်းတံခါးကို ခင်ချမ်းသာကိုယ်တိုင် ပိတ်ပေးလိုက်

ပြီး နေရာမှာ တွေဝေစွာ ရပ်နေမိသည်။ တကယ်တော့ ခင်ချမ်း သာအနေနှင့် ဘယ်ကိုမှ နောက်ထပ်သွားစရာမရှိပါ။

သူမရှိနေရင် ဇော် အနေရခက်နေမှာစိုး၍ ဇော်ကို လွတ်လပ်စွာ ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲခွင့်ရအောင် အခုလို အခြေအနေ တစ်ရပ်ကို တမင်ဖန်တီးပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းလေးထဲမှာ ဇော် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျနေမလားဟု တွေး လိုက်မိပေမယ့် ဇော်ကို နှစ်သိမ့်မှုတစ်စုံတစ်ရာ သူမကိုယ်တိုင် လည်း မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ပေးနိုင်သည့်တိုင်အောင်လည်း ဇော်က လက်ခံမည်မဟုတ်။ တိုက်ဆိုင်နိုင်လွန်းသည့် အခြေအနေတွေ ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမည်ထင်သည်။

“မင်းကွာ...ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှ အားမနာ ဟိုက အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျနေသမျှကို ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေလားကွ”

“မင်းနေရာမှာ ဝါသာဆိုမလွယ်ဘူး ကိုယ့်လူ”

အောင်ကေတုဆိုသည့် လူ၏ အသံကြောင့် ကိုယ့် အတွေးနှင့်ကိုယ် လှမ်းလာသော ခင်ချမ်းသာ၏ ခြေလှမ်းလေး များ တုံ့နှေးရပ်တန့်သွားရကာ အသံလာရာဆီကို လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ ဇော်ချစ်သူ ကိုလတ်နှင့်အတူ ရှိနေသော အောင် ကေတုဆိုသည့်လူ၏ မုန်းစရာကောင်းလှသည့် မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ခင်ချမ်းသာ မျက်ဝန်းလေး တွန့်သွားရ

သည်။

“မင်းမသိပါဘူး အောင်ကေတုရာ အားလုံး ငါ့အပြစ် တွေချည်းပဲ၊ ဇော်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ငါပဲသိတယ်”

“အေး...ဒါဆိုလည်း ဒါထက်ပိုသိသွားအောင် မင်းရဲ့ ဇော်ရှေ့ကို နောက်တစ်ခေါက်ထပ်သွားလိုက်ဦး”

“သွားမှာပါ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်...အောင်ကေတု၊ ဇော်ဘက်က ငါ့ အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်နားလည်လာတဲ့အထိ ဇော်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်တောင်းပန်မယ်”

“မင်းကွာ...မင်းတို့လိုကောင်တွေကြောင့်ပဲ ငါတို့ ယောက်ျားတွေ သိမ်းကျုံးပြီး သိက္ခာကျရတာကွ နားလည် လား”

“ကြိုက်သလိုပြောကွာ...မင်းက စီးပွားရေးတွက် တွက်ပြီး နေရာတကာ ပေသီးခေါက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ နှလုံးသားမရှိ၊ အချစ်မရှိတော့ ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ”

“မဆိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ကွ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်တာနဲ့ပဲ ကိုယ်က သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်ရမှာလား”

“မင်းနေရာမှာ ငါ့ဆိုရင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်

လောက်ပဲချစ်ချစ် ရင်ထဲမှာပဲ ထားမယ်၊ သူ့ကို ရောင့်တက် အောင် ဘယ်တော့မှ နေမပြဘူးသိလား”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူစကားကို ကျွဲမြီးတိုစွာဆိုရင်း အောင်ကေတု မျက်ဝန်းထဲမှာ ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လျက် ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ် ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

သူပြောနေသည့်စကားတွေကို ခင်ချမ်းသာ ကြားသွား လိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မတွေးမိပါ။ မာနကြီးလှသော ခင်ချမ်းသာကို သူမသူငယ်ချင်း ဇော်ဆိုသည့် ကိုလတ်ချစ်သူ ၏ လက်စွမ်းထက်ပိုအကြောင်း တွေးမိကာ သူတို့က အလျှော့ ပေးလေ သူမတို့ဘက်က ပို၍တင်းမာခက်ထန်ပြလေ ဖြစ်မှာ ကို မလိုလားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

“အေး...အဲဒါတွေကြောင့်လည်း မင်းလိုကောင်ကို ဘယ်မိန်းမမှ မကြိုက်တာသိလား၊ တကယ်ချစ်ရင် အရှုံးပေး ရတယ်ကွ၊ နားလည်လား”

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အပြိုင်လိုက်ပြီး မာနချင်းပြိုင်နေစရာ မလိုဘူး”

“အေးလေ...မင်းလိုအချစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုစကားတွေပြောနေလို့လည်း မင်းစာနာနားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဇော်ကို ငါချစ်တယ်”

“ငါ့ဘဝမှာ ဇော်ရှိမှဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါပဲသိပါတယ် အောင်ကေတုရယ်”

“ငါသွားတော့မယ်”

“ဟိတ်ကောင် ကိုလတ်၊ မင်းဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဇော်ဆီကို”

“ဟာ”

“အို”

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပြူးသွားရသူက အောင်ကေတု တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါ။ သူတို့စကားတွေကို နားထောင် နေသော ခင်ချမ်းသာလည်း ပါဝင်ပါသည်။

ဇော်ဆီကို သွားမည်ဆိုတော့ ခင်ချမ်းသာ လန့်သွား သလို အောင်ကေတုလည်း အခက်တွေ့သွားရပါသည်။ သူသိ ထားရသလောက် ဇော်က နေကောင်းသေးတာမဟုတ်။

ပြီးတော့ ဇော်သူငယ်ချင်း ခင်ချမ်းသာက ရှိသေး သည်။ နဂိုကတည်းကမှ အောင်ကေတုကို မုန်းနေရသည့်အထဲ သူမအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဇော်ကို သစ္စာဖောက်သွားသည့် သတ္တဝါက အောင်ကေတုသူငယ်ချင်း ကိုလတ်ဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးသည်။

ဒီပုံနှင့်ဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အချစ်ဝင်

လာစရာ နေရာမရှိဘဲ အမုန်းသံသရာရှည်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

“ကိုလတ်...နေဦး ငါပါလိုက်ခဲ့မယ်”

ကိုလတ်နောက်ကို အောင်ကေတု အပြေးလိုက်သွား သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုလတ်က တောင် ကြီးမှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားသူဖြစ်နေသည်။ သူတည်းခိုရာ ဟိုတယ်ကို ခေါ်လာရာမှ အခုလိုပြဿနာတွေ ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်လေယာဉ်နှင့် အားလုံးပြန်ကြရတော့မှာဆို တော့ နောက်ထပ်ဘာပြဿနာမှ ထပ်မံဖြစ်ချင်တော့။ အထူး သဖြင့် ခင်ချမ်းသာနှင့် သူ့ကြားက အမုန်းတွေကို ချေဖျက်ပစ် ချင်နေသည့် အချိန်မှာ အမုန်းပေါ် အမုန်းထပ်ဆင့်ရမှာကို မလိုချင်တော့လည်းပါသည်။

ကိုလတ်က ဇော် ဒီဟိုတယ်မှာရှိနေတာကို သိသွားပြီ မို့ သူ့ကိုမစောင့်ဘဲ အထဲကို ခပ်တည်တည်ဝင်သွားတာ အရေး မကြီး။ ဇော်အခန်းနှင့် သူ့အခန်းကပ်လျက်မို့ ကိုလတ် ဘာများ ထပ်သောင်းကျန်းမှာလည်း သိချင်နေသည်။

“ဇော်တို့တည်းနေတဲ့ အခန်းကို မင်းသိတယ်မဟုတ် လား အောင်ကေတု”

“အေး...သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“တော်ပြီ...ဒီလောက်ဆိုရပြီ၊ ငါပြန်မယ်၊ မနက် ဘယ်အချိန် မင်းတို့ပြန်မှာလည်း”

အောင်ကေတုက သူသွားမည့်အချိန်ကို ပြောပြလိုက် သည်။ ကိုလတ်က ဇော်အခန်းရှေ့မှာ သွေးရပ်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်သွားသည်။

ခင်ချမ်းသာက သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သွားလာ လှုပ်ရှားနေတာကို သေချာလိုက်ကြည့်အကဲခတ်ပြီးမှ သူမ အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဇော်ထံမှာ တွေ့မြင်လိုက်ရ သော အငိုမျက်ဝန်းလေးများကို မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်ရ သည်။

အခန်း (၉)

တစ်ညလုံး ကောင်းစွာအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဟိုဒီလူးလွန် နေသူ ဇော်က အိပ်ရာမှ အစောကြီးနိုးနေတာကို ခင်ချမ်းသာ သိနေပါသည်။

သစ္စာမဲ့ဖောက်ပြန်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ချစ်သူကို နှာကြည်းနေပေမယ့် မမှန်းနိုင်တာကို သူမနားလည်သည်။ ဇော်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဇော်ချစ်သူ ကိုလတ်တစ်ယောက်လည်း တကယ် နောင်တရနေပြီဟု ထင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဇော်ကို သူချစ်သူ နှင့်ပင် ပြန်လည်သင့်မြတ်ပြေလည်စေလိုသော်လည်း ဇော် စိတ်ကို သိနေတော့လည်း ခက်သည်။

အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုတော့ ဇော်အတွက် လိုအပ် သည်ကလည်း အမှန်ပင်။ ခင်ချမ်းသာ အိပ်ရာက နိုးထလာချိန်

မှာ ဇော်က အားလုံးအသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဇော် အပြင်ခဏသွားဦးမယ် ခင်”

“သွားလေ...အပြင်မှာအေးတယ်၊ အကြာကြီးတော့ မနေနဲ့နော်”

“အင်းပါ”

အခန်းထဲက ဇော် ထွက်သွားသည်။

ခင်ချမ်းသာလည်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုပြုရင်း ရေပူရေအေး ရောစပ်ကာ တစ်ခါတည်း ရေချိုးလိုက်သည်။

အလှအပပြင်ဆင်ပြီး အဝတ်လဲချိန်အထိ ဇော်က ပြန် ရောက်မလာသေး။ လက်ကနာရီလေးကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်လိုက်တော့ ဇော်ဦးထုပ်လေး အခန်းအပြင်မှာ ကျနေတာကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩ သွားသည်။

ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

ဒီဦးထုပ်လေးက စောစောက ဇော်ခေါင်းမှာရှိနေခဲ့ တာ ခင်ချမ်းသာ မြင်လိုက်သားပင်။ အခုတော့ သခင်မရှိဘဲ ဦးထုပ်လေး ကျကျန်ရစ်တာဆိုတော့ ဇော် မဆောင်းလို၍ တမင်ချွတ်ထားခဲ့တာ မဖြစ်နိုင်မှန်း တွေးမိလာချိန်မှာ ခင်ချမ်း သာ ရင်ထဲမှာ ဒီတံခနဲမြည်သွားသည်။

ဘုရားရေ...။

ဇော်ကို...ကိုလတ်များ ခေါ်သွားပြီလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် မနေ့ညက အောင်ကေတုဆိုသည့်လူနှင့် ကိုလတ် တို့ သူမအခန်းရှေ့မှာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် လုပ်နေတာကို ပြန်သတိရလာသည်။

“ဟော”

အခုမှ စာတစ်စောင်ကို အခန်းတံခါးမှာ တိတ်နှင့် ကပ်ထားတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အမြန်ဆွဲခွာကြည့်လိုက် တော့ ခင်ချမ်းသာ မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းကျယ်သွားသည်။

ဇော်ကို...တို့ခေါ်သွားပြီ။

ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။

ကိုလတ်

“ဟင်”

ဇော်ကို ကိုလတ်ဆိုတဲ့လူ တကယ်ခေါ်သွားတာပါ လား။ ဒီဦးထုပ်လေး ကျန်ရစ်ထဲက ဇော်သဘောမပါဘဲ သူ့သဘောနှင့်သူ ဇော်ကို ခေါ်သွားတာဖြစ်ကြောင်း သက်သေ ခံနေပါပြီ။

ဒါတွေအားလုံး အောင်ကေတုဆိုသည့်လူရဲ့ အကြံ ဉာဏ်တွေလည်း ပါဝင်နေမှာ သေချာသည်။ ကိုလတ်ကို ဒီနေရာအရောက်ခေါ်လာသည့် လူကလည်း တခြားသူမဟုတ်။ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူဖြစ်သည်။

“ဒုန်း...ဒုန်း”

“အထဲမှာ လူရှိလား၊ အခုတံခါးဖွင့်ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မပဲ”

“ကျွေး”

အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အောင်ကေတု ထွက်လာသည်။

“ဘာလဲ အမိ”

“ဒီမှာ...ဒါ ရှင့်လက်ချက်မဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ ကျွန်မသူငယ်ချင်း၊ အခုချက်ချင်းပြန်ခေါ်ပေးပါ”

ဒေါသနှင့်ဆိုရင်း သူမလက်ထဲက စာခေါက်လေးကို အောင်ကေတုလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့ သူက မျက်ခုံးတွန့်ပြီး စာရွက်ခေါက်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဟင်”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျုပ်လည်း ဘာမှမသိရပါလား”

“အပိုတွေလာလုပ်ပြမနေပါနဲ့၊ ရှင်နဲ့ ကိုလတ် မနေ့ညက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် တိုင်ပင်နေကြတာ ကျွန်မမျက်စိနဲ့ တတ်အပ်မြင်ပြီးသားရှင့် သိရဲ့လား”

“ဇော်...သဘောမတူဘဲ ဇော်ကို ဇွတ်ခေါ်သွားတာ

ကျွန်မသိတယ်”

“အဲဒီတော့ ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“လိုက်ရှာပေးရမှာပေါ့ရှင့်၊ ဇော်က နေကောင်းသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ် ဒီကိစ္စကို တံကယ်မသိဘူး”

“အို...ရှင်ဘာပြောပြော ကျွန်မ မယုံဘူး၊ အခုချက်ချင်း ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ရှာပေးပါ”

“သိပ်ခက်တဲ့ကောင်ပဲကွ၊ ကျုပ်မှာ တစ်ခြားအလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်”

“ကောင်းပြီလေ...ရှင် သွားချင်တဲ့ နေရာကို သွားလိုက်ပါ၊ ကျွန်မလည်း အခုပဲ ရှင့်ကိုရော ရှင့်သူငယ်ချင်းကိုပါ ရဲစခန်းသွားတိုင်မယ်”

“ဘာမှုနဲ့လည်း”

“ပစ္စည်းရောလူရော ခိုးမှုနဲ့ပေါ့ရှင်၊ ရှင်လည်း ကြံရာပါဆိုတာ ပြောလိုက်ရုံပဲ”

ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေးကို သူစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သိပ်လှသည်။ သိပ်စွာသည်။ ပြီးတော့ သူမဘာပဲလုပ်လုပ် ဘယ်လိုပဲနေနေ သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည်။

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သွားရှာရမှာလား”

“ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ...မင်းသဘောပဲ၊ နေရာအတိအကျ တော့ ကျုပ်လည်း သေချာမသိဘူး၊ မင်းစိတ်ကျေနပ်တဲ့အထိ စုံစမ်းပေးမယ်၊ ရှာပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ကားစီစဉ်လိုက်မယ်၊ ဒီမှာခဏစောင့်နေပါ”

အခန်းထဲက အောင်ကေတု ပြန်ဝင်သွားပြီး ဖုန်းပြော နေတာကို မြင်ရသည်။ ဇော်အတွက် စိုးရိမ်ပူလောင်နေသော စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ခင်ချမ်းသာတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေသည်။

သူမတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်ကို ဇော်မပါဘဲ ပြန် သွားလို့မဖြစ်။ ဟိုမှာ ဇော်မာမီရှိသည်။

သူသမီးပြန်ပါမလာလျှင် နှလုံးရောဂါအခဲနှင့် အိပ်ရာ ထဲ ဖုန်းဖုန်းလဲသွားမှာ သေချာသည်။ နှစ်ယောက်အတူသွား ပါလျက် ဇော်တစ်ယောက်တည်း ကွက်ဖြစ်ရပါမည်လားဟု အပြစ်တင်ခံရသည်က အရေးမကြီး။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်က ပိုအရေးကြီးသည်။ ဇော်ကို တွေ့မှဖြစ်မည်။ ဇော်ပါမှ ခင်ချမ်းသာလည်း အိမ်ကို ပြန်နိုင်မည်။

“အခုပဲ ကားလာလိမ့်မယ်၊ တကယ်ပဲ ဇော်ကို လိုက်ရှာရမှာလား”

“ရှင်...ဘာစကားပြောတာလဲ၊ တကယ်မရှာလို”

ကျွန်မက ရှင်နဲ့အတူ အပျော်တမ်းသွားနေရမှာလား၊ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတဲ့ ဇော်မာမီက နှလုံးရောဂါသမားရှင် သိရဲ့လား”

“သူသမီးပြန်မလာဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာရင် ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ရှင်မတွေးမိဘူးလား”

“မတွေ့ရင်ရော”

“မတွေ့မချင်းရှာမယ်၊ ဇော်မပါဘဲ ဒီနေရာက ကျွန်မ မပြန်နိုင်ဘူး”

“သေချာမခွဲစားဦးနော်...ပြီးမှ နောင်တရစရာတွေ ဖြစ်နေမယ်”

“ရှင်စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လည်း”

“ဇော်ကို ရှာတာပဲ ကျွန်မက နောင်တရနေရဦးမှာ လား”

“ဟော...ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ၊ မင်း ယူစရာရှိတာ ယူပြီးထွက်ခဲ့၊ ကျုပ်ကားပေါ်က စောင့်နေမယ်”

အောင်ကေတု ထွက်သွားသည်နှင့် ခင်ချမ်းသာလည်း ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲကာ အခန်းကိုပိတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှာ အောင်ကေတုတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ တွေ့ရပြီး ကားမောင်းလာသူ ဒရိုင်ဘာကို မတွေ့ရ တော့ပါ။

“ဘယ်နေရာကို အရင်သွားကြမလဲ”

“ရှင်သူငယ်ချင်း ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ ရှင်သိမှာပေါ့၊ အဲဒီကိုသွားမယ်”

ကားလေးကို ကိုလတ်ပိုင် ဇော်လတ်စားသောက်ဆိုင် ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ အခုမှ ဆိုင်နာမည်နှင့် အဓိပ္ပာယ် ကို သူတွေ့မိသည်။

ဆိုင်နာမည်ကိုက ဇော်လတ်ဟု ပေးထားသည်ဆိုထဲ က ကိုလတ်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့ကောင်း သည်။ ကိုလတ်မှာ ချစ်သူရည်းစားရှိတာကို သိပေမယ့် ခင်ချမ်းသာသူငယ်ချင်း ဇော်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု မသိခဲ့ပါ။

သူ့ချစ်သူ ကောင်မလေးနှင့် ကွဲသွားတာကို သိလိုက် ပေမယ့် ဘာကြောင့်ဆိုတာကိုတော့ သေချာမသိခဲ့။ သူငယ် ချင်းတွေကြားက ရုတ်တရက်ကြီးပျောက်သွားပြီး ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာတော့ တောင်ကြီးမှာ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ ခင်ချမ်းသာ သူငယ်ချင်းဇော်က သူ့ချစ်သူ ဖြစ်လို့နေပြန်တော့ အံ့ဩရသည်။ အပြင်က အဖြစ်အပျက်တွေ က တစ်ခါတလေတော့လည်း စိတ်ကူးယဉ်တွေထက် ပိုပြီး ဆန်းကြယ်နေတတ်တာ ကိုယ်တိုင်ကြုံမှ ယုံရသည့်အဖြစ်ပါ။

“ဟိုဆိုင်က ကိုလတ်ဆိုင်ပဲ”

အောင်ကေတု ညွှန်ပြရာသို့ ခင်ချမ်းသာ လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ မျက်ခုံးလေးတွန့်သွားသည်။ ဆိုင်နာမည်က ဇော်လတ်တဲ့။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားလေးရပ်သွားသည်။

“ကိုလတ် ဘယ်မှာရှိနေလည်းဆိုတာ ကျုပ်သွားမေး ပေးမယ်၊ မင်း ဒီမှာနေခဲ့မလား၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့မလား”

“လိုက်ခဲ့မယ်”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခင်ချမ်းသာ ဆင်းလိုက်တော့ ဆိုင်ထဲကလူတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်တာ မြင်ရသည်။

“ဟာ...အစ်ကိုပါလား၊ ကိုလတ်မရှိဘူးခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား...သူဘယ်ကိုသွားလည်း ငါ့ဦ”

“အစောကြီးထွက်သွားတာပဲခင်ဗျာ... ဘယ်ကိုသွား မယ်လို့တော့ ပြောမသွားဘူး”

“သူနဲ့အစ်ကို တွေ့မှဖြစ်မယ့် ကိစ္စလေးရှိလို့ကွ၊ သူဘယ်နေရာတွေ သွားတတ်သလည်းဆိုတာ အစ်ကို့ကို ပြောပြနိုင်မလား”

“ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ပြောပြလိုက်မယ် အစ်ကို၊ ဟိုမှာ ရှိမရှိဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း သေချာ မသိဘူး”

ချာတိတ်ကောင်လေးက ကိုလတ် သွားတတ်သည့်

နေရာသုံးလေးခုကို ပြောပြသည်။

“တစ်ခါတလေတော့လည်း သူဝယ်ထားတဲ့ ခြံကို သွားတာမျိုးလည်း ရှိတယ်ဗျာ၊ ဒီနေရာနဲ့တော့ 'ဝေးတယ်'”

“အဲဒီမှာ နောင်ယားခြံဆိုရင် လူတိုင်းသိပါတယ် အစ်ကို”

“ကျေးဇူးပဲကွာ...သူလာရင်ပြောပေးပါ။ အစ်ကို လာသွားတယ်၊ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ အမြန်ဆုံးဆက်သွယ် ပါလို့”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို ကျွန်တော်သေချာပြောလိုက်ပါ မယ်”

တည်းခိုနေသည့် ဟိုတယ်အမိန့်ကို ပြောပြပြီး ကောင်လေးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး နေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ချာတီတ်လေးညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း ဝတ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ခုံစမ်းမေးမြန်းပြီး သွားရှာပေးမယ့် ကိုလတ်ကိုမတွေ့။

အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။

မနေ့တုန်းကတော့ သူ့ကိုတွေ့လိုက်သည်ဆိုတာပဲ ကြားရသည်။ အချိန်တလည်း ခဏလေးအကုန်မြန်လှသည် ဖြစ်ရာ လက်ကနာရီကို မကြာခဏ ငုံ့ကြည့်မိကြသည်။

“လေယာဉ်ချိန် မမီတော့ဘူး ခင်ချမ်းသာ၊ အခုချိန် ဆို ကျုပ်တို့အတွက် အားလုံးစိတ်ပူနေလောက်ပြီ”

“ဟိုဘက်ကိုပဲ ပြန်ကြမလား”

ခင်ချမ်းသာ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

ဇော်အတွက် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။ ဇော်ကိုထား ခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်းပြန်ဖို့ကြတော့လည်း သိပ်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဇော် အုပ်ထိန်းသူတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်မတစ်ယောက်လုံး ရှိနေရက်နဲ့ အခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တာဝန်မကင်းသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ပြီးတော့ ရှင်မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်”

“ဒီကိစ္စတွေ ကျုပ်တကယ်မသိဘူး”

“အို...ရှင်နဲ့ပြိုင်ပြီး စကားများနေလို့လည်း အပိုပဲ၊ ကျွန်မ နောင်ယားကခြံကိုသွားမယ်၊ အဲဒီနေရာမှာတော့ ဇော် ရှိနေမှာပဲ”

“မင်းသဘောပဲ၊ အခုသွားကြမလား”

“သွားမယ်”

ဒီတစ်ရက်တော့ ဇော်အတွက် အချိန်ပေးပြီး လိုက်ရှာ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း အောင်ကေတု ကားပေါ် မှာ ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက်တည်း အတွေးများစွာနှင့် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာမိသည်။

ကိုလတ်ကို ဇော်ချစ်သူအဖြစ် သိထားသော်လည်း ခင်ချမ်းသာနှင့် အကျွမ်းတဝင်မရှိပါ။ ဇော် မိတ်ဆက်ပေး သဖြင့် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးရုံသာရှိရာ ကိုလတ်၏အကျင့်စရိုက်ကို သေချာရေရာစွာ နားလည်းမလည်။

မိန်းကလေးကိစ္စ ပွေ့ရှုပ်သဖြင့် ဇော်နှင့် ကွဲသွားတာ တော့ ဇော်ပြောလိုသလိုလိုက်သည်။ ဒါထက်ပိုမသိ။ ဇော်က လည်းမပြော။ ချစ်သူကို တိခနဲဖြတ်ချပြီး ခြေရာဖျောက်ပြစ် လိုက်သည်။

ကိုလတ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဇော်က ယောက်ျား တွေအပေါ်မှာ အယုံအကြည်မဲ့သွားသည်။ ဘယ်လိုလူကိုမှ အထင်မကြီး။ နောက်ထပ်လည်း ချစ်သူရည်းစား မရှာတော့။

ဖြစ်ချင်တော့ ဇော် ခြေရာဖျောက်ထားသူက ဘွားခနဲ မထင်မှတ်သည့် နေရာက ပေါ်လာကာ ဇော်ကို ဇွတ်အတင်း ခိုးယူသွားသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ဒီလိုကိစ္စ ဘာပြဿနာမှ မရှိ နိုင်ဟုဆိုပေမယ့် ခင်ချမ်းသာမှာက ပြဿနာရှိနေသည်။ ဇော်ကို အချိန်မီတွေ့မှဖြစ်မည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင် သူမ တစ်ယောက်တည်း အိမ်အပြန်ခက်နေသည်။

“ဒိုင်း”

“ကျွီး”

“အို”

ကားဘီးပေါက်သံနှင့်အတူ ခင်ချမ်းသာတို့စီးလာသော ကားလေးမှာ သိမ့်သိမ့်ခါသွားပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်သွားသည်။

“ကားဘီးပေါက်သွားပြီ၊ နောက်ခန်းမှာ ဘီးအပိုပါ လား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကားပေါ်က အောင်ကေတု ဆင်းသွားပြီး နောက်ဖုံး ကို ဖွင့်ပြီး ဘီးအပိုပါမပါကည့်သည်။ မတွေ့။ အခုမှခက်ပြီ။ လမ်းခရီးက တောလမ်းခရီးမို့ ကားအသွားအလာမရှိသလောက် ရှားသည်။ ကားကြိုစောင့်ရန်မှတစ်ပါး တခြားနည်းလမ်း မရှိ တာမို့ လည်လေးတဆန့်ဆန့်နှင့် ကားအလာကို စောင့်နေ မိသည်။

အချိန်လေးတွေသာ တရွေ့ရွေ့ကြာသွားသည်။ ကား နှင့်တူသည့် မည်သည့်အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ ခင်ချမ်းသာ မျက်နှာလေး ညိုချင်လာသည်။

အောင်ကေတုဆိုသည့် လူကို ကြည့်လိုက်တော့ စီးက ရက်အဖွာမပျက်။ သူ့ပုံစံက သူမနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ဘာအပူ အပင်မှမရှိသလို စိတ်အေးလက်အေး နိုင်လှတာကိုကြည့်ပြီး သူမမြင်အောင် မျက်စောင်းထိုးမိသည်။

“ဒီမှာရှင့်”

“ကျွန်မတို့က ဒီလိုပဲနေရမှာလား”

“မင်းက ဘယ်လိုနေချင်လို့လဲ”

“ဟင်”

“ရှင်...ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကျုပ် ဘာပြောလို့လဲ၊ မင်းလိုပဲ ကျုပ်လည်း လှည်းကြီးစောင့်နေတာပဲ၊ မလာတာတော့ ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“မတတ်နိုင်လို့ ရမလားရှင်၊ ရှင်က ယောက်ျားပဲ၊ ဒီအတိုင်းထိုင်နေမဲ့အစား တစ်ခုခုကြံပါဦးလား”

စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ သူမဆိုလိုက်တော့ သူက မျက်ခုံးထူတွေ တွန့်ကုတ်ပြီး သူမကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာနေရဲလား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလမ်းကလူပြတ်တယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး”

ခင်ချမ်းသာမဖြေခင် သူ့ဘာသာသူမေးပြီး သူ့ဘာသာ သူဖြေနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ခဏလောက် စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦးလေ၊ ဘာအကူအညီမှ မရတော့လည်း တခြားကြံကြသေးတာပေါ့”

“ကားကြိုလာရင် ကျွန်မအရင်ပြန်နှင့်မယ်၊ ပြီးမှ ဦးခမ်းအောင်တို့ကို အကူအညီတောင်းပြီး ဒီနေရာကို လွှတ်

လိုက်မယ်”

“မင်းက ကျုပ်ကို တစ်ယောက်တည်းထားသွားမလို့လား”

“ထားရမှာပေါ့ရှင်...ရှင်က ယောက်ျားပဲ”

“ယောက်ျားလည်း လူပဲဗျာ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက ခင်ဗျားကို အကူအညီပေးရင်း ဖြစ်ရတာ၊ ခင်ဗျားမှာလည်း တာဝန်ရှိတာပဲ”

“ဘာရှင်”

“စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါ၊ ရှင်သူငယ်ချင်းကြောင့် ကျွန်မသူငယ်ချင်း အခုလို ဒုက္ခရောက်ရတာသိလား”

အောင်ကေတုက ခင်ချမ်းသာ မခံချင်အောင် တမင်ပြောလိုက်ရာ စွေစွေခန့် ဒေါသဖြစ်သွားသူလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြုံးနေမိသည်။

သူမ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေပုံလေးက ချစ်စရာ၊ မြတ်နိုးစရာ ဖြစ်နေတာမို့လည်း ပိုပြီးသဘောကျနေတာလည်း ပါသည်။

“မင်းထင်လို့ပါလေ...ကျုပ်သူငယ်ချင်းက မင်းသူငယ်ချင်းကို သိပ်ချစ်တဲ့သူပါ၊ ချစ်သူချင်း ပေါင်းရတာ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းလည်း”

“ဒါတွေအားလုံး ရှင့်အကြံဉာဏ်တွေမဟုတ်လား၊

ဇော် ဒုက္ခရောက်အောင် ရှင်လုပ်တာ ကျွန်မသိတယ်”

“ဟိတ်...မဆိုင်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ ကျုပ်က သဘောပြောတာ၊ အခုကိစ္စ ကျုပ်လုံးဝမသိဘူး”

“ဟော...ဘာသံလည်းမသိဘူး၊ နားထောင်စမ်း၊ လူသံကြားတယ်”

သူ့ကို ရန်တွေ့စကားဆိုရန် တာဆူနေသော ခင်ချမ်းသာ နှုတ်ခမ်းလေး ပိတ်သွားကာ သူပြောသလို လူသံကြား၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

နားတစ်အုပ်နှင့် လူတစ်စုရောက်လာသဖြင့် ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေး မှဲသွားသည်။

အခန်း (၁၀)

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံစမြဲလာတာကို မြင်ရသည်။ လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတို့ကို ပိုတိုးပြီး ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ရင်း နောင်ယားခြံမှာ ဇော်ရှိနေပါစေဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိသည်။

တိတ်ဆိတ်သောဝန်းကျင်မှာ ကျေးငှက်တို့ အော်မြည်သံ၊ လေတိုက်သဖြင့် သစ်ရွက်ချင်းပွတ်တိုက်သံမှလွဲ၍ တစ်ခြား မည်သည့်အသံဗလံမှ ရှိမနေခဲ့ချေ။

ကားကိုသော့ခတ်ပြီး နောင်ယားခြံသို့ ခြေလျင်ခရီးနှင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ခြံနှင့်သူမတို့ရောက်နေသော နေရာက သိပ်မဝေးဟု နားကျောင်းသားအုပ်စုမှ ပြောလိုက်သဖြင့် ကားတစ်စီး၏ အကူအညီကိုရနိုးနှင့် မျှော်ကိုးနေမိသော စိတ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ ထွက်လာ

ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟော...မိုးတွေရွာလာပြီ”

အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ မိုးရွာချသဖြင့် ခင်ချမ်းသာ မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည်။

“ဟိုရှေ့မှာ ခြံကိုမြင်နေရပြီ၊ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်”

“ဒုတ်”

“အိုး”

“အမလေး”

“ဟာ”

ခင်ချမ်းသာစီးထားသော ဒေါက်ဖိနပ်လှလှလေးက ညီညွတ်ပြေပြစ်ခြင်းမရှိသော မြေပြင်ချိုင့်ခွက်တစ်ခုထဲ နစ်ကျွံ နင်းမိရာမှ သူမအန္တာကိုယ်လေး ဟန်ချက်ပျက်လဲပြီးတော့မလို ဖြစ်သွားရာ သူမအနားမှာ အတူပါလာသော အောင်ကေတုမှ ခင်ချမ်းသာကိုယ်လေးကို အမြန်ဆွဲယူ ဖမ်းထိန်းလိုက်ခြင်းဖြင့် သူမကိုယ်လေးမှာ အောင်ကေတုရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲရောက်လို့ သွားရပါသည်။

“ဘယ်လိုလည်းဗျာ...ရှေ့မှာ ရောက်တွေ ကျင်းတွေ ရှိနေတာလောက် မြင်ဦးမှပေါ့”

“အိုး...မမြင်လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပေါ့ရှင်၊ ဘယ်သူ

က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်မှာလဲ”

အောင်ကေတုမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲရောက်လာ သော ခင်ချမ်းသာကိုယ်လေးကို ပိုက်ထွေးထားရာမှ လှပသော မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ သူမထံမှ ရန်တွေ့စကားလေး ထွက်မလာခင် သူက အရင်ဦးအောင် ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖယ်ပါ...ကျွန်မအသားကို မထိပါနဲ့”

“ဖယ်ပါတယ်ဗျာ...ကျုပ်ကလည်း ခင်ချမ်းသာ အသားကို ထိရမှာ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“ကြောက်ရင် လူကို ဘာလို့လာပြီး ထိနေကိုင်နေ သေးလည်းရှင်”

“ဪ...အဲဒါကတော့ ကျုပ်မျက်စိရှေ့မှာ လူ တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် လဲတော့ပြီ တော့မလို ဖြစ်နေတာကို အမြင်မတော်လို့ ဝင်ပူရတာများ”

“တစ်လွဲစိတ်ကူးနဲ့ တစ်မျိုးတစ်မည်တွေ လျှောက် ထင်မနေနဲ့”

“ရှင်...ရှင် အလကားလှသိလား”

“ထင်လို့ပါဗျာ”

ခင်ချမ်းသာသည် အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို စကား နိုင်အောင် မပြောနိုင်သဖြင့် သူ့ရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား တာကိုကြည့်ပြီး အောင်ကေတု ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့ကြောင့် မာနကြီးလွန်းသည့် ရွှေမင်းသမီး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်သွားပြီမဟုတ်လား။

“ဒီမယ်...လမ်းကို သေချာကြည့်သွားနော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကုန်င်မယ်မထင်ဘူး”

“ရှင်လိုလူကိုလည်း ဘယ်သူကမှ အကူအညီမတောင်းဘူးရှင် သိလား”

“အဟွန်း”

ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် သူ့ရှေ့က ထွက်သွားသူထံမှ တစ်ခွန်းမခံ ကဲကဲဆတ်တုံပြန်ပုံကို မြတ်နိုးအသည်းယားစွာ အသံထွက်၍ ခပ်တိုးတိုးရယ်မိသည်။ မိုးဖွဲဖွဲရွာလာရာမှာ တဖြည်းဖြည်း သည်းလာသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း လောကကြီးက ပျော်စရာကြီးပါလား။

များပြားလှသော အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ကြားမှာ မနားမနေ လှုပ်ရှားနေသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း စိတ်အပန်းဖြေစရာတစ်ခုခု သူ့အတွက်လိုအပ်ကြောင်း တွေးမိပေမယ့် စိတ်ကြည်နူးကျေနပ်ရွှင်ပျစရာ အကောင်းဆုံးအရာမှာ ‘အချစ်’ဆိုသည့်အရာဖြစ်ကြောင်းကိုဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် မတွေးခဲ့မိပါ။

‘အချစ်’ဆိုသည့်အရာက လူတွေရဲ့ ခံစားချက်အတွေးအမြင်တွေအားလုံး ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်ကြောင်းကိုယ်တိုင်ကြိုမှ သိရသူဖြစ်သည်။

သူ့နှလုံးသားထဲကို အချစ်ဆိုသည့်အရာ ဝင်ရောက်လာခြင်း မရှိတုန်းက သူ့အတွက် အရာရာတိုင်းမှာ ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်သက်ဝင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

နေ့စဉ်လို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်းနေရသော ဘဝအချိန်ဇယား ကိန်းဂဏန်းတွေကြားမှာ ပုံမှန်လည်ပတ်လှုပ်ရှားရင်း အချိန်တွေကို တန်ဖိုးရှိရှိ ကုန်ဆုံးပစ်ခဲ့သည်။

နောက်နေ့ ...နောက်နေ့တွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပင်။ ဘာတစ်ခုမှ မပိုခဲ့။ ဒါသည်ပင် အောင်ကေတုဆိုသည့် လူသားတစ်ယောက်၏ ဘဝဟု ထင်ခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာ အပိုအလုပ်ဟု ယူဆထားခဲ့သူ ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း သူ့အလုပ်တွေလောက် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့သူက အခုတော့ သူနှင့်စိတ်သဘောထားခြင်း တစ်ထပ်တည်းတူလှသော ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမလှလေးအပေါ်မှာ ခံစားချက်တစ်မျိုးနှင့် ထူးခြားသော မြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရသူဖြစ်လာခဲ့သည်။

ခင်ချမ်းသာကို သူချစ်မိပြီ။

မြတ်နိုးသောအချစ်၊ လှိုက်လှဲပြင်းပြသောမေတ္တာ အထူအထည်ကို သူမ နားလည်မည်မဟုတ်။ မာကျောခဲအေးစက်သော နှလုံးသားနှင့် သူ့အပေါ်မှာ အမုန်းကြီးမုန်းနေသည်။ သူမ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ သူလိုချစ်တတ်သည့်

စိတ်ကလေး ဝင်ရောက်ကိန်းအောင်းလာမည်ဆိုလျှင် ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမချောလေးမှာ အဘယ်မျှ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းလိုက်မည်နည်း။

အခုတော့ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းမချော၏ နှလုံးသားအစုံမှာ မာန်မာနတွေ၊ ဒေါသခံပြင်းမှုတွေနှင့် ပြည့်နေကာ သူမကိုယ်သူမကလွဲပြီး တခြားမည်သူ့ကိုမျှလည်း အထင်ကြီးရကောင်းမှန်းမသိသူ ဖြစ်နေသည်။

အောင်ကေတုရှေ့က နောင်ယားခြံထဲကို မိုးရေထဲမှာ သတိနှင့် ခြေမချော်အောင် နင်းလျှောက်ရင်း ဒေါသလေးများဖြင့် ရင်ကော့ခေါင်းမော့ပြီး ဝင်သွားသည်နှင့်...

“ဝေါင်း”

“ဝေါင်း”

“အမလေး...လုပ်ပါဦး၊ ခွေး...ခွေး”

“ဒီဘက်ကိုလာ...ခင်ချမ်းသာ”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ လာနေပြီရှင့်”

အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်။

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လိုက်ပုံက တော်ရုံလူ သည်းခြေပျက်ချင်စရာပါ။ အထူးသဖြင့် ခင်ချမ်းသာတို့လို နုနုငယ်ငယ် မိန်းမသားအတွက်မူ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပါ။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ ခင်ချမ်းသာ၊ ကျုပ်နောက်မှာ

နေပါ။ ထွက်ပြေးရင် ပိုဆိုးမယ် နားလည်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ကြောက်စိတ်ဖြင့် ခင်ချမ်းသာ လိမ္မာနေသလို မာန်မိနေသော ခွေးကြီးနှစ်ကောင်၏ အစွယ်ဖွေးဖွေးကို ကြည့်ကာ ရင်တုန်နေရှာပါသည်။

အောင်ကေတု ကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ချမ်းသာကို နောက်ကျောဘက်မှာ ပို့ထားရပေမယ့် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြည့်ပြီး နည်းနည်းတော့ ဖြုံသွားသည်။

“ဘော်ဘီ...ဂျော်နီ ဟိတ်ကောင်တွေရပ်စမ်း”

အသံဝါကြီးနှင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်မှာ သူ့သခင်၏အသံကို မှတ်မိမာန်ဖြင့် ငြိမ်သွားသလို သူတို့ဆီပြေးလာသည့် ခြေလှမ်းများလည်း ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဟိတ်ကောင်တွေ...ဒီကိုလာခွဲစမ်း၊ လာ...လာ”

“ဝေါင်း”

“ဝေါင်း”

ခွေးကြီးနှစ်ကောင် သူ့သခင်ရှိရာ လူထွားကြီးရှိရာသို့ ကျိုးနွံသောအမူအရာဖြင့် ပြန်ပြေးသွားကြသည်မှာ စောစောကနှင့် တခြားစီဖြစ်သည်။

“ဧည့်သည်တွေထင်တယ်၊ ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ကိုလတ်သူငယ်ချင်းတွေပါ ဦးလေး”

“ဟုတ်ပြီ...အဲဒီတော့ ဦးက ဘာကူညီရမလဲ၊ မောင်လတ်တော့ ဒီမှာမရှိဘူး”

“သူဒီကိုမလာဘူးလားရှင့်”

“လာပါတယ်တူမကြီး...တစ်နေ့ကပဲ ပြန်သွားတာ ပါ။ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်ပြောပါ။ မောင်လတ်ကိုယ်စား ဦး တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီပါ့မယ်”

“ဟို...ကျွန်မတို့”

“အိမ်ထဲရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာ ပေါ့။ အခု တူမကြီးတို့ မိုးစိုနေကြပြီ”

“ကဲ...အိမ်ထဲဝင်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရည်ရွယ်တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ ခင်ချမ်းသာနှင့် အောင်ကေတုတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်း ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

အိမ်ဟုဆိုသော်လည်း တဲတန်းရှည်ကြီးဆိုလျှင် ပိုမှန် မည်ထင်သည်။ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်က မီးဖိုဘေးမှာ ငြိမ်သက် စွာဝပ်လျက် သူ့သခင်နှင့် ဧည့်လူစိမ်းများကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေကြသည်။

ခင်ချမ်းသာမှာ အောင်ကေတုနောက်မှ အတူကပ်

လိုက်လာရင်း တဲအိမ်ရှည်ကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

“ထိုင်ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

အောင်ကေတုက လူကြီးညွှန်ပြသော ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရာ ခင်ချမ်းသာလည်း သူနှင့်အတူ အသာဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

သပ်ရပ်ကျယ်ဝန်းသော တဲအိမ်ကျယ်ကြီးမှာ အိတ် တွေ၊ ဗူးခွံလွတ်တွေနှင့် တခြားပစ္စည်းတွေ ရှိနေပြီး အိပ်ခန်း တစ်ခန်းနှင့် အပေါ်မှာ ထပ်ခိုးတစ်ခုလုပ်ထားတာ မြင်ရသည်။

“ဦးနာမည် ဦးဘမောင်ပါ။ မောင်လတ်ရဲ့ လူယုံဆို

လည်း မမှားဘူးပေါ့ကွယ်။ အခု မောင်ရင်တို့လာတဲ့ကိစ္စ ဘာ များတုန်းကွယ်”

“မောင်လတ်ကို လာရှာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး...ကျွန်တော်က အောင်ကေတုပါ။ သူက ခင်ချမ်းသာလို့ခေါ်ပါတယ်။ ကိုလတ်များ ဒီမှာရှိနေ မလားလို့ လာရှာရင်း လမ်းမှာကားဘီးပေါ်ကဲ့လို့ လဲစရာ စပယ်ယာဘီးကလည်း မပါတာနဲ့ ဒီကို ခြေလျင်လျှောက်လာ ခဲ့ရတာပါပဲခင်ဗျာ”

“မောင်ရင်တို့ကြည့်ရတာ ဒီမြို့ခံဟုတ်ပုံမရဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကပါ။

ဒီကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာရင်း ကိုလတ်ကို လာတွေ့တာပါ”

“ဪ...ဪ ဒီလိုကိုး”

အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ အောင်ကေတုက စကားအဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ချမ်းသာကတော့ သူပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်းကို ချိုသည် ခါးသည် ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမပြု။ သူမ ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားသလို သူမသူငယ်ချင်း ဇော်ကိုရော ကိုလတ်ကိုပါ မတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါသည်။

“ဒီတစ်ညတော့ မောင်ရင်တို့ ဒီမှာ ညအိပ်မှဖြစ်မယ် ကွဲ့၊ ဘာမှမပူပါနဲ့ မနက်ကြရင် အသင့်သွားနိုင်အောင် ဦးပဲ ကြည့်စီစဉ်ထားလိုက်ပါမယ်”

“အခုတော့ ရေစိုနေတဲ့ အဝတ်တွေကို အရင်လဲလိုက် ပါလား၊ ညစာချက်ပြုတ်ဖို့ကိစ္စကို ကျုပ်တပည့်လေး သံချောင်း နဲ့ စီစဉ်လိုက်မယ်”

“ခဏတောင့်နော်...မောင်လတ်အဝတ်တွေ ကျုပ်ယူ လာခဲ့မယ်”

“သံချောင်းရေ”

“လာပါပြီ ဦးကြီး”

အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ချာတိတ်လေး တစ်ယောက် အပေါ်ထပ်ခိုးလေးမှ ဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်

ရသည်။

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် တီးတိုးတိုင်ပင်စကားဆိုပြီး နောက် သံချောင်းဆိုသည့် ချာတိတ်လေး ပျောက်သွားသည်။

“အားလုံး အသစ်တွေချည်းပဲ ယူခဲ့တယ်ဗျာ၊ အဝတ် လဲဖို့ မောင်လတ်အခန်းကိုပဲသုံးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

အောင်ကေတုက ဦးဘမောင်လက်ထဲက အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးတွေကို လှမ်းယူထားလိုက်ပေမယ့် ခင်ချမ်းသာကဖြင့် တုတ်တုတ်မျှပင်မလှုပ်ပါ။

“ဒီမှာ အကြမ်းရည်သောက်ပြီး ခဏအနားယူကြဦး ကွယ်၊ ဦးလည်း လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

ဦးဘမောင် သူတို့နားက ထွက်သွားသည်နှင့် အောင်ကေတု ခင်ချမ်းသာရှိရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်မှာ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေပေပြီ။ ခင်ချမ်းသာက မိုးစာဖျောက်ဖျောက်ရွာနေသော အမှောင်ထုကို ငေးငေးကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

လှပသောမျက်နှာလေးမှာ နှမ်းနေသည်။ စိတ်မချမ်း မြေ့မှုကို လှပသောမျက်နှာလေးမှာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အတွက် အောင်ကေတုကိုယ်တိုင် သူမကို စာနာစိတ်နှင့် သနား

မိသော်လည်း အခြေအနေတွေအားလုံး အစကနေ ပြန်စချင်လို မရတော့။

မိုးရေစက်တို့ သူမဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေးမှာ တွဲကျနေ သလို လှပသော အဝါရောင်ဝတ်စုံလေးမှာလည်း ရွှံ့စိုပေကျ နေပါသည်။

“ရေစိုအဝတ်တွေကို အရင်လဲလိုက်ပါလား ခင်ချမ်း သာ”

“ကျွန်မ ဒီမှာညမအိပ်နိုင်ဘူးရှင်”

ပြတ်သားစွာ ဆိုလိုက်သော ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလှ လှလေးကို ထွန်းညှိထားသည့် မီးအလင်းရောင်ဖြင့် သူ ငေးခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

လောကကြီးကို သူဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့သော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်မှာ အခုလို စိတ်ကူးမျိုး ရှိနေခြင်း မှာ သိပ်မဆန်းပါ။

“အခြေအနေက မင်းဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လိုမှမရဘဲ ခင်ချမ်းသာ၊ ဒီမှာညမအိပ်ချင်ဘူးဆိုရင် မင်းဘာဆက်လုပ်ချင် လဲ”

“ကျွန်မအခန်းကို ကျွန်မပြန်မယ်”

“ဘာနဲ့ပြန်မှာလဲ”

ရုတ်ဟရက် ခင်ချမ်းသာမဖြေနိုင်။ ဇော်ကို ပြန်တွေ့

ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသမျှ တကယ်တမ်း မျှော်လင့်ထားတာ နှင့် တခြားစီဖြစ်နေတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တစ်စက္ကန့်ပင် နေလိုစိတ်မရှိတော့။

ဇော်အတွက်ရော သူမအတွက်ပါ အခုမှ ရင်တွေပူ လောင်နေမိသည်။

“ဟိုဦးလေးကြီး ပြန်လာရင် ဒီအနီးအနားက ကား တစ်စီးစီးကို တောင်းသလောက် ပိုက်ဆံပေးပြီး ဒီနေရာက ရအောင်ပြန်မယ်”

“မင်းသဘောကျ စီစဉ်ပါခင်ချမ်းသာ၊ ဟိုမှာ ဦးလေးကြီးပြန်လာနေပြီ”

“မရှိရှိတာလေးနဲ့ပဲ စီစဉ်လိုက်ရတယ် မောင်ရင်ရေ၊ ဘယ်နှယ့် အခုချိန်ထိ အဝတ်မလဲရသေးပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်ဗျာ”

ဦးဘမောင်က ခင်ချမ်းသာနှင့် အောင်ကေတုတို့နှစ် ယောက်ကို ရေစိုအနေအထားမပျက် ဘာအဝတ်မှမလဲသေးဘဲ ဒီအတိုင်းရှိနေတာကို အံ့သြစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ ညမအိပ်ပါရစေ နဲ့ ဦးကြီးရယ်၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မအတွက် ကားတစ်စီး လောက် စီစဉ်ပေးပါ၊ သူတို့တောင်းသလောက် ကျသင့်ငွေကို လည်း ကျွန်မပေးပါမယ်ရှင်”

“ခက်တာပဲတူမကြီးရယ်၊ ဦးကြီးတို့လည်း လုပ်မပေး ချင်လို့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဒီအနီးအနားမှာကိုက ကားအသင့်မရှိ တာပါ”

“အရေးတကြီးကိစ္စရှိတယ်ဆိုရင်လည်း မနက်တော့ အသင့်သွားနိုင်အောင် ဦးကြီးဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား ပေးပါမယ်ကွယ်၊ ဒီတစ်ညတော့ သည်းခံလိုက်ပါ။”

ဦးဘမောင်စကားအဆုံးမှာ ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေး သိသာစွာပျက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ရေစိုအဝတ်တွေ လဲလိုက်ဦး ကလေးမ၊ ဒီမှာက ညဘက်ဆို သိပ်အေးတယ်၊ တော်ကြာ ဖျားနာနေမှ ခက်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ချမ်းသာ၊ မင်းခေါင်းကရေတွေကို လည်း စင်အောင်သုတ်လိုက်ဦး”

“အဝတ်လဲရမယ့် အခန်းထဲကို မသွားရရင် ကျုပ် လိုက်ပြီး အပြင်ကစောင့်ပေးမယ်”

မည်သူ့စကားကိုမှ ခင်ချမ်းသာ နားမဝင်ပါ။

မိုးသံတစ်ဖျောက်ဖျောက်ကလွဲပြီး တခြားဘာသံမှ မရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်အမှောင်ထုကိုသာ လှပဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းကြီးများဖြင့် ကြည့်ကာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက် လိုက်မိသည်။

ဇော်အတွက် ပူပင်မိသည့်စိတ်ဆန္ဒစောဖြင့် မမျှော်

လင့်သည့်အနေအထားတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မတွေးမိခြင်း မှာ သူမ၏ညံ့ဖျင်းအသုံးမကျမှုများသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိ ချိန်မှာ ခင်ချမ်းသာအတွက် အချိန်နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။

လေးကန်တုံ့နှေးသော ခြေလှမ်းအစုံဖြင့် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

လူကပေကပ်ပြီး နေရာမှာ ထိုင်နေပေမယ့် မိုးသည်း ညအမှောင်ထုထဲမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြေးဝင်လာသည့် လေထု ကလည်း ချမ်းလှပါသည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံးမှာ ဇော်ချစ်သူ၏ ပုဆိုးသစ်၊ အနွေးအင်္ကျီ၊ ရုပ်အင်္ကျီများကို သူမရေစိုအဝတ်များဖြင့် အစား ထိုးလဲလှယ်လိုက်ရသည်။

ဦးဘမောင်တို့ ပြင်ဆင်ကျွေးသော ညစာထမင်းကို ဟုတ်တိပတ်တိ မစားနိုင်သော်လည်း အောင်ကေတုဆိုသည့် လူကတော့ သူမနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် အပူအပင်အကြောင့်ကြ ကင်းစွာ စားနိုင်သောက်နိုင်သူဖြစ်သည်။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ခင်ချမ်းသာအတွက် ကိုလတ် အခန်းကိုပေးပြီး သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်က ထပ်ခိုးမှာ အိပ်ကြသည်။

အောင်ကေတုဆိုသည့်လူသာ ခုံရှည်ကြီးတစ်လုံးပေါ် မှာ စောင်တစ်ထည်၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် ခင်ချမ်းသာအတွက်

အိပ်ဖန်စောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မီးတွေအားလုံး ငြိမ်းလိုက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို အမှောင်ထူက ကြောက်စရာကောင်းအောင် စိုးမိုး သွားသည်။

အေးစက်တိတ်ဆိတ် မည်းမှောင်သောညတစ်ညကို နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက်ဖြင့် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရ ခြင်းကို ခင်ချမ်းသာတစ်သက် ဘယ်သောအခါမျှ မေ့ပျောက် လို့ရတော့မည်မဟုတ်ချေ။

အခန်း (၁၁)

“ခင်ချမ်းသာ”

“ခင်ချမ်းသာ”

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော ခင်ချမ်းသာ၏ နဖူးပြင် လေးကို စမ်းကိုင်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ပြာဝေသွား ရသူက အောင်ကေတုဖြစ်ပါသည်။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ...ရေစိုအဝတ်တွေကို မလဲဘဲ ပေထိုင် နေတာ အခုတော့ဖျားပြီ”

အနီးအနားမှာလည်း ဆေးခန်းမရှိ။ ဦးဘမောင်ထံတွင် ရှိနေသော အိမ်သုံးဆေးဝါးတွေကလည်း ခင်ချမ်းသာအဖျား ရောဂါဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းအောင် မကုစားနိုင်။

မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်ဘဲ အဖျားရှိန်ဖြင့် တအင်းအင်း

ညည်းညူနေသူ၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့်ကာ အောင်ကေ တု တစ်ယောက်တည်း ဗျာများနေသည်။

“ကားအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ မောင်ကေတု”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦး...ဦးတို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗျာ”

“အဲဒါကအရေးမကြီးပါဘူး မောင်ရယ်ရယ်၊ အခု မောင်ရင့်ကလေးမလေး ဖျားနေတာ အရင်ပျောက်ဖို့ကသာ အရေးကြီးတာပါ”

“တစ်သက်လုံး နုနုနယ်နယ် နေလာရတဲ့သူဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်မှာလည်းကွာ”

“သူ့ရောဂါပျောက်ဖို့သာ အရင်စီစဉ်ပါ၊ နောက်နေ ကောင်းမှ ဒီကိုပြန်လာလည်ကြ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦး”

ခင်ချမ်းသာကိုယ်ပေါ်မှာ အနွေးထည်ထူထူ ထပ်ဝတ် ပေးထားပြီး ကားပေါ်တက်ဖို့ သူမကို ပြောဆိုသတိပေးရ သည်။

“ကားပေါ်တက်နိုင်ရဲ့လား ခင်ချမ်းသာ၊ ကျုပ် ပွေ့တင်ရမလား”

“မလိုပါဘူးရှင်...အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မသွားနိုင်ပါသေးတယ်”

“ကောင်းပြီလေ...မင်းသဘောပါ၊ ကျုပ်က စိုးရိမ် လို့ပြောတာ”

အဖျားရှိန်ဖြင့် မျက်နှာလှလှလေး နီရဲနေပေမယ့် ခင်ချမ်းသာက သူ့ကို ပြန်စွာနိုင်သေးတာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးချင် ပေမယ့် မပြုံးရ။

“ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူမအဝတ်တွေကိုပင် ပြန်မလဲနိုင်ဘဲ ခင်ချမ်းသာ ရောက်လာသည်။ ကားစထွက်ကတည်းက မျက်လုံးအစုံကို လုံးဝမဖွင့်နိုင်ဘဲ အဖျားရှိန်က ပိုတက်လာတာကြောင့် အောင်ကေတုပင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မိသည်။

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိရက်နှင့် ဘာကြောင့်များ ခေါင်းမာစွာ အအေးမိအောင်နေသည်မသိပါ။ သူမအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဇော် ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာတာက အရေးမကြီး၊ အခုတော့ ရွှေမင်းသမီးကိုယ်တိုင် ဖျားနေပြီဆိုတော့ ခက်သည်။

ကားကို သူငယ်ချင်းဆရာဝန်တင်ဦးရှိရာ ဦးတည် လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် တင်ဦးမှာ အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပြုံးပြကြည့်ရင်း...

“ဟိတ်ကောင်...အောင်ကေတု မင်းဆိုတဲ့ကောင်က အခုလိုကြတော့လည်း တယ်ပြီး လက်သွက်လှချည်လားကွ

ဟင်၊ ကိုလတ်ဆိုတဲ့ကောင်လည်း အတူတူပဲ၊ အဟီး”

“မင်းက ဘာတွေသိလို့ လျှောက်ပြောနေတာလည်း ကွဟင်၊ ငါနဲ့ ကိုလတ်နဲ့ လိုင်းတခြားစီသိလား”

“အေး...ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ အံ့ဩနေတာ၊ မင်းက ဘာလို့ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ဒီကိုပြန်လာရတာလဲ”

ခင်ချမ်းသာကို နှစ်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆေးခန်း ထဲမှာ ထားပြီး တင်ဦးက အောင်ကေတုကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် အပြင်ထုတ်ပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ ခင်ချမ်းသာက ဖျားနေလို့ မဟုတ်လား၊ ကိုလတ်တို့ကတော့ ခြေကုန်သုတ်သွားတာ အရိပ် တောင်မမြင်လိုက်ရဘူးဟေ့”

“လေးကုမှာသာ ကုစမ်းကွာ၊ ထင်ရာလျှောက်ပြော နေတဲ့ မင်းပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်ထား သိလား”

သူဘာသူမေး သူဘာသူဖြေနေတာကို စိတ်မရှည်စွာ သူဆိုလိုက်တော့ တင်ဦးက သူ့မျက်နှာကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင် တွေ့ရသလို အံ့ဩသလိုကြည့်သည်။

“ဟ...ငါလျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း တို့အကြောင်း ဒီမှာလူတွေအားလုံး သိကုန်ပြီ”

“ဘာကိုသိတာလဲ”

“မင်းတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ခင်ချမ်း

သာတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခိုးပြေးသွား တဲ့သတင်းလေ”

“ဘာ”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

တင်ဦးစကားကြောင့် အောင်ကေတုပါ ရင်တုန်သွား ရကာ ခင်ချမ်းသာရှိရာ တင်ဦးဆေးခန်းလေးကို အလွန်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“အားလုံးပြောနေကြတာပဲကွ၊ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ဟာ”

“အဲဒါမှပြဿနာပဲ တင်ဦးရ၊ ဒီကိစ္စ ခင်ချမ်းသာသိ ရင် ဒုက္ခပဲ”

ခင်ချမ်းသာစိတ်ကို သိထားသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပင်စွာဆို ရင်း တခြားစိတ်တစ်ဝက်ကလည်း ထိုသတင်းဖြစ်ပေါ်လာ ပုံကို ကြည့်နှူးကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ပီတိဖြစ်နေသည်။

“အဲဒါ...ဒုက္ခမဟုတ်ဘူးကွ၊ သုခ...သုခ ဒီအခြေ အနေရောက်မှ မထူးဘူး တစ်ခါတည်းသာ လက်ထပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေးတော့ဟေ့၊ ဒါ မင်းအတွက် မင်္ဂလာအရှိဆုံးသတင်း ပဲ”

ထိုသတင်းကို ခင်ချမ်းသာအား ဘာတစ်ခုမှ အသိ မပေးဘဲ ခပ်တည်တည်ပုံစံနှင့်ပင် တည်းခိုရာဟိုတယ်သို့ ပြန်ခဲ့

သည်။

“ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါနဲ့ ခင်ချမ်းသာ၊ အခုလို အခြေအနေမှာ မင်းကြီးကြီးကို ကျုပ်ပဲ လှမ်းအကြောင်းကြား လိုက်မယ်”

“ဇော်မိသားစုလည်း ဒီသတင်းကို သိမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ကျန်တာ ဘယ်လိုဆက်စီစဉ်သင့်တယ်ဆိုတာ သူတို့လူ ကြီးချင်း တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ကြတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျုပ်ထင် တယ်”

“အဲဒါ ရှင့်အပူမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ စီစဉ် မယ်”

ခင်ချမ်းသာက သူတင်ပြတာကို လက်မခံ။ သူမကိစ္စ ထဲ ဝင်စွက်ရပါမည်လားဟူ၍ပင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်က အကြံပေးတာ လက်မခံချင်လည်း မင်း သဘောပဲ၊ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် ကျုပ်ကိုခေါ်လိုက်ပါ”

“ကျုပ်သွားမယ်”

ခင်ချမ်းသာနားက သူထွက်သွားတာကို စိတ်မဝင်စား အား သူမနှင့် ဇော်ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့ဟုတွေးရင်း မျက်လုံးတွေလေးပြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။

“တူ...တူ ...တူ”

နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေရာမှ ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့်

ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ကဖုန်းဖြစ်နေသဖြင့် ခင်ချမ်းသာ ငိုချင်သွားသည်။

ပြန်လာမည်ပြောထားသည့် ရက်ထက် ကျော်နေပြီဆို တော့ စိတ်ပူပြီပေါ့ဟု စာနာစွာတွေးရင်း ဖုန်းကိုနားထောင် လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ခင်ချမ်းသာရယ်၊ ကြီးကြီး ဖြင့် နားရှိလို့သာကြားရတယ်၊ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူးကွယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ပြောပါဦး”

“ကြီးကြီးလည်း ဒီကိစ္စကိုသိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်”

ဇော်ကိစ္စကို ကြီးကြီးသိနေပါလားဟု အံ့သြစွာ သူမ မေးလိုက်သည်။

“သိပြီလား ခင်ချမ်းသာရယ်၊ ညည်းတို့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်စလုံး သတင်းက နားနဲ့မဆန့်တော့ဘူး၊ ဇော်မာမီ ရော ကြီးကြီးရော ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ရှက်မိတယ်ကွယ်”

“တကယ်ဆို အခုလို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ခိုးရာ လိုက်ပြေးဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ခင်ချမ်းသာရော ဇောရော တော်တော်မိုက်တာပဲ”

“ကြီးကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ ခင်ချမ်းသာ

က ဘာများမိုက်လို့လဲ”

“ကြီးကြီးတော့ ဘာမှမပြောချင်ဘူးကွယ်၊ ဒီမှာ ဇော်မာမိပဲပြောလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“ခင်လား အန်တီပါကွယ်”

“အန်တီ”

ခင်ချမ်းသာမှာ ကြီးကြီးစကားကို ဘာတစ်ခုမှ လိုက်မမိဘဲ ရှိနေစဉ်မှာပင် ဖုန်းက ဇော်မာမိလက်ထဲကို ပြောင်းသွားသည်။

“ဒီနေ့ညနေ အန်တီတို့ရောက်မယ်ကွယ်၊ ခင်ချမ်းသာရော မောင်အောင်ကေတုပါ လာကြပါ။ တခြားတစ်နေရာကိုလည်း ရှောင်မပြေးပါနဲ့၊ သမီးဇော်ဖုန်းက ခေါ်မရလို့ ခင်ချမ်းသာဆီ လှမ်းဆက်ရတာပါကွယ်၊ အန်တီက ရောဂါသည်မို့ သနားပါ”

“အန်တီ”

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ခင်ချမ်းသာ၊ အန်တီတို့လာခဲ့မယ်”

“ဒါပဲ...ဒါပဲ”

“အန်တီ”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားတာမို့ ခင်ချမ်းသာ ကြောင်

တောင်တောင်လေးဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကြီးကြီးလေသံက စိတ်ထိခိုက်နေသလို ဇော်မာမိလေသံကလည်း ကြေကြေကွဲကွဲ စို့စို့နှင့်နှင့်ကြီးမို့ ကြားထဲက ခင်ချမ်းသာလည်း ငိုချင်ချင်ပါ။

ချစ်သူခိုးရာနောက်ကို သဘောမတူဘဲ လိုက်ပါသွားရသူက ဇော်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ကြားထဲက ခင်ချမ်းသာနှင့် အောင်ကေတုတို့ကပါ ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်ဆိုသော သတင်းက ကြီးကြီးနားကိုပင် ရောက်သွားရသည်ဆိုတော့ ဖြေရှင်းရခက်လှပါသည်။

သူမကပါ ခိုးရာလိုက်ပြေးကြသည်တဲ့။

တခြားသူနဲ့လည်းမဟုတ်။ သူမကြည့်မရအောင် မုန်းလှသည့် အောင်ကေတုဆိုသည့်လူနှင့်ဆိုတော့ လွန်လွန်းသည်။

ဒါတွေအဖြစ်မှန် မဟုတ်ကြောင်း ကြီးကြီးသိအောင် ခင်ချမ်းသာ ရှင်းပြချင်သည့်အတွက် ဖုန်းခေါ်ပေမယ့် မရတော့။

သူမ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အောင်ကေတုဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဒီမှာ...ရှင် ကျွန်မဆီအခုလာခဲ့ပါ”

“ကောင်းပြီ”

ခင်ချမ်းသာ ဖုန်းချလိုက်သည်။

ရှုပ်ထွေးနေသော အခြေအနေတွေကြားထဲမှာ ခင်ချမ်းသာ ဦးခေါင်းတွေ မူးနောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ချမ်းသာ၊ ကျုပ် ဆရာဝန်ခေါ်ပေးရမလား”

မျက်စိမှိတ်၍ အိပ်ရာထက်မှာ ငြိမ်သက်နေသော ခင်ချမ်းသာကိုကြည့်ပြီး အောင်ကေတု စိုးရိမ်စိတ်ပူစွာ ဆိုလိုက်တော့ သူမမျက်လုံးအစုံ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည်။

ပြီးတော့ အောင်ကေတုမျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေသည်။ ကြည့်နေရင်းက ဒေါသဖြစ်လာသည့်အတွက် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ရှင်ကြောင့်...ရှင်ကြောင့် အခုကျွန်မကို အားလုံးက အထင်လွဲနေကြပြီသိလား”

“အားလုံးအထင်လွဲအောင် ကျုပ်ဘာလုပ်မိလို့လဲ ခင်ချမ်းသာ”

“ရှင်ကိုယ်ရှင်သိမှာပေါ့၊ အခု ကျွန်မကြီးကြီးနဲ့ ဇော်မာမိတို့ ဒီကိုလိုက်လာကြပြီရှင်”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကြီးကြီးတို့ထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင် ရှင်းပြပေးပါ”

သူ လှပသော ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမနှုတ်က ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို ဖွင့်ဟမပြောပေမယ့် အားလုံးကို သူနားလည်နေပါသည်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း သူ့အဒေါ်ဖြစ်သူကို ခင်ချမ်းသာ ကြီးကြီး ကျေနပ်သည့်အထိ တောင်းပန်ပြောဆိုပြီး လူကြီးစုံရာနှင့် တောင်းရမ်းထားဖို့ ဖုန်းနှင့်ကျွဲတင်အကြောင်းကြားပြီးဖြစ်သလို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ လက်ထပ်ဖို့လည်း အသိပေးပြောဆိုပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဒါတွေကို သူမ သိမည်မဟုတ်ပါ။

သူနှင့်ခင်ချမ်းသာတို့ ဇော်ကိုလိုက်ရှာရင်း တစ်ည အတူပျောက်သွားကြတာကို သိနေသူတွေကတစ်ဆင့် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ခင်ချမ်းသာတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အောင်ကေတုတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ခိုးယူသွားသည်ဟု သတင်းဖြစ်ပေါ်လာရာ ထိုသတင်းကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နှင့်မှ ရှင်းထုတ်၍လည်း ရနိုင်မည်မဟုတ်တော့ပါ။

အကောင်းဆုံးနည်းက ခင်ချမ်းသာနှင့်သူ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့ ခင်ချမ်းသာကို သူချစ်သည်။ ထိုချစ်ခြင်းက ပဲ သူမကို အခုလိုပိုင်ဆိုင်ရယူခွင့် ရခြင်းအပေါ်မှာ ကျေနပ် ပီတိဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရပါသည်ဟုဆိုလျှင် သူချစ်မြတ်နိုး ရသော ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက် စိတ်ဆိုးဒေါသမဖြစ်ဘဲ နေနိုင်ပါမည်လား။

“ခင်ချမ်းသာ”

သူခေါ်ပေမယ့် သူမက မထူးပါ။

“ကျုပ် မင်းကိုရင်ထဲက စကားတစ်ခွန်း ပြောပါရ စေ”

ခင်ချမ်းသာက သူ့ကို ဘာလည်းဆိုသည့်သဘောဖြင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အမူအရာဖြင့် ပေစောင်းစောင်းလေး တုံ့ပြန် ကြည့်လာပါသည်။

“ကျုပ်...ခင်ချမ်းသာကိုချစ်တယ်”

“ဘာ”

“ကျုပ် ခင်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ ခင်ချမ်းသာ ကို ကျုပ် လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဟင်”

“ရှင်...ရှင် ကျွန်မကို ဘာထင်နေလည်းဟင်”

ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေသည့်အချိန်ကြမှ သူမကို ချစ်ရေးဆိုပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလာသူ၏ မျက်နှာကိုကြည့်

ရင်း ခင်ချမ်းသာစိတ်ထဲမှာ သူမကို စော်ကားရန်စသည်ဟု ထင်သဖြင့် ဒေါသလေးများဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို မင်းတစ်ချိန်လုံး မုန်းနေတာ သိပါတယ် ခင်ချမ်းသာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ချမ်းသာ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ် အောင် လုပ်ခဲ့မိတာကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“တစ်ခုတော့ ဝန်ခံချင်တယ်၊ ကျုပ်အတွက် ခင်ချမ်း သာ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေတာလေးကိုပဲ ချစ်မိတယ်၊ မြတ်နိုး နေမိတယ်ဆိုတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ချမ်းသာ စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်အောင် တမင်လုပ်ခဲ့တာလည်း ပါပါတယ်”

“အင်”

ခင်ချမ်းသာမှာ သူ့စကားကြောင့် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရ ခက်၊ စိတ်မဆိုးဘဲ နေရမှာလည်းခက်နှင့် ခပ်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူက ခင်ချမ်းသာ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေပုံလေးကို ချစ်သည်ဟု ဆိုနေမှတော့ သူ့ရှေ့မှာ ခင်ချမ်းသာစိတ်ဆိုးပြနေ လျှင် သူ့ကိုပိုပြီးချစ်အောင် လုပ်ပြသလိုထင်မှာ စိုးကြောက်လှ ပါသည်။

ထို့အတူ သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသမဖြစ်ဘဲနှင့်လည်း မနေ နိုင်သဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အခက်တွေ့နေမိသည်။

“ကျုပ်ကို မမုန်းပါနဲ့လား ခင်ချမ်းသာရယ်”

“ကျုပ် ခင်ချမ်းသာကို သိပ်ချစ်နေမိပြီ၊ ကျုပ်ကို ပြန်ချစ်ပါ၊ ချစ်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ခင်ချမ်းသာသာ ကျုပ်ကိုပြန်ချစ်မယ်ဆိုရင် ဟောဒီ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျုပ်လောက်ပျော်မယ့်သူ ဘယ်သူမှရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်လိုလူကိုလည်း ကျွန်မ မချစ်နိုင်ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မစဉ်းစားဘူး”

“ခင်ချမ်းသာ”

“အိုး...ဒါဘာလုပ်တာလဲရှင်၊ ကျွန်မနားက အခုပဲ ထွက်သွားပါ”

“သွားမှာပါ ခင်ချမ်းသာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ခင်ချမ်းသာကို သိပ်ချစ်လို့ အဖြစ်မှန်တွေကို ရှင်းမပြနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟင်”

“ဦးအောင်ကေတု”

“ရှင်...ရှင် နေဦးလေ”

အောင်ကေတုက ခင်ချမ်းသာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူမကိုထားရစ်ကာ နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာမို့ ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက်တည်း ဆောက်တည်ရာမဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူမခေါ်သံကို ကြားရဲ့သားနှင့် သူက တစ်ချက် လှည့်မကြည့်တာ ဘာသဘောလဲ။

အို...ခင်ချမ်းသာ သူ့ကိုမုန်းသည်။

• သိပ်မုန်းသည်။

သူဖြစ်ချင်သည့်ဘဝမျိုး ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို မည်သူမျှမသိ။

အခန်း (၁၂)

“မဖြစ်နိုင်တာ ကြီးကြီးရယ်၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ရှင်”

“အခုလိုအခြေအနေကြမှ ဒီစကားတွေ ပြောနေလို့လည်း အပိုပဲခင်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးရှင်၊ သမီးရှင်၊ နစ်နာဆုံးရှုံးစရာရှိရင် ကိုယ်ပဲဆိုတာလည်း ထည့်တွက်စဉ်းစားဦး”

“ဟိုတုန်းကလို ဒေါသတွေ မာန်မာနတွေကိုချည်း ရှေ့တန်းတင်လို့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မောင်အောင်ကေတုကိုယ်တိုင်ကလည်း တကယ့်ကို လိုလိုလားလား မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာဖို့ကောင်းလဲ”

“အို...အဲဒါက ကြီးကြီးရှေ့မို့ ဟန်ဆောင်နေတာ

တွေပါ ကြီးကြီးရယ်၊ ဒီလူရင်ထဲက သဘောထားအမှန်က အခုကြီးကြီးကို ပြောနေသလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါကို ခင် အသိဆုံးပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်...ခင်ထင်တာတွေ မှားနေပြီ၊ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင် ဒီလူဟန်ဆောင်နေတာလား၊ တကယ်ခံစားနေရတာလားဆိုတာလောက်တော့ ကြီးကြီးသိပါသေးတယ်ကွယ်”

ခင်ချမ်းသာနှင့် ကြီးကြီးတို့ အခြေအတင်ဆွေးနွေးပွဲကြီးထဲမှာ ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက် မလှုပ်သာမလူးသာ ဖြစ်နေသည်။

ကိုလတ်နှင့် ဇော်တို့နောက်ကို အားလုံး၏အကူအညီဖြင့် အသည်းအသန် လိုက်လံရှာဖွေနေသလို ကြီးကြီးနှင့် ခင်ချမ်းသာတို့မှာလည်း အောင်ကေတုနှင့် သူမတို့ လက်ထပ်ဖို့အရေး ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် တွေးနေကြရသည့်အဖြစ်ပါ။

ဘယ်လိုပဲပြောပြော အားလုံး၏အမြင်မှာ ခင်ချမ်းသာနှင့်သူ ဇော်ကိုရှာရင်း တစ်ညတာ အတူပျောက်သွားတာကို ငြင်းကွယ်လို့မရတာက အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

သူ့ကို ခင်ချမ်းသာ မုန်းသည်ဆိုပေမယ့် အခြေအနေအရ လက်ထပ်ရန်မှတစ်ပါး ဟခြားမရှိဘဲ ဖြစ်နေတာကိုလည်း မငြင်းနိုင်။

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစား ခင်၊ ခင်နဲ့ မောင်အောင်ကေတု သမီးရည်းစားဖြစ်နေကြတာ လူတိုင်းနီးနီး သိနေကြတာပဲ။ အခု နှစ်ယောက်အတူ တစ်ညပျောက်သွား တယ်”

“မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း စဉ်းစားတတ်တဲ့ လူဆို ဘယ်သူမှယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

ကြီးကြီးစကားအဆုံးမှာ ခင်ချမ်းသာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သွားသည်။ ကြီးကြီးပြောတာတွေအားလုံးမှန်နေသဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ မငြင်းနိုင်။

“ဇော်ကိုတွေ့ရင် ပြန်ကြမယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာတွေ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ပြင်ရဆင်ရဦး မယ်”

“သီလည်း အတော်ပင်ပန်းနေရှာပြီ နှစ်ယောက် စလုံး လိမ္မာကြစမ်းပါကွယ်၊ ကိုယ့်သမီး ကိုယ့်ဘုမ ဒုက္ခရောက် အောင် ဘယ်သူမှမလုပ်ပါဘူး”

“ကြီးကြီးရယ်”

ကြီးကြီးထံမှ မေတ္တာစကားကြောင့် ခင်ချမ်းသာ ရင်စို့ သွားသည်။

“ဇော်တို့ လာနေကြပြီတဲ့မမ”

“ဟုတ်လား...တစ်ခါတည်း ပြန်ခေါ်သွားကြတာ

ပေါ့ကွယ်”

ဇော်မာမီ...အန်တီသီက မျက်ရည်ဝေသော မျက်ဝန်း များဖြင့်ဆိုရင်း လမ်းဘက်ကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဇော်ပြန် လာပြီဆို၍ ခင်ချမ်းသာကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေမိ သည်။

ကံတရားက ဆန်းကြယ်သည်။

ဘာကိုမှ ပုံသေကားချပ် တွက်လိုမရ။ လောကကြီး က ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ဘဲ သူဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်နေ သည်ဟုဆိုရတော့မည်ထင်သည်။

ဤမြေ ဤရေမှာ မျှော်လင့်မထားတာတွေ ဖြစ်လာ လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ စိတ်ကူးယဉ်မျှပင် မစဉ်းစားမိကြသော် လည်း အခုလက်တွေ့ဖြစ်လာပုံကလည်း အံ့ဩမယုံကြည်နိုင် စရာပါ။

ဇော်ချစ်သူ ကိုလတ်ကြောင့် နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ ထဲမှာ ခင်ချမ်းသာ ထိပ်ဆုံးက ပါနေတာ အဆိုးဆုံးဟုဆိုရ မည်။

“ဟော...ဟိုမှာ လာကြပြီထင်တယ်”

အောင်ကေတုမောင်းလာသည့် ကားနှင့်အတူ တခြားကားတစ်စီး အတူပါလာတာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဇော်တို့ကားပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်လိုက်သည်။

“ကျွန်း”

“ကျွန်း”

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလိုပင် ကားနှစ်စီးလုံး ရပ်သွားသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဇော်ကို နောက်ကားပေါ်မှာ အေးစက်ခက်ထန်သည့် အလိုမကျသောမျက်နှာဖြင့် ဆင်းလာတာကို တွေ့ရသည်။

ဇော်နှင့်အတူ ပါလာသူက ဇော်ချစ်သူ သို့မဟုတ် ဇော်ခင်ပွန်း ကိုလတ်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်လုံးလိုလို ဇော်မျက်နှာကိုသာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လိုက်ကြည့်နေပုံက သနားစရာဟု ဆိုရမည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်၊ အနားမှာ အတူ ရှိနေသူတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။

ဇော်ကလည်း ကိုလတ်ကို တစ်ချက်ပင်လှည့်ကြည့်ဖော်မရ။ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် သူမမာမီရှိရာကို အပြေးလျှောက်သွားသည်။

“ဇော်”

“မာမီ”

“ဇော်...သမီးလေးရယ်”

အန်တီသီက ဇော်ကိုယ်လေးကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွေ့ကာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်

ကျလျက်ရှိရာ ဇော်ကိုယ်တိုင်လည်း သူမအတွက်ရော မိခင်ဖြစ်သူအတွက်ပါ ရင်နင့်ကြေကွဲနေသူဖြစ်သည့်အတိုင်း မာမီရင်ခွင်ထဲမှာ အကြိတ်မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

“ဇော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါမာမီ”

“ဇော်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးအန်တီ၊ အားလုံး ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပါ။ အခုကိစ္စကို ဇော်သဘောမပါဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ စီစဉ်ခဲ့တာမို့ အန်တီတို့ ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ကျေးကျွန်ုပ်နပ် ခံယူပါမယ်”

“ကိုလတ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဇော်ရယ်”

“လာ...မာမီ ဇော်တို့သွားကြမယ်”

“ဇော်ရယ်”

ကိုလတ်အသံက ကြေကြေကွဲကွဲနိုင်လှပေမယ့် ဇော်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘဲ သူမမိခင်လက်ကိုဆွဲကာ တိုက်အိမ်လေးထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ရာ ကြိုဆိုခန့်ခမ်းမည့်သူမရှိသော ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ အောင်ကေတုတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲ ယောင်ချာချာဖြစ်နေကြသည်။

ဇော်မာမီ အကူအညီတောင်းသဖြင့် တင်ဦးနှင့် အောင်ကေတုက ကိုလတ်ရှိနိုင်မည့်နေရာတွေကို စုံစမ်းရှာဖွေပြီး ခြေရာခံလိုက်ရာမှ ဇော်ကို အခုလိုပြန်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

တင်ဦးအစီအစဉ်ဖြင့် အောင်ကေတုတို့လူစုကို

သီးသန့်တိုက်တစ်လုံးမှာ ရွှေပြောင်းနေရာချပေးထားပြီး ဇော်ကို တွေ့သည်နှင့် ချက်ချင်းပြန်ဖို့လည်း စီစဉ်ပေးထားကြပါသည်။

“ငါတို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ အောင်ကေတု၊ ဇော်က ငါ့ကိုမုန်းနေပြီ”

“မင်းလုပ်ပုံကရော ချစ်စရာကောင်းလို့လား ကိုလတ် ရာ”

“ပြောတော့ကွာ...ဇော်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ ငါပဲသိတယ်”

“မင်းသိရုံနဲ့ မပြီးဘူး မောင်ကိုလတ်ရေ၊ ယောက္ခမ ကြီးသိဖို့လည်း လိုသေးတယ်ဗျား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အပိုးကျိုးကျိုးနဲ့နေကြ ထိုင်ကြ၊ သိပ်မကဲကြနဲ့သိလား”

“မင်းအသံပြကြီးနဲ့ တိုးတိုးပြောစမ်းပါကွ”

ကိုလတ်စကားကြောင့် တင်ဦး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ကိုလတ်က သူ့ချစ်သူ ဇော်အတွက် ပေါက်ကွဲခံစားနေရသလို

အောင်ကေတုကိုယ်မှာလည်း ချစ်ရသူ ခင်ချမ်းသာ မာနခဲကြောင့် အခက်ပွေဗျာများနေသူပါ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတုန်း ခင်ချမ်းသာ ကြီးကြီးနှင့် မာမိတို့ ထွက်လာတာကို မြင်လိုက်

ရသည်။ “မနက်ဖြန်ပဲ တို့ပြန်ကြမယ်၊ မင်းတို့လည်း တစ်ပါ

တည်းလိုက်ခဲ့ကြ၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဟိုရောက်မှပဲ အကောင်း ဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ကွယ်”

“ကဲ...ပြန်ကြ...ပြန်ကြ”
“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

ဒါမျိုးတော့ ကိုလတ်တို့က သိပ်သွက်သည်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အောင်မြင်စွာ တပ်ခေါက်

ပြီးသွားကြသည့်အချိန်မှာ ခင်ချမ်းသာနှင့် ဇော်တို့မှာလည်း ကိုယ်စီခံစားချက်တွေ တိုင်တည်ဖလှယ် ရင်ဖွင့်မိကြသည်။

“ဇော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ရယ်၊ ဇော်ကြောင့် ခင်ပါ အခုလို အထင်အမြင်လွဲခံရတာ၊ ဇော် စိတ်မကောင်းပါဘူး လေ”

“အထူးသဖြင့် ခင် ကြည့်မရအောင်မုန်းထဲလူနဲ့ လက်ထပ်ရမှာကို ဇော် အခံစားရဆုံးပဲ”

“အင်းလေ...ပြောသာပြောရတာပါ ဇော်ကိုယ်တိုင် လည်း ကိုလတ်ကို ဘာတစ်ခုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းနေ

ရတဲ့သူပါ ခင်ရယ်”

“ကိုလတ်ကို ဇော် မုန်းတယ်ခင်”
“ဇော်ရယ်”

အမုန်းစကားဆိုသူရဲ့ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေက ခင်ချမ်းသာနှလုံးသားကို ထိခိုက်နာကျင်သွား

စေပါသည်။

ဇော်မှာလည်း အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးသော ခံစားချက်တွေနှင့်ဖြစ်သလို ခင်ချမ်းသာမှာလည်း အမုန်းပေါ်မှာ အမုန်းထပ်ဆင့်နေရသည် စိတ်ခံစားချက်တွေနှင့်ဖြစ်ကြောင်း သူမရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုလည်း ဇော် သိနေမည်ထင်ပါသည်။

“ဇော်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုးရွာတဲ့ ကံကြမ္မာလို့ပဲ သတ်မှတ်ရမယ်ထင်ပါရဲ့ခင်ရယ်”

“ဇော်ကိုယ်တိုင်တောင် ဇော်ဘဝရဲ့ အပြောင်းအလဲကြီးကို အခုချိန်ထိ လက်မခံနိုင်သေးဘူးဆိုတော့ ခင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဇော်နဲ့ထပ်တူ ခံစားရမယ်ဆိုတာ ဇော်သိနေပါတယ်လေ”

“ဇော်ကို အပြစ်မတင်တော့ဘူးလားခင်”

မည်သည့်စကားမှမဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ခင်ချမ်းသာကိုကြည့်ကာ ဇော် စိတ်မချမ်းသာနိုင်စွာ ဆိုလိုက်သည်။

သူ့ကြောင့်...ဇော်ကြောင့်။

ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမလေး ခမျာ့သူမ ကြည့်မရအောင်မုန်းလှပါသည် လူနှင့် လက်ထပ်ရတော့မည်ဆိုပဲ။

“အားလုံးဟာ ဇော်အပြစ်တွေချည်းပါပဲ ခင်ရယ်၊ လောကကြီးမှာ ဇော်မရှိရင်ကောင်းမယ်”

“မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ဇော်ရယ်၊ ခင် စိတ်မကောင်းအောင် အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွယ်၊ အခုအခြေအနေရောက်မှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်တင်လို့လည်း ပြီးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဇော်ရောခင်ပါ၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကိုပဲ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ကြရမဲ့အချိန်ပါ ဇော်ရယ်”

“ဇော်ကို ခင် အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်”

“ခင်ရယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြရင်း ကိုယ်စီ မျက်ရည်ကျမိကြသည်။

သို့သော် ကျသည့်မျက်ရည်များအတွက် စိတ်ခံစားချက်ကဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူညီနိုင်ကြပါချေ။

အခန်း (၁၃)

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာပွဲကို ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာ ကျင်းပဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ သတို့သားတွေ ပျော်သ လောက် မပျော်နိုင်သူက သတို့သမီးများဖြစ်သည်။

“ဇော်”

“ရှင်...ဇော်နာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့ ဦးကိုလတ်”

“ဇော်ရယ်”

“ဒီမယ်...အခုထဲက စကားကို ပြတ်ပြတ်ပြောထား မယ်၊ ဇော်ကို ဒီအိမ်ပေါ်မှာ မြင်ချင်တွေ့ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ဒီရက်ကစပြီး ဇော်နဲ့ ဘာတစ်ခုမှ ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစား ပါနဲ့”

“ဦး”

“ဝရော”

“ဇော်”

ကိုလတ် လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဇော်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားပေါ်တက်ပြီး နေရာမှ ဝေါခနဲမောင်းထွက်သွားပြီမို့ ကိုလတ်တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် သက်ပြင်း ရှိုက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သလို အောင်ကေတုနှင့် ခင်ချမ်းသာ တို့စုံတွဲမှာလည်း အသစ်စက်စက်လက်ဖွဲ့ထားသော နှစ်ထပ် တိုက်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်း ပင်မဆိုင်ဘဲ ရှိနေကြပါသည်။

အောင်ကေတုမှာ ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ချင် တွေ့ချင်လိုသော်မှ မမြင်မတွေ့ရအောင် ခင်ချမ်းသာက သူမ ဘာသာ သီးသန့်နေထိုင်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ကေတုကို ရှိသည်လို့ပင် ထင်ရဲ့လားမသိ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူမအလုပ်တွေနှင့် ရှုပ်နေကာ မနက်မိုးလင်းက ထွက်သွားသည်မှာ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှ ပြန်ရောက်လာသူ ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သော့တစ်ချောင်းစီ ယူထားကြသဖြင့် အိမ်အဝင်အထွက်ကို စောင့်နေစရာမလို သလို သူ့ကိစ္စ ကိုယ့်ကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှ ပတ်သက်ခြင်းမရှိ သဖြင့် သူစိမ်းထက်ပင် ပို၍စိမ်းနေပါသည်။

အိမ်ဖော်မထား။

နေထိုင်စားသောက်မှု အပိုင်းကိုလည်း ကိုယ့်နည်း
ကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ဖြေရှင်းကြသဖြင့် အိမ်က အိမ်နှင့်ပင်မတူ။

အဆောင်လို၊ ဧရပ်လို ဖြစ်နေတာကိုကြာရှည်သည်း
ခံနိုင်မှာ မဟုတ်တာကို အောင်ကေတု သိသလို သူမလည်း
သိနေမည်ထင်သည်။

အစပိုင်းမို့ သူမစိတ်ကြိုက် နေထိုင်ခွင့်ပြုထားသည်
မှာလည်း ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် သူမကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့
သိပ်မြတ်နိုးလို့ဆိုတာတော့ သိစေချင်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနှင့်အတူ တစ်မိုးအောက်
မှာ နှစ်ယောက်အတူ နေခွင့်ရခြင်းကို ဘုရားပေးသည့်ဆုအဖြစ်
ကျေနပ်ယုံကြည် ကြည်နူးနေမိသည်။

ထိုအတွက်လည်း ခင်ချမ်းသာ လုပ်ချင်ရာလုပ်သမျှ
ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်”

“ဟင်...ဘာလဲဇော်”

“ဪ...ခင်တို့နှစ်ယောက်ရော အဆင်ပြေကြရဲ့
လားလို့ပါ”

“ဒီလိုပါပဲ ဇော်ရယ်၊ သူလည်း သူ့အလုပ်သူလုပ်၊
ခင်လည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပေါ့။ ချစ်လို့ လက်ထပ်ထား
ရတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သူလည်း သူ့ဘာသာသူနေ၊ ခင်လည်း

ကိုယ့်ဘာသာနေ၊ ဒါပဲလေ”

ဇော်က လှပသော ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေးကို စိုက်
ငေးကြည့်ရင်း မျက်နှာပျက်နေပါသည်။ ကိုလတ် ဇွတ်တရွတ်
စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်လို့ ဇော်သာမက ခင်ချမ်းသာ
ဆိုသည့် ဇော်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ ဒုက္ခရောက်ရတာမို့
တွေးမိတိုင်း ကိုလတ်ကို ပို၍မုန်းမိသည့်အဖြစ်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုလတ်ကို မုန်းမုန်းနှင့် အပြစ်ဒဏ်
ခတ်ထားခဲ့သည်။

“ခင့်အတွက် ဇော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ခင်ရယ်”

“ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလည်း ဇော်ရယ်၊

ဒီလိုပဲ ကိုယ်နေတတ်သလိုနေရတာပေါ့”

“ဇော်နဲ့ ကိုလတ်ရော အဆင်ပြေသွားပြီလား”

“ခင် ဘယ်လိုထင်လဲ”

“မထင်တတ်ဘူးဇော်...ဒါပေမယ့် ခင့်ထက်စာရင်

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့အတူ နေခွင့်ရတာ ကိုယ်မုန်းတဲ့သူနဲ့ နေရတာ
ထက် နှိုင်းစာရင် ပိုကံကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ခင်ချမ်းသာ စကားအဆုံးမှာ ဇော်ရယ်သည်။
တည်ငြိမ်လေးနက်လှသော ဇော်မျက်နှာပေါ်က ခံစားချက်
အစစ်အမှန်ကို ခင်ချမ်းသာ ရှာ၍မရပါ။

“ခင်ပြောတာ မှားသွားလို့လား ဇော်”

“ဇော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက ကံတူ အကျိုးပေးလို့ ဆိုရမှာပါခင်၊ ခင်ရော ဇော်ပါ ချစ်တဲ့သူဆိုတဲ့ လူနဲ့ပဲနေနေ၊ မုန်းတဲ့သူနဲ့ပဲနေနေ စိတ်ခံစားချက်ချင်း အတူတူ ပါ”

“ဇော်တို့ စိတ်ဆင်းရဲရသလို သူ့ကိုလည်း ဇော်ခံစား သလို ပြန်ခံစားရမှာပေါ့ခင်၊ ဒါမှ တရားမျှတမှာမဟုတ်လား”

“ဇော် ဆုံးဖြတ်ထားတာတစ်ခုရှိတယ်၊ ဇော်ကြောင့် ခင် အခုလို ကိုယ်မချစ်နှစ်သက်တဲ့လူနဲ့ အတူနေရတာမဟုတ် လား၊ ဒါကြောင့် ခင်တို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေပြေမနေနိုင် သ၍ ဇော်ကလည်း ကိုလတ်ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ဇော်”

“ဇော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံး လက်တွဲ ပြန်နိုင်တဲ့နည်းက ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတယ် ခင်၊ သူတို့မကျေနပ် လို့ ကွာရှင်းချင်တယ်ဆိုရင် ဇော်တို့ ဝင်္ဂုကျွတ်ပြီလို့ဆိုရမှာပေါ့”

“ဇော်ရယ်”

ခင်ချမ်းသာ ဇော် အမည်ကိုသာ ခေါ်ညည်းလိုက်မိ သည်ကလွဲပြီး တခြား ဘာစကားဆိုရမှန်းမသိ ဖြစ်ရသည်။ ဇော်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သူမ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ထပ်တည်းဖြစ် နေတာ အံ့ဩစရာ တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုချင်သည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို ဇော်ကိုယ်တိုင်လည်း သူမနှင့် ထပ်တူ ညီသော စိတ်ခံစားချက်တွေနှင့်ပါလားဟု တွေးမိရုံနှင့် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။

ဇော်က သူမကိုမကြည့်။

မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် ဟိုးအဝေးကြီးကို လှမ်းမျှော် ကြည့်နေသည်။ ချစ်လျက်နှင့် ဝေးနေကြသူများအဖြစ် ဇော် နှင့် ကိုလတ်တို့ကို ခင်ချမ်းသာစိတ်ထဲ စာနာသနားလာမိသည်။

“ခင်အတွက် ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့ဇော်၊ ဇော်တို့အိမ် ထောင်ရေးကိုသာ အဆင်ပြေပြေနဲ့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စရာဖြစ် အောင် ကြိုးစားဖန်တီးပါကွယ်”

“ဇော်ပျော်နေတာကိုပဲ ခင်မြင်ချင်ပါတယ်”

“ဇော်က ပျော်နေပြီး ခင်က စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ် ဆိုရင် ဒါ တရားမျှတမှု ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဇော်ရယ်”

ဇော် လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ခင်ချမ်းသာ ဆုပ်ကိုင် လိုက်တော့ ဇော်ကလည်း ခင်ချမ်းသာလက်ကလေးကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လျက် သူမကို ပြုံးပြပါသည်။

“ခင်ကို ဘာမှထည့်မတွက်ပါနဲ့ ဇော်၊ ဇော်ကိုယ် ဇော်သာ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါကွယ်၊ ဇော်ကို ခင် နားလည် ပါတယ်”

ခင်ချမ်းသာက ဇော်ကို နားလည်သည်ဟုဆိုသည်။ သူမ နားလည်သလောက် ဇော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်နိုင်သေးတာ သေချာသည်။

ကိုလတ်ကို မမှန်းနိုင်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ နာကြည်းမိသည့်အတွက် သူ့အပေါ်မှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဇော်ဘဝမှာ ကိုလတ်က အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကိုလတ်က ဇော်အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ခဲ့သည်။ ဇော်အနေနှင့် နောက်ထပ်အချစ်သစ်မရှာတော့ဘဲ ယောက်ျားတွေအပေါ်မှာ သိမ်းကျုံးစိတ်နာခဲ့သည်။

ယောက်ျားအားလုံး ကိုလတ်နှင့် တစ်တန်းတစ်စားတည်းဟု သတ်မှတ်ခဲ့သူ။ ကိုလတ်ကို ခြေရာပျောက်ပြီးမှ သူနှင့်လည်း ပြန်ဆုံစရာအကြောင်းမရှိတော့ဟု ယူဆထားရာမှ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကိုလတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဇော်စိတ်ကို သိထား၍ အခုလို သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဇွတ်တိုးမိုက်ခဲ့တာလည်းပါမည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုလတ် ဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း ဇော်က သူ့ဇနီးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဇော်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်မရလိုက်ဘဲ သူ့ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရလိုက်သော ကံကြမ္မာကို ဇော် မကျေနပ်နိုင်။

ဇော် ခံစားရသလို သူ့ကို ပြန်ခံစားစေချင်သည့်

အတွက် ဇော်ဘက်က သူ့အပေါ်မှာ လုံးဝခွင့်မလွှတ်။ ကိုလတ်ကလည်း သူ့အမှားနှင့်သူ ဘာတစ်ခုမှ မပြောရဲ။ သူ့မိုက်ပြစ်နှင့်သူ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဇော်ကို နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ အသနားခံနေတာကို ဇော် မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ဒီကြားထဲမှာ အဆိုးဆုံးက ခင့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ အားလုံး၏ တရားခံက ကိုလတ်။

“ဇော်ကို ခင် နားလည်ပေးလေ ကိုလတ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လေပဲ ခင်ရယ်”

“ခင်ရင်ထဲကခံစားချက်ကို ဇော်ထက် ဘယ်သူများ ပိုသိဦးမှာလည်း”

“ဟော...ဟိုမှာ ကိုအောင်ကေတု ပြန်လာပြီခင်”

မားမတ်ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်းလာသော အောင်ကေတုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဪ...ဇော်လည်းရှိနေတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့...ဦးအောင်ကေတု”

“ကိုယ်ခရီးထွက်ရမယ် ခင်ချမ်းသာ၊ အဲဒါ ခင်ချမ်းသာပါ ကိုယ်နဲ့အတူလိုက်ခဲ့ပါ”

“ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး ဦးအောင်ကေတု၊ ဒီမှာက လုပ်လက်စအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

“အဲဒါတွေထားခဲ့လိုက်ပါ၊ အပြန်ကြ ကိုယ်ပါ”

ခင်ချမ်းသာကို ကူပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး...ကျွန်မအလုပ်တွေကို ကျွန်မဘာသာ လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ရှင်နောက်ကို ကျွန်မ မလိုက်နိုင်တာ ဆောရီးပဲ”

“ဇော် ပြန်တော့မယ်၊ ခင်နဲ့ ဦးအောင်ကေတု”

“ကောင်းပါပြီဇော်”

ဇော်က ခင်ချမ်းသာတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို စူးစမ်းအကဲခတ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် အသင့်ရပ်ထားသော သူကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်နှင့် ခင်ချမ်းသာ အောင်ကေတုဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

“ဒီမယ်...စောစောကစကားကို ဇော်ရှေ့မှာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

ဒေါသလေးနှင့် ရန်စွာနေသော ချစ်သူမျက်နှာကို အောင်ကေတု စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကား နောက်ထပ်မသုံးနဲ့ ခင်ချမ်းသာ၊ မင်းဟာ ကျုပ်နဲ့တရားဝင်ဇနီးမယားတစ်ယောက် ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့”

“မေ့တယ်ရှင် ...မေ့တယ်၊ မေ့တော့ဘာဖြစ်လဲ။

အစထဲက ရှင်ကို လက်ထပ်ချင်လို့ လက်ထပ်ဝက်ညှာနိုင်ဘူး၊ မကျေနပ်ရင် အခုကွာရှင်းလိုက်”

“မင်းက သိပ်မိုက်ချင်နေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်”

“ရှင်ဘာထင်ထင် ကျွန်မ ဂရုစိုက်ဘူး”

“မင်းဂရုမစိုက်ပေမယ့် ကျုပ်က ဂရုစိုက်ရတယ်ကွ နားလည်လား၊ ကျုပ်တို့အမျိုးထဲမှာ လင်ကွာမယားကွာ တစ်ခုလပ်ဆိုတာ မရှိဘူး”

“မင်းတို့မျိုးရိုးက အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်မသိဘူး”

“ကြည့်စမ်း...ရှင်...ရှင်စကားပြောတာ လူပါးဝလှချည်လားဟင်၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်မတို့က အဲဒီလိုမျိုးရိုးဖြစ်ရမှာလည်းရှင်”

“ပြောတတ်ဘူးလေ၊ မင်းက ကွာမယ်ရှင်းမယ် ပြောနေတာကို”

“အဲဒါ ရှင်ကိုမုန်းလို့၊ ကြည့်မရလို့သိလား”

“ကျုပ်ကတော့ မင်းကိုချစ်ပါတယ်၊ အခုလို ချစ်စရာကောင်းအောင် ရန်စွာနေတာကိုလည်း အမြဲမြင်ချင်တွေ့ချင်နေတယ်”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ပြေလည်ငြိမ်းချမ်းကြရမှာလည်း ခင်ချမ်းသာ၊ ကျုပ် မင်းကို အရှုံးပေးထားပြီးပါပြီ၊ မင်းရဲ့ အမုန်းတွေကို တစ်ပတ်လောက် မလျှော့နိုင်

ခင်ချမ်းသားဗျာ”

ဖြစ်ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် လှိုက်လှဲစွာ သူဆိုလိုက်
ညီစကားကို ခင်ချမ်းသားက ဘာတစ်ခုမှ လက်မခံ။
နားလည်းဝင်ပုံမရ။ သူဘာလုပ်လုပ် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ဖို့ပဲ
အသင့်ပြင်ဆင်ထားသလို ဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။

“မလျှောနိုင်ဘူးရှင်...မလျှောနိုင်ဘူး”

“မင်းကို ကျုပ်သိပ်ချစ်နေပြီ ခင်ချမ်းသား၊ မင်းနဲ့
လည်း ခွဲမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလည်း ပြောပါ
ဦးခင်ရယ်”

“ရှင်အတွက် ကျွန်မမှာ ပြောစရာဘာမှမရှိဘူးရှင်၊
ကျွန်မမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်”

“ကျွန်မသွားမယ်”

“ခင်ချမ်းသား”

“အို...ဒါဘာလုပ်တာလည်း ရှင် ကျွန်မရှေ့က
ဖယ်နော်”

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်လိုက်ပါတော့ ခင်ချမ်းသားရယ်၊
ကိုယ့်အမှားတွေကိုလည်း ခင်ချမ်းသား ကျေနပ်အောင်
ခတောင်းပန်ပါ့မယ် အချစ်ရယ်”

“ကိုယ်တို့ ပြေလည်ကြစို့လားဗျာ”

မထူးတော့ပြီမို့ အောင်ကေတု ကိုယ်ကိုယ့်ကို မညာ

ချင်သဖြင့် ချစ်သူရှေ့မှာ ဘာဂုဏ်သိက္ခာမှ မထောက်ညှာနိုင်
ဘဲ ရင်ထဲရှိတာကို ဖွင့်ဟထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်ခြင်းကို
သူ့အတွက် ဂုဏ်ငယ်သည်ဟု မထင်တော့ပါ။

ချစ်မိမှတော့ ချစ်သူအလိုကြဖြစ်ဖို့သာ သူ့အတွက်
အရေးကြီးနေပါသည်။ ဟိုတုန်းကတော့ သူလိုလူတစ်ယောက်
အနေဖြင့် ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ခူးထောက်
အရှုံးပေးစရာမလိုဟု ထင်ခဲ့သည်။

ဒါတွေဟာ အောင်ကေတု နှလုံးသားမှာ အချစ်ဆိုတာ
မရှိတုန်းကဖြစ်သည်။ အခုတော့ အချစ်က သူ့အလိုလို အညံ့ခံ
နှင့်နေပြီ။

“ရှင် ပြေလည်ချင်တိုင်း ပြေလည်ရမှာလား အပို
တွေ လာပြောမနေနဲ့ပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်လိုလူနဲ့လည်း ဒီတစ်သက်
ပြေလည်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်ခါးခါးသီး ဖြစ်နေရတာ
လည်း ခင်ချမ်းသားရယ်၊ မင်းကို ကိုယ်အရှုံးပေးနေပြီပဲ”

“အို...ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မရှေ့ကဖယ်
မလား မဖယ်ဘူးလား ဒါပဲပြော”

“မဖယ်ဘူး...ခင်ချမ်းသား မင်း ကိုယ့်ကို ရိုက်ချင်
ရိုက် ထုချင်တု မင်းစိတ်ကြိုက်သာလုပ်တော့”

“ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်နေပြီခင်ရယ်”

“မင်းကိုချစ်တယ်”

“ရှင်နော်”

“လွတ်ဆို”

“အို”

ထိန်းချုပ်ထားသည့် စိတ်တွေ ဖြေလွတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် အောင်ကေတုရင်ခွင်ထဲကို ထွေးခနဲ ရောက်လာရသူက ခင်ချမ်းသာဖြစ်ပါသည်။

တင်းကျပ်သော နောင်ဖွဲ့မှုအောက်မှာ အလစ်အငိုက်မိသွားရသမျှ သတိဝင်လာသည်နှင့် အောင်ကေတုကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း အချစ်နတ်ဖမ်းစားခံရသူက နာကျင်ရကောင်းမှန်းမသိ။

ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို ဖယ်ရှားရန် မကြိုးစားဘဲ သူ့ကို တစ်အားလွှဲရိုက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကွယ်ကာ နေရာမှ တစ်အားပြေးထွက်ခဲ့သည်။

သဲ့သဲ့သော ငိုရှိုက်သံက နေရာမှာ တွေ့တွေ့ကြီးရပ်နေသော အောင်ကေတုထံပါးမှာ လွင့်ဝဲကျန်ရစ်၏။ အောင်ကေတုထံမှ ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံကိုက မည်သူမျှ မကြားသိကြချေ။

အခန်း (၁၄)

ချစ်တယ် ခင်ချမ်းသာရယ်။
မင်းကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်။

စိတ်ထဲမှာ မျိုသိပ်ချုပ်တည်းထားနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ နှုတ်က တစ်ဖွဖွ ရေရွတ်နေမိသူ၏အသံကို ချစ်သူလေး ကြားသိမည်မဟုတ်ပါ။

ဟိုတုန်းက အညှိုးတွေနှင့် သူဘယ်လောက်ပဲ အခွံပေးပေး အမုန်းမိုးတွေရွာစေနေသည့်အဖြစ်ပါ။ သူ့တွင် အပြစ်မကင်းတာမှန်ပေမယ့် ချစ်မိတာကတော့ တကယ့်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး အနက်ရှိုင်းဆုံးဆိုတာ သိစေချင်မိသည်။

တစ်ညလုံး ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်။

လေသာဆောင်မှာ ထွက်ပြီး မိုးကောင်းကင်ကြီးရှိရာကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မျှော်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ညလေပြေညင်း

နှင့် လင်းလက်နေသော ကြယ်စင်တွေကြားမှာ ချစ်သူရဲ့ချိုလွင် သာယာသော ရယ်မောသံကို နားစွင့်ရှာဖွေကြည့်မိသည်။

မတွေ့။

အမုန်းနှင့် စိမ်းကားရက်စက်မှုတွေသာ သူ့ထံ မျောလွင့်လာသလို ထင်မိသည်။ လက်ထဲက ဖန်ခွက်လက် ကျန်ကို မော့ချလိုက်တော့ ရင်ထဲပူဆင်းသွားသည်။

ချစ်သူကို တွေ့မြင်နေရပါလျက် မနီးစပ်နိုင်သော သူ့အဖြစ်က ရယ်စရာလား။ ငိုစရာလား မပြောတတ်တော့ ပါ။ သိပ်ချစ်လွန်းတော့ ချစ်သူမျက်နှာညိုမှာကို စိုးရိမ်နေမိ သည်။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ချစ်သူလေးစာနာနားလည် ပေးနိုင်ပါမည်လား။

မင်းလေး သိပ်ဆိုးပါလား ခင်ချမ်းသာရယ်။ တရား ဝင်လက်ထပ်ထားသည့် ဇနီးမယားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ရှိတာ သူမ သိစေချင်သည်။

ကိုယ်အလိုဆန္ဒတစ်ခုတည်းနှင့် ချစ်သူကို ရယူသိမ်း ပိုက်တာမျိုး မဖြစ်ချင်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကြည်ဖြူမြတ်နိုးခြင်း တွေနှင့်သာ မင်္ဂလာဦးညကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ကုန်ဆုံးဖြတ် သန်းစေချင်သည်။

သူ့အတွက် ထိုနေ့ရက်ကို ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ဟု

မမျှော်မှန်းနိုင်တာလည်း ရယ်စရာဖြစ်နေသည်။ သူလိုလူစားမျိုး ဒီလောကထဲမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိမည်နည်း။

သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေ သိလျှင် သူ့ကို လှောင်ပြောင်သရော်ကြမှာ သေချာသည်။ အင်မတန် ရဲရင့် ပြတ်သား၍ ထက်မြက်သော သူလိုလူတစ်ယောက်မှာ ဤမျှ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ခံစားချက်ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ ထင် ကြလိမ့်မည်မဟုတ်။

အရာရာကို လက်တွေ့ကျကျ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်မိ သူတစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်သည့် နှလုံးသားရေးရာ ကိစ္စ မှာတော့ စိတ်ကူးယဉ်စွာ ကဗျာဆန်ချင်နေသည်။

သိပ်ခက်နေပြီ ခင်ရယ်။

ဒီပုံနဲ့ မောင်တို့နှစ်ယောက် ရှေ့ခရီးကို ဘယ်လိုဆက် ကြမှာလည်းကွယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်းသာ သိသော အတွင်းရေးကိစ္စ ကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ဟပြောဆို အသိမပေးရဲပါ။ အားလုံးက အောင်ကေတုကို ဒီလောက်ညံ့ဖျင်းအသုံးမကျရစကောင်းလား ဟု ဝိုင်းပြီး အပြစ်တင်မှာကို ကြိုသိနေသည်။

နောက်ဆုံး သူ့ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ ဂစ်တာကို ဆွဲယူပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုညည်းတီးခတ်မိသည်။ ဝိတ်ဆိတ် သောညဉ့်ယံမှာ အောင်ကေတု၏ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်

တေးသီချင်းသံ သဲ့သဲ့က သာယာနာပျော်ဖွယ် ပျံလွင့်နေ၏။

ခင်ချမ်းသာသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ နားထဲဝင်လာသော သီချင်းသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်ထောင်လာ၏။ ပီသကြည်မြသော တေးသီချင်း ဆိုနေသူအကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ သူမရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တစ်မျိုး ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

သူမနှင့် အောင်ကေတုဆိုသည့်လူတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်တွေက အိပ်မက်ဆန်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် ဆင်ဆင်တူကြောင်း တွေးမိလာ၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်သူပြိုင်ဘက်များပမာ ဖြစ်ခဲ့ကြသူနှစ်ဦးက တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ ထာဝရအတူရှိနေရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးပင် မယဉ်ခဲ့မိဘူးပါပဲနှင့် တကယ့်လက်တွေ့မှာ သူမတို့နှစ်ယောက် အတူတူ ရှိနေခဲ့ရသည်ကတော့ ငြင်းကွယ်မရနိုင်သော အမှန်တရားဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူမကြောင့် သူခံစားနေသည့်အဖြစ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြားသိတွေ့မြင်နေရပြီဖြစ်သော်လည်း ခင်ချမ်းသာနှလုံးသား ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ထူးဆန်းသလိုလိုတော့ ထင်မိသားပင်။

သူက ခင်ချမ်းသာကို ချစ်သည်ဟုဆိုသည်။

သူမကရော...။

ဒီလိုအခြေအနေရောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည့်လူက ဇော် ခင်ပွန်းသည် ကိုလတ်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကြောင့် ခင်ချမ်းသာနှင့် သူလည်း အခုလို မတည့်အတူနေကြသူများဖြစ်ကြရသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် သူ့ကို ခင်ချမ်းသာ မချစ်ပါ။ စကားပြောထောင့်မကျိုး၊ အချိုးမပြေလှသော သူ့ကို မုန်းပင်မုန်းမိသည်။ မင်္ဂလာဦးညထဲက ခင်ချမ်းသာက နှစ်ယောက်ပိုင်အခန်းကျယ်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးသိမ်းပိုက်ထားခဲ့သလို သူမနှင့် သူနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ကြောင်း အပြတ်ပြောခဲ့တာကို သူက ဘာတစ်ခုမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ သူမမျက်နှာလှလှလေးကိုသာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ထိုအကြည့်ကို ခင်ချမ်းသာ အခုချိန်ထိ မမေ့သေးပါ။

သူမအပေါ် မတရားသဖြင့် အကြမ်းဖက်လာလျှင် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပေမယ့် သူက သူမအပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ အနိုင်မယူခဲ့။ အားလုံး ခင်ချမ်းသာစိတ်ချမ်းသာသလို နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ကောင်းပြီကောင်းရက်နှင့် နေခဲ့ပြီးမှ ခင်ချမ်းသာ၏ အချစ်ကို လိုချင်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ပါးစပ်ကတင် ရိုးရိုးပြောတာမဟုတ်။ သူမအပေါ်မှာ ဗလအားကိုး

နှင့် အနိုင်ကျင့်တာမျိုးမို့ သူ့ကို ပိုမုန်းမိသည်။

ပြီးတော့ ခင်ချမ်းသာကို သူပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုလို သူ သွားရာအောက် ခပ်လွယ်လွယ် လာခေါ်တာကိုလည်း မကျေ နပ်။ ခင်ချမ်းသာက သူ အမိန့်ပေးတိုင်း လှုပ်ရှားသက်ဝင်မည် သူမျိုးမဟုတ်တာ သူမေ့နေသည်ထင်။

အိမ်ထဲမှာ အတူရှိနေသည့် အချိန်တွေမှာတောင် သူလို လူကို အရေးစိုက်နေသူမဟုတ်သော သူမကို အခုလို ခရီးဝေး တစ်ခုကို အတူသွားဖို့ ပြောရဲတာကိုလည်း အံ့ဩမိသည်။

ခင်ချမ်းသာကို ဘာထင်နေသနည်း။

သူမကို လျှော့တွက်လျှင် သူပဲမှားမည်။ ညနေက ဖြစ်ခဲ့သော ပြဿနာအဆုံးမှာ ခင်ချမ်းသာသူမ အခန်းတံခါး ကို အသေပိတ်ထားခဲ့သည်။

အပြင်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုပုံစံ ဖြစ်ကုန်ရစ်ခဲ့မည်ဟု မသိ။ စားပွဲပေါ်က နာရီရှိရာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နာရီပြန်နှစ်ချက်ရှိပြီ။ ဒီအချိန်ထိ အောင် မအိပ်သေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဘာထိုင်လုပ်နေ သနည်း။

အပြင်မှာ ရာသီဥတုက အေးစက်နေသည်။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန် သူခရီးထွက်စရာရှိသည်။ အခုချိန်ထိ မအိပ်သေး လျှင် ဘယ်အချိန်အိပ်မည်မသိ။

အိုလေ...သူဘာသာ ဘယ်အချိန်ပဲအိပ်အိပ် သူမနှင့် သူ မဆိုင်ပါဟု တွေးပြီး မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ကြိုးစားအိပ်လိုက် သည်။ သီချင်းသံက တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ပျောက်သွားသလို ခင်ချမ်းသာလည်း အပူအပင်ကင်းသော ကလေးငယ်ပမာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

နုထွေးသော နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ ကျေးငှက်တို့ အော်မြည်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးထလာသူ၏ အတွေးထဲကို မစဉ်းစားပါဘဲနှင့် ရောက်လာသူက အောင်ကေတုဆိုသည့် လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်နေရခြင်းက အံ့ဖွယ်တည်း။

မုန်းပါသည်ဆိုမှ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို အိပ်ရာကနိုးနိုး ခြင်း သတိရနေရသနည်း။ တခြားမဖြစ်နိုင်၊ ညက ဒီလူ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ဂစ်တုတ်တီး၊ သီချင်းဆိုနေသလား၊ အိပ်ရာ ဝင်သွားလားဆိုတာ သိလိုစိတ်ကြောင့်ပဲဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲဝင် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုပြုရင်း တစ်ခါတည်း ရေချိုးအလှပြင်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ သူမကြီးကြီး ဆီကိုသွားမည်။ ဇော်အိမ်ကို ဝင်မည်။ ကိုလတ်နှင့် ဇော်အခြေ အနေမှာ သူမတို့လောက်တော့ ဆိုးစရာမရှိဟုတွေးသည်။

ချစ်သူချင်းတွေပဲလေ။

ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးနာကျင်စရာ ဖြစ်ပေမယ့်

လည်း ကိုယ်စီ ချစ်စိတ်ရှိနေမှတော့ တစ်ယောက်အမှားကို တစ်ယောက် ခွင့်လွှတ်နိုင်မည်ထင်ရဲ့။

ခင်ချမ်းသာလို မုန်းစရာလူနှင့် အတူမနေရခြင်းဆိုက ပဲ စိတ်သက်သာရာရဦးမည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူ ရှိနေမည့်အခန်းဘက်ကို တစ်ချက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

လူရိပ်လူရောင် မတွေ့ရသလို မည်သည့်အသံဗလံမှ လည်းမကြားရ မျက်ခုံးလေးပင့်သွားသည်။ ခရီးထွက်သွားပြီး တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ညက အိပ်ရေးပျက်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲလားဟု တွေးရင်း ပြတင်းတံခါးဝမှကဲပြီး ခြံထဲမှာ သူကားရှိမရှိ ငုံ့ကြည့်သည်။

အောင်ကေတုကား ရှိနေသဖြင့် ခင်ချမ်းသာ အံ့ဩ သွားသည်။ ဒါဆို သူဘယ်မှ မသွားဘူးပေါ့။ သူ့အခန်းထဲမှာ ပဲရှိနေတာ သေချာသွားပြီမို့ ခြေလှမ်းလေးကို စမည်အပြု လေသာဆောင်မှာရှိနေသည့် လူရိပ်တစ်ခုကြောင့် ခင်ချမ်းသာ လန့်သွားသည်။

“ဟင်”

အောင်ကေတုပါလား။

ခင်ချမ်းသာ အံ့ဩသွားသည်။

သူ ညထဲက ဒီနေရာမှာရှိနေခဲ့တာလား။

ခြေလှမ်းကို အသာဖွဖွလှမ်းသွားပြီး သူ့ရှိရာကိုသွား ကြည့်တော့ ပြန်ကျနေသည့် စီးကရက်အတိုအစများနှင့် အရက် ပုလင်းခွဲတစ်လုံး ဂစ်တာကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ခြင်းဖြင့် ညက တစ်ည လုံး သူဒီမှာရှိနေတာကို သိလိုက်ရသည်။

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဟော”

အောင်ကေတုထံမှ ညည်းညူသံကြီးကြောင့် နေရာမှ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ရန် ပြင်နေသော ခင်ချမ်းသာ ခြေအစုံ မှာ သူ့အလိုလိုတုန့်နှေးရပ်တန့်သွားသည်။

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ဒုတိယအကြိမ် ညည်းညူသံက ခင်ချမ်းသာ ခြေလှမ်းအစုံကို သူ့ရှိရာကို အလိုလိုဦးတည်သွားစေသည်။ ညကတစ်ညလုံး ဒီမှာရှိနေတာဆိုရင် ဒီလူများတာလောက်တော့ နည်းတောင်နည်းသေးသည်ဟု ဆိုရတော့မည်။

တစ်အိမ်ထဲမှာ လူနှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်က တစ်ခုခုဖြစ်နေတာကို တခြားတစ်ယောက်က မသိဘူးဆို လျှင် မဖြစ်နိုင်။ မုန်းမုန်းနှင့် သူ့ဘာသာဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး တော့လည်း ပစ်ထားလို့မဖြစ်။

သူတစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ခင်ချမ်းသာပဲပြောစရာဖြစ်မှာ

သေချာသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ဖက်လူကြီး အသိုင်းအဝိုင်းက ရှိသေးသည်။ စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်လို့ဖြစ်တာမဟုတ်။ အနည်းဆုံးတော့ ဒီလူကိုနှိုးပြီး သူ့အခန်းထဲကို သွားအိပ်ခိုင်းရမည်။

ပြီးမှ ဆရာဝန် ခေါ်သင့်ခေါ်ပေးမည်။

သူ့အဒေါ် ဒေါ်တင်တင်ကြီးကိုလည်း သူ့နေမကောင်းတာကို အသိပေးအကြောင်းကြားထားရဦးမည်။

နှစ်ယောက်အတူရှိနေပြီး တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ် အအေးပတ်တာလည်း မေးလာလျှင် ဘယ်လိုဖြေရပါ့ဟု တွေးရင်း သူ့နားမှာ ခြေစုံရပ်မိသည်နှင့်...

“အို...အရက်စော်ကလည်း နံလိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်း ဒီမှာလည်း အရက်တွေမှောက်ကျထားပါလား။”

အရက်နဲ့ ထောင်းထောင်းထနေသူကို ကြည့်ပြီး ခင်ချမ်းသာ မျက်နှာလေးပျက်သွားသည်။

“ဒီမှာရှင့်...ဒီမှာ”

ခင်ချမ်းသာ သူ့ကိုခေါ်ကြည့်သည်။

သူက မလှုပ်။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပင်။

ကြာတော့ ခင်ချမ်းသာ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှုပ်ယမ်းနှိုးတော့မည်ဟု လှမ်းအကိုင်လိုက်...

“ဒီမှာ...ဟင်”

“အသားတွေ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့ပါလား”

သူမ တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ဒီလူဖျားနေပါပြီကော။

“ဒီမှာရှင့်...ဒီမှာ”

“အင်...ဟင်”

“ခင်ချမ်းသာ”

ရီဝေမှုန်ဝါးသောအကြည့်ဖြင့် သူက ခင်ချမ်းသာအမည်ကိုခေါ်ရင်း နိုးလာသည်။

“ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ခင်ချမ်းသာ”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ကိုယ်ဖျားနေပြီထင်တယ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ကိုင်ထားဆဲ ဂစ်တာကို ဘေးသို့ အသာချရင်း ဆိုလိုက်တော့ ခင်ချမ်းသာ နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်လိုက်သည်။

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးရှင့်...ရှင်ဖျားနေတာ ကျွန်မဘာလုပ်ပေးရမလဲပြော၊ ဆရာဝန်ခေါ်ပေးရမလား၊ ရှင့်အင်ကို အကြောင်းကြားပေးရမလား”

ခင်ချမ်းသာစကားကြောင့် သူက သူမမျက်နှာလေးကို အဖျားရှိန်ဖြင့် နီရဲနေသောမျက်နှာဖြင့် ငေးရိစ္စာ မော့ကြည့်

သည်။

“မင်းနှလုံးသားတွေ တကယ်ပဲ ခက်ထန်မာကျောနေပြီလား ခင်ချမ်းသာ၊ တာဝန်တစ်ရပ်လို မကောင်းတတ်လို့ လူမှုရေးကိစ္စတွေ လာလုပ်ပေးနေရတာဆိုရင်တော့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောမှာပါ”

“ကိုယ့်အတွက် မင်းဘာမှလုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး ခင်ချမ်းသာ၊ မင်းသွားစရာရှိတာ သွားပါ၊ ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိုအပ်ဘူး”

ပြောပြီး ခင်ချမ်းသာနားက သူထွက်သွားတာမို့ သူမ တစ်ယောက်တည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူပြောသလို အသည်းမာမာနှင့် ဖျားနေသောသူကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒီအတိုင်းထားပြီး သူမသွားစရာရှိတာ သွားဖို့ ဆိုတာ အပြောလွယ်သလောက် တကယ့်လက်တွေ့မှာ မလွယ်ဘဲခက်နေသည်။

သူမဖျားတုန်းက သူ့ကိုယ်တိုင် သူမနားကမခွာဘဲ လိုအပ်တာမှန်သမျှ သူမနှုတ်က ဖွင့်ဟပြောစရာမလိုအောင် အလိုက်တသိ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ဘူးတာတွေ ရှိနေသည်။

အခု သူဖျားနေပြီ။

သူမ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သူထွက်သွားရာနောက်ကို သူမလိုက်ခဲ့သည်။

သူ့အခန်းတံခါးပွင့်နေပြီး အိပ်ရာထဲမှ ဖြစ်သလို လှဲနေသည့် သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ခင်ချမ်းသာ ခြေအစုံတန့်သွားသည်။

“ဒီမယ်...ရှင်အတွက် ကျွန်မ ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ်”

“မခေါ်နဲ့”

“ဟင်”

“ရှင်ကိုယ်တိုင် ဆေးခန်းသွားနိုင်လို့လား”

“ဆေးခန်းလည်းမသွားဘူး၊ ဆရာဝန်လည်းမလိုဘူး၊

မင်းသွားစရာသွားပါ ခင်ချမ်းသာ”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ပြောရင်းက အဖျားတက်နေတာကို ကြည့်ပြီး ခင်ချမ်းသာ မျက်နှာလေး တင်းမာစပြုလာသည်။ ဒီလူ့ကိုကြည့်မရသည့်ထဲမှာ ဒါတွေပါသည်။

စကားပြောတာကိုက နည်းနည်းမှ အချိုးမပြေ။ ထောင့်လည်းမကျိုး။

“တူ...တူ...တူ”

အဖျားရှိန်ဖြင့် မိန်းနေသော သူ့ကို ခင်ချမ်းသာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အောင်ကေတုဖုန်းလေးက အသံမြည်လာသည်။

“ဟဲလို”

သူက မျက်စိမဖွင့်ဘဲ ဖုန်းထူးနေသည်။

“တင်တင်လား...ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ဖျားနေလို့ တင်တင်”

“ဖျား”

“မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ ဆေးသောက်လိုက်ရင် ပျောက် သွားမှာပါ။ ခင် ရေနွေးသွားကြိုနေတယ်တင်တင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...သူလာရင် ပြောလိုက်မယ်”

“မလာပါနဲ့...ကျွန်တော် နေကောင်းသွားရင် ဖုန်း ပြန်ဆက်လိုက်ပါမယ်”

“အခုဆေးသောက်ထားလို့ အိပ်ချင်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

အိပ်ရာပေါ်က သူဖုန်းပစ်ချလိုက်တာကို မြင်ရသည်။ ဖုန်းဆက်သူက သူ့အဒေါ် ဒေါ်တင်တင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူဖျားတာကို သိသွားပြီမို့ တစ်ဖက်က စိုးရိမ်နေဟန်တူသည်။

သူက မလာပါနဲ့ဟု ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူ့အဒေါ် သဘောက ရှိသေးသည်။ သူ့ဘာပြောပြော ဂရုစိုက်နေလို့ မဖြစ်တော့မှန်း သိလိုက်ရပြီမို့ ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ သူ့နား က ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း (၁၅)

“ကျွန်း”

“ကျွန်း”

“ဟင်...ကြီးကြီးနဲ့ ဒေါ်တင်တင်ကြီးတို့ပါလား”

ဆရာဝန်အလာကို ထွက်မျှော်နေရာမှ ဆရာဝန်ရောက် မလာဘဲ သူမကြီးကြီးနှင့် အောင်ကေတု အဒေါ်တို့ ကားပေါ် မှ ဆင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရသူက ခင်ချမ်းသာဖြစ်သည်။

“ခင်ရေ...ကြီးကြီးတို့လာတယ်ဟေ့”

“လာ...ညီမ”

ကြီးကြီးက ဦးဆောင်ပြီး ဒေါ်တင်တင်ကြီးကို အိမ်ထဲ ခေါ်လာရာ ခင်ချမ်းသာမှာ အောင်ကေတုအခန်းကိုပဲ ပြေးသွား ရမည်လား၊ ကြီးကြီးနှင့် အောင်ကေတုအဒေါ်ကိုပဲ ပြေးကြို

ရမည်လား မဝေခွဲတတ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဗျာများသွားရ ပါသည်။

မျှော်နေသည့် ဆရာဝန်ကမလာ။

မမျှော်သည့်သူတွေက သူမတို့ရှိရာကို ဆိုက်မြိုက်စွာ ရောက်လာနေသည့်အဖြစ်မို့ ခင် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ခင်ရေ”

“လာပြီ ကြီးကြီးရေ”

ဘယ်လိုမှ ဆက်နေလို့မရတော့။

သူမအမည်ကို ခေါ်နေသည့် ကြီးကြီးတို့ရှိရာကို အလှဆုံးအပြုံးဖြင့် အပြေးအလွှားလေး ထွက်ကြိုလိုက်ရသည်။

“တင်တင်နဲ့ ကြီးကြီးတို့က ဘယ်မှာတွေ့လာကြ တာလဲဟင်”

“တင်တင်က ကြီးကြီးအိမ်ကို ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ဝင်ပို့ရင်း ခင်တို့အိမ်ကို လှမ်းဖုန်းဆက်တော့ မောင်အောင်ကေ တု ဖျားနေတာသိရလို့ ကြီးကြီးပါ လူနာကြည့်ရအောင် တစ်ပါ တံည်းလိုက်လာခဲ့တာကွဲ့”

“ဒါနဲ့ ခင်က ပြင်လို့ဆင်လို့ ဘယ်ကိုများ သွားမလို့ လည်း လူနာကို ဆရာဝန်ဆီသွားပြမလို့လား”

အပြင်သွားတော့မည့် ပုံစံအပြည့်နှင့် ခင်ချမ်းသာကို ကြည့်ပြီး ကြီးကြီးက မေးလိုက်တာမို့ ခင်ချမ်းသာ အဖြေရ

ခက်သွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးရဲ့၊ သူဖျားနေတာ ခင်မသိ လိုက်ဘူး၊ ဒါနဲ့ အပြင်သွားမလို့ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးမှ ဝရန် တာမှာ လူရိပ်လိုလိုတွေ့တာနဲ့ သွားကြည့်လိုက်တော့ အရက် တွေမူးပြီး ဖျားနေတဲ့သူကို တွေ့တာနဲ့ အခုလေးတင်ပဲ အိပ်ရာ ထဲ တွဲပို့ပေးခဲ့ရတာလေ”

“ဟင်”

“အို”

“ဘယ်လိုတုန်းခင်ရဲ့၊ မောင်အောင်ကေတုက ဒီလိုပဲ သောက်နေကြလား”

“အဲဒါတော့ ခင်လည်းမသိဘူးကြီးကြီး”

“ကြီးကြီးရော...တင်တင်ရော ထိုင်ကြဦးလေ၊ ခင် ကော်ဖီပျော်ပေးမယ်၊ ဆရာဝန်ကိုတော့ အခုပဲ ဖုန်းဆက်ထား ပါတယ်”

မျက်နှာကြီးညိုပြီး အလိုမကျဖြစ်သွားသည့် ကြီးကြီး နှင့် သူတူလူလိမ္မာလေးအဖြစ် အမြဲဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားတတ်သော ဒေါ်တင်တင်ကြီးခမျာလည်း သိသာစွာ မျက်နှာပျက်သွားရှာ ပါသည်။

“အရင်ကတော့ မောင်အောင် အခုလိုသောက်တာ စားတာမျိုး တင်တင်လည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးကွယ်၊

အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ်မသိပါဘူး ခင်ရယ်”

“တင်တင်တို့ မထိုင်တော့ပါဘူးကွယ်၊ မောင်အောင်ကို သွားကြည့်ပြီး တစ်ခါတည်း ပြောဆိုဆုံးမရမယ်၊ သူများသားပျိုသမီးပျိုကို ယူထားပြီး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင် လုပ်တာမျိုးတော့ တင်တင်ကိုယ်တိုင် လက်မခံဘူး”

“ဒါပေါ့ညီမရယ်...မမကိုယ်တိုင်လည်း အခုလို လူမှန်းသူမှန်းမသိ အရက်သောက်တာမျိုး မကြိုက်ဘူး”

“စိတ်ချပါ မမ၊ နောက်ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် တင်တင် သူ့ကို တစ်ခါတည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့မှာပါ၊ ခင်လည်း စိတ်မညစ်နဲ့သိလား”

“ဒါမျိုးတော့ တင်တင် လုံးဝလက်မခံဘူး”

“မောင်အောင် အခန်းထဲမှာလား”

“ဟုတ်...အဲ...မဟုတ်ဘူး တင်တင်၊ သူ အရက်တွေသောက်လို့ တခြားအခန်းထဲမှာ ထားထားတယ်”

“အင်”

ခင်ချမ်းသာ စကားအဆုံးမှာ ဒေါ်တင်တင်ကြီး အကြည့်တွေက သူမမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲရောက်လာသည်။

“သူအရက်သောက်တိုင်း ဒီလိုပဲ အခန်းခွဲအိပ်နေကြလား”

“ရှင်”

“ဟို...အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုစိတ်ဆိုးမှပါ”

“စိတ်ဆိုးတာနဲ့ ပစ်ထားရသလားခင်ရယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်အောင်ကေတုတစ်ယောက်တည်း အခုလိုဖြစ်ရတာနေမှာ၊ ကိုယ်က သူ့မိန်းမပဲကွယ်၊ ချောတန်ချောရမှာပေါ့”

“သိပ်ခက်ကြတဲ့ ကလေးတွေပဲ တင်တင်ရယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဆိုးနေကြတာ”

“ဒီလိုပေါ့ မမရယ်၊ နောက် ဒီလိုမဖြစ်အောင်သာ ဂရုစိုက်ဖို့သာ နှစ်ယောက်စလုံးကို ပြောရမှာပါပဲ”

ဒေါ်တင်တင်ကြီးက သူ့တူတော်မောင်ကို အရက်သောက်သည့်ကိစ္စနှင့် ခင်ချမ်းသာက အခန်းခွဲသိပ်ထားသည်ဆိုသဖြင့် သိပ်မကျေနပ်သလိုဖြစ်သွားသော်လည်း ကြီးကြီးက ဒေါ်တင်တင်ကြီးရှေ့မှာပင် ခင်ချမ်းသာကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်တာမို့ နှစ်ယောက်စလုံး အပြစ်ကိုယ်စီ ရှိကြသူများအဖြစ် မျက်နှာလည်း ပြန်ပြီးသွားပါသည်။

ခင်ချမ်းသာကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောလို့မဖြစ်တာမို့ လူကြီးနှစ်ယောက် ပြောသမျှဆိုသမျှ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

ဒေါ်တင်တင်ကြီးသာ သူ့တူကို ခင်ချမ်းသာအခန်းထဲ အခုချိန် ကျော်နင်းဝင်ရောက်ခွင့် မပြုတာသိလျှင် သူမအပေါ်

မှာ ဘယ်လောက်များ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်မည်မသိပါ။

“လာ...တင်တင် မောင်အောင်ကေတုကို သွားကြည့်ကြမယ်၊ ခင်ရော လာလေ”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသော လူကြီးနှစ်ယောက် နောက်ကို ခင်ချမ်းသာ အတူလိုက်ပါလာရင်း အခုချိန် ဆရာဝန်မြန်မြန်ရောက်လာပါစေဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိသည်။

သို့ပါသော်လည်း ခင်ချမ်းသာ ဆုတောင်းကမပြည့်။ အောင်ကေတုရှိနေသည့် အခန်းထဲကို အဒေါ်နှစ်ယောက် အတူရောက်သွားကြချိန်မှာတော့...

“ဟင်...အရက်စော်လည်း နံလို့ပါလား၊ အို...ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့ ဒုက္ခပါပဲ မမရယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ တင်တင်ရယ်၊ ဟဲ့...ခင် မောင်အောင်ကေတုကို အရင်အဝတ်လဲပေးစမ်းပါဦးကွယ်၊ ဆရာဝန်ရောက်လာလို့ တွေ့သွားရင်တောင် အားနာစရာခင်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

“မောင်အောင်...မောင်အောင်”

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

အခုမှ ခင်ချမ်းသာ ငိုချင်သွားသည်။

အဒေါ်နှစ်ယောက်က လူနာကိုကြည့်ပြီး ပျာယာခတ်

နေသလို အောင်ကေတု အဝတ်အစားဗီရိုကို ဖွင့်ပြီး ခင်ချမ်းသာလက်နှင့် နီးရာဝတ်စုံတစ်စုံကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို သူ့ကို ခင်ချမ်းသာကိုယ်တိုင် အဝတ်လဲပေးရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်တင်တင်ကြီးကတော့ ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်နှင့် အောင်ကေတုအပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးဖြုတ်နေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ခင် မြန်မြန်လာလေ၊ အဝတ်တစ်စုံ ယူတာ ဒီလောက်ကြာရလားကွယ်”

“လာ...လာ ခင် မောင်အောင်ကို ခင်ကိုယ်တိုင်လဲပေးလိုက်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်တင်တင်ကြီးက ခင်ချမ်းသာအဝတ်လဲဖို့ နေရာဖယ်ပေးလိုက်တာမို့ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူနား သူမရောက်သွားတော့ အောင်ကေတုက သူမမျက်နှာလေးကို ဆွတ်ပျံ့ငေးရီစွာ ကြည့်လာတာကို မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ဒီမှာ...ရှင်အင်္ကျီဝတ်လိုက်ပါ”

“ခင်ကလည်းကွယ်...မောင်အောင်ကေတုမှ နေမကောင်းတာ၊ ကိုယ်တိုင်လဲပေးမှပေါ့ကွဲ့”

ကြားထဲက မနေနိုင်ဘဲ ကြီးကြီးက ဝင်ပြောတော့ ခင်ချမ်းသာ အခက်တွေ့သွားသည်။ အဒေါ်နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ

ဆိုတော့ စိတ်ထဲရှိသလောက်မလုပ်ရဲ မလုပ်ဝံ့။ အောင်ကေတု ဆိုသည့်လူကလည်း ခင်ချမ်းသာ သူ့ကို မကြည်ဖြူမှန်းသိ လျက်နှင့် သူ့ဘာသာ အင်္ကျီကို ယူမဝတ်။

အကြည့်တွေအားလုံးက ခင်ချမ်းသာထံမှာမို့ နောက် ဆုံးတော့ အောင်ကေတုဆိုသည့်လူကို သူမကိုယ်တိုင် အင်္ကျီ လဲပေးလိုက်ရသည်။

“ကြယ်သီးတပ်ပေးလိုက်ဦးလေ ခင်”

“ရှင်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်အောင်နားမှာပဲ နေပါခင်ရယ်၊ မောင်အောင် နေကောင်းတဲ့အထိ တင်တင် ဒီမှာလာနေပေးမယ်၊ အိမ်ဖော် ကောင်မလေးပါ ခေါ်ခဲ့မယ်ခင်”

“ဟင်”

“မမလည်း နေ့တိုင်းလာပေါ့၊ ဒီနားက ကန်တော် ကြီးနဲ့လည်း နီးတော့ နေ့တိုင်းလမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြော ကြတာပေါ့ မမရယ်၊ တင်တင်အစီအစဉ် မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ တင်တင်ရယ်၊ အစထဲက မမက ခင့်ကိုစိတ်ချတာမဟုတ်ဘူး”

“လူငယ်တွေသဘာဝအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေဆိုပြီး ခွင့်ပြုထားတာ၊ တင်တင်လာနေတဲ့ အချိန်

မမလည်း လာနေပေးမယ်လေ”

“အို”

“ကြီးကြီးတို့ တင်တင်တို့ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး လာနေပေးဖို့ မလိုပါဘူး ကြီးကြီးတို့ရယ်၊ ခင်တို့ဘာသာ နေလို့ဖြစ်ပါတယ်”

“သူ့အဖျားကလည်း ခဏနဲ့ပျောက်သွားမှာပါ၊ ဟော ဟိုမှာ ဒေါက်တာလာနေပြီ”

“ခဏလေးနော်”

သူတို့နားက ခင်ချမ်းသာ ဖျတ်ခနဲထွက်သွားချိန်မှာ တူဖြစ်သူအတွက် အစိုးရိမ်လွန်နေသော ဒေါ်တင်တင်ကြီး က ခင်ချမ်းသာ ကြီးကြီးရှိရာဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိ လျက်သားဖြစ်သွားသည်။

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ တင်တင်၊ သူတို့က တို့များ အတူလာနေပေးတာကို ကြိုက်ပုံမရဘူး”

“ကျွန်တော်ကြိုက်ပါတယ် ကြီးကြီး၊ နှစ်ယောက် စလုံး ကျွန်တော်နေကောင်းတဲ့အထိ ဒီမှာ ခဏလာနေပေးကြ ပါဗျာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်အောင်ရဲ့ စောစောက မင်း မိန်းမပြောသွားတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ဖျားနေတဲ့လူက ကျွန်တော်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်

တိုင် အကူအညီတောင်းနေပြီပဲ လာနေပေးကြပါ။”

“အေးလေ...မင်းကိုယ်တိုင် ဆန္ဒရှိနေမှတော့ လာနေပေးရမှာပေါ့။”

“ကြွပါဒေါက်တာ...ကြွပါ။”

ခင်ချမ်းသာနှင့်အတူ ဆရာဝန် အတူရောက်လာသဖြင့် အောင်ကေဟုတို့အားလုံး နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကာ လူနာလာကြည့်သည့် ဆရာဝန်ဆိုသူထံ အာရုံရောက်သွားကြသည်။

ဆရာဝန်မှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဥပမိမှာ ကျက်သရေရှိရှိ ခန့်ညားတည်ကြည်လှသူဖြစ်သည်။

“အဆုတ်အအေးမိသွားတာပါ။ အခု ဆေးထိုးပေးခဲ့မယ်၊ ပျောက်သွားမှာပါ။ နောက်ထပ်အအေးမမိအောင် နေဖို့တော့ လိုအပ်တာပေါ့လေ။”

“စိတ်ချပါဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတို့ သူ့ကို နောက်ထပ် အအေးမမိအောင်ထားမှာပါ။”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပေါ့ရှင်၊ ဘယ်လိုရောဂါပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုတင်ကာကွယ်တာဟာ အကောင်းဆုံးဆေးကုခြင်းပါပဲ။”

လိုအပ်သည့် စမ်းသပ်မှုများ ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ပေး

ပြီး ဆေးထိုး၊ ဆေးပေးပြီး ဆရာဝန်ပြန်သွားသည်။

“တင်တင် ဒီမှာခဏစောင့်ပါဦးနော်၊ ခင် အခုပဲ ကော်ဖီဖျော်တိုက်ချင်လို့ပါရှင်။”

“မီးဖိုထဲမှာ ဘာတွေရှိလည်း ထမင်းဟင်းရော ဒီမှာ ချက်စားကြရဲ့လား အပြင်မှာပဲ စားနေကြတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား။”

“ကြီးကြီး လိုက်ကြည့်စမ်းဦးမယ်။”

ခင်ချမ်းသာနောက်ကို သူ့ကြီးကြီး လိုက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်တင်တင်ကြီး သူ့တူနားကို အပြေးရောက်သွားသည်။

“သူတို့မရှိတုန်း မေးရဦးမယ်၊ မင်း တင်တင်ကို အမှန်အတိုင်းဖြေစမ်း မောင်အောင်၊ မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ရောပြောကြရဲ့လား။”

“ပြောပါတယ် တင်တင်ရဲ့ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ။”

“အမလေး...မင်းကများ ပြန်မေးသေးတယ်၊ မင်းနဲ့ ခင် အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ အရက်တွေ လူမှန်း သူမှန်းမသိအောင် သောက်ရသေးလည်းကွယ်။”

“တင်တင်ကို ညာဖို့မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့၊ မင်းနဲ့ခင် အဆင်မပြေဘူးမဟုတ်လား။”

“ဒီလိုပဲ လင်မယားချင်း စိတ်ဆိုးကြတာပါဗျာ၊ တင်တင် ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး။”

ခင်ချမ်းသာပေါ် အပြစ်မြင်မည်စိုး၍ အောင်ကေတု အပြေလည်ဆုံးဖြစ်နိုင်မည့် စကားကို မယုတ်မလွန် ပြောလိုက်ပေမယ့် ဒေါ်တင်တင်ကြီး မျက်နှာမှာ ယုံကြည်ဟန်မပြပါ။

သူ့ကိုသာ သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေသည့်ပုံက လိပ်ပြာမလုံချင်စရာဖြစ်နေသည်။

“တင်တင်ကို မင်းလိမ်လို့မရပါဘူး မောင်အောင်ရယ်၊ မင်းမျက်နှာကို ကြည့်တာနဲ့ တင်တင်သိပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်း တင်တင်ကို ဒီမှာလာနေဖို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ပဲမဟုတ်လား။”

“ဒီလောက်တော့ တင်တင်သိပါသေးတယ်ကွဲ့၊ တင်တင်လိုပဲ မမလည်း မင်းတို့အခြေအနေကို ရိပ်မိနေမှာပါ။ ဒါကြောင့် သူတူမနောက်ကို လိုက်သွားတာပေါ့။”

ဒေါ်တင်တင်ကြီးပြောသည့် စကားများအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ မမှားပါချေ။ အမှန်ပင် ခင်ချမ်းသာကြီးကြီးမှာ သူတူမနောက်ကို လိုက်လာရင်း ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တူမချော၏လက်ကို ဆွဲလိုက်ကာ ခင်မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်လာပါသည်။

“ကြီးကြီးကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း ခင်၊ ခင်နဲ့ မောင်အောင်ကေတုတို့ တစ်ခုခုဖြစ်ထားကြတယ်မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ဟိုတစ်ယောက်က လူမှန်းသူမှန်းမသိ အရက်သောက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

“သူ့ကို ခင် စိတ်ဆိုးနေလို့ပါ ကြီးကြီးရဲ့”

“ခက်တာပဲကွယ်...ကိုယ်က အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်နေပြီ၊ အခုချိန်ထိ နေရာတကာ ကလေးဆန်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလည်း ခင်ရယ်”

“စိတ်ကို ရင့်ကျက်အောင် ကြိုးစားမှပေါ့၊ အခုလို ဖြစ်ကြတော့ ကောင်းလား၊ ခင်ယောက်ျားလည်း ဒုက္ခရောက်ခင်လည်း စိတ်မချမ်းသာနဲ့”

ကြီးကြီးစကားကြောင့် ခင်ချမ်းသာ ကိုယ်လေးတွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ခင်ယောက်ျားတဲ့။ ဟုတ်ပါဘူးနော်၊ သူနဲ့ခင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။

“ပြောစမ်းပါဦး...ခင်ယောက်ျား အခုလိုဖြစ်တော့ ခင်ပျော်လား”

“ကိုယ်လုပ်လို့ ကိုယ်ခံရတာပဲ၊ ခံပေါ့”

“ကြည့်စမ်း...ပြောရင်းက ဆိုးပြန်ပြီကွယ်၊ ကိုယ့်ယောက်ျား နေမကောင်းဖြစ်နေတာ အဲဒီလိုပြောရသလားခင်ရယ်”

“ခင်ယောက်ျားကို ခင်မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်ပါဘူး”

“ဟောတော့...ဒုက္ခပါပဲခင်ရယ်၊ သူ့အဒေါ်ကြား သွားလို့ မတော်ပါဘူး၊ စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောစမ်း ကွယ်”

“ခင်တကယ်ပြောတာ ကြီးကြီး၊ အစတုန်းက နည်း နည်းမှန်းတာ အခုတော့ အရက်သောက်လို့ပိုမှန်းတာ”

“ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်၊ အသောက် အစားလေးရှိမှာပေါ့၊ ကိုယ်က သူ့မိန်းမပဲ၊ ခင်မကြိုက်တာကို မကြိုက်တဲ့အကြောင်းပြောရင် ‘သူလည်းလုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး’”

“လိမ္မာစမ်းပါခင်ရယ်၊ မိုက်တယ်ဆိုတာ လွယ်ပါ တယ်”

ကြီးကြီးက ခင်ချမ်းသာကို လိမ္မာရေးတရားတွေ ဟောနေပေမယ့် ခင်ချမ်းသာက နားမဝင်။ အောင်ကေတု အဒေါ် ဒေါ်တင်တင်ကြီး သူမတို့အိမ် လာနေမှာကို စိတ်ညစ် နေသည်။ အောင်ကေတုကိုယ်တိုင် အကူအညီတောင်းပြီး ခေါ်ထားမှန်းသိလျှင် အိမ်ပေါ်ကပင် ဆင်းသွားမည်ထင်သည်။

အခုတော့ အောင်ကေတု၏ အဒေါ် ဒေါ်တင်တင်ကြီး ရောက်လာတာကို ဝမ်းသာသည်ပုံစံနှင့် ကြိုဆိုပြရသည်။ နေတော့လည်း အခု အောင်ကေတုနေသည့်အခန်းမှာ နေမည် တဲ့။

ခင်ချမ်းသာ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ ဒီအတိုင်း

လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည်။ သူမတို့နှစ်ဦးပိုင် မင်္ဂလာအိပ်ခန်း ကျယ်ကြီးထဲ အောင်ကေတု ရောက်လာသည်။ ဟိုတစ်ခါက လို ရှင့်ဘာသာရှင် သွားချင်ရာသွားဆိုပြီးတော့ နှင်ထုတ်ချင် လို့လည်းမရတော့။

“ဒီမယ်...ရှင့်အဒေါ်က ဒီမှာ ဘယ်နှစ်ရက်နေမှာ လဲ”

“သိချင်ရင် ခင်ချမ်းသာကိုယ်တိုင် သွားမေးကြည့် လိုက်လေ”

“အိုး...သူ့ကို မမေးချင်လို့ ရှင့်ကိုမေးတာပေါ့ရှင့်”

“ကိုယ်လည်းမသိဘူး”

“ရှင်မသိလို့ရမလား...ကျွန်မ ဒီမှာ ရှင်နဲ့အတူမနေ နိုင်ဘူး”

လိုရင်းတိုရှင်း ပြတ်သားစွာ သူမဆိုလိုက်တော့ အောင်ကေတုက ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရွှိုက်လိုက်သည်။

လှပသည့် သူမမျက်နှာလေးကို မြင်ရတိုင်း အောင် ကေတုရင်တွေ ဘယ်လောက်ခုန်ရသလည်း စိတ်တွေ ဘယ် လောက်လှုပ်ရှားရသလည်းဆိုတာ ချစ်သူလေးသိအောင် ဘယ်လိုများ ပြောရပါ့ဟု တွေးကြည့်သည်။

“ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှ ခင် ကျေနပ်နိုင်မှာလည်း၊

ဒီအခန်းထဲက ကိုယ်အခုထွက်သွားရမလား”

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင်...ဒီမှာ ရှင်အဒေါ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ ရှင်နဲ့ကျွန်မကိစ္စ သူသိသွားမှာပေါ့”

“အဲဒီတော့ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ခါတိုင်းအချိန်ဆိုရင် ရှင်အခုပဲ ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေး ပါဟု ပြောလိုက်မိမှာဖြစ်ပေမယ့် အဖျားရှိန်ဖြင့် နီရဲနေသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ခင်ချမ်းသာ နှုတ်ဆွဲနေမိပါသည်။

“ခင်ရေ”

“ဟော...တင်တင် ခေါ်သံကြားတယ်၊ လာပြီ တင်တင်၊ လာပြီ”

အောင်ကေတုကို လှည့်မကြည့်နိုင်ဘဲ သူ့နားက ခင်ချမ်းသာ အပြေးထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး အောင်ကေတု နှလုံးသားအစုံမှာ ပူနွေးလှိုက်ဖိုသွားသည်။

ချစ်တယ် ခင်ချမ်းသာရယ်။

မင်းလေး မောင့်ကိုမမုန်းပါနဲ့။

အခန်း (၁၆)

“အင်း...အဟင်း!...ဟင်း”

“အင်း”

နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ ညည်းညူသံကြီးကြောင့် အိပ်မက်ကမ္ဘာမှ အလန့်တကြား နိုးထလာရသူက ခင်ချမ်းသာ ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးအစုံကို ဖျတ်ခနဲ အဖွင့်မှာ မှိန်ပျံပျံမီးရောင် အောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လှဲလျောင်းနေသည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခု ကို မင်္ဂလာခုတင်ကြီးပေါ်မှာ ပျံပျံလှမ်းမြင်လိုက်ရပြီးနောက် လှဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

သူ ...ဦးအောင်ကေတုဆိုသည့်လူ ညကြီးအချိန် မတော် အဖျားတက်နေတာပါလား။ ခြေသံဖွဖွနင်းပြီး အောင် ကေတု အိပ်ပျော်နေသည့် ခုတင်နားမှာရပ်ပြီး သူ့မျက်နှာ

ချောချောကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ယောက်ျားပီသ၍ တည်ကြည်ခန့်ညားချောမောသော လူတစ်ယောက်က အခုတော့ ပီဘီကလေးငယ်တစ်ယောက် လို အပြစ်ကင်းစင်စွာ အိပ်မောကျနေပုံကို ငေးခနဲကြည့်ရင်း ခင်ချမ်းသာရင်ထဲမှာ ထူးဆန်းစွာ နွေးထွေးလှုပ်ခတ်သွားသည်။

ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်ပေါ် နက်မှောင်သော ဆံ့ရွယ် တို့ ကပိုကရို ဝဲပျံ့ကျနေပုံက သူမ ကြည့်မရ မုန်းခဲ့ရသော လူတစ်ယောက်လို့ပင် ထင်မှတ်ရက်စရာမရှိပါလားဟု တွေး လိုက်မိသည်။

မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ် လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းအစုံထဲမှာ အကြည့်ရပ်သွားတော့ ခင်ချမ်းသာ ပါးနှစ် ဖက် ဖြန်းခနဲပူနွေးသွားအောင် အနေရခက်သွားသည်။

လှပသော ခင်ချမ်းသာမျက်နှာလေးပေါ်က အစိတ် အပိုင်းအားလုံးကို မညာမတာ အပြစ်ပေးရွိုက်နမ်းခဲ့ဘူးတာကို သူမမမေ့သေးပါ။ တစ်ချိန်လုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြဿနာရှာနေသူနှစ်ယောက်က အခုတော့ တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ အတူရှိနေရသော သူနှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ ရသည်ကလည်း အံ့ဩမယ့်နိုင်စရာ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ခင်ချမ်းသာရဲ့ ခင်ပွန်းယောက်ျားဆိုတာ အောင်ကေတု

ဆိုသည့်လူတဲ့။ သူမကို အမြဲစိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်အောင် လုပ် နေသူက ခင်ချမ်းသာရဲ့ခင်ပွန်းဆိုပဲ။

ပြီးတော့ သူက ခင်ချမ်းသာကို သိပ်ချစ်သည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ ထူးခြားဆန်းပြားသော ကံကြမ္မာနှင့် ပြောင်းလဲ မှုတိုင်းက အိပ်မက်ဆန်လှသည်။

သူနဖူးကို ခင်ချမ်းသာ ဖွဖွထိစမ်းကြည့်သည်နှင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။

အိုး...ပူခြစ်နေတာပါလား။

စိုးရိမ်စိတ်က ခင်ချမ်းသာရင်ကို ဒိတ်ခနဲ လာဆောင့် သည်။ ဆေးထိုး၊ ဆေးသောက်တွေ လုပ်ထားသည့်ကြားက အဖျားမကျဘူးဆိုတော့ သူမစဉ်ထဲပူလာသည်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး သူမကျောင်းတုန်းက ကြုံဖူးသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်သွားရာက ပြန်ပြီး သတိလည်လာ ခြင်းမရှိဘဲ လူလောကကြီးကို ရင်နှာစရာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာ သွားဖူးသည်ဆိုတော့ သူ့ကိုလည်း အဲဒီလိုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လာ သည်။

ခြစ်ခြစ်ပူနေသော အရေပြားအတွေ့မှာ မီးနှယ်ပူနေ ၏။ သူတစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ အဖျား ရှိန်ဖြင့် တအင်းအင်း ညည်းညူနေသူ၏ ကိုယ်ကို လှုပ်နှိုးမိ သည်။

“ဒီမယ်”

“ဒီမယ်...ဦးအောင်ကေတု ကျွန်မခေါ်နေတာ ကြားရဲ့လားဟင်”

လူနာက မျက်လုံးဖွင့်လာခြင်းမရှိတော့ ခင်ချမ်းသာ ရင်ထဲမှာ ပိုပူလာသည်။

ဘုရားရေ...သူရော သူမတွေဘူးတဲ့ သူငယ်ချင်းလို များ ဖြစ်သွားဦးမှာလား။

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဦးအောင်ကေတု”

“ဦးအောင်ကေတု...ကျွန်မ ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်ရမလားဟင်”

“ခင်”

“ဦးအောင်ကေတု”

“ကိုယ့်ကိုမရက်စက်ပါနဲ့ ခင်ရယ်”

ပူခြစ်နေသော လက်များဖြင့် ခင်ချမ်းသာလက်က လေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လာသူကို သူမ ပြန်လည်ကြည့်ရင်း သူတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာလားဟု တွေးပူနေသည်။

“ခင်ကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်”

“အို...အခုချိန်မှာ ပြောရမှာ အဲဒါတွေမဟုတ်ဘူးရှင်ရှင်အတွက် ကျွန်မ ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ်နော်”

“မောင့်အတွက် ဆရာဝန်မလိုဘူး၊ မောင့်အနားမှာ ခင်ရှိနေရင်ရပြီ”

“မောင့်ကို ပြန်ချစ်လိုက်စမ်းပါ ခင်ရယ်၊ ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အို...အို”

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ရှင် ကျွန်မမကြိုက်ဘူး၊ ရှင်ကို လူနာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မက စိုးရိမ်လို့သတိပေးနေတာ”

“ကျွန်မစေတနာကို မစော်ကားပါနဲ့”

ခင်ချမ်းသာမှာ ခြစ်ခြစ်ပူနေသော သူရင်ခွင်ထဲကို ရောက်သွားရသော သူမကိုယ်လေးကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရုန်းဖယ်ရင်း သူမကိုယ်ကို ရစ်သိုင်းထားသည့် သူ့လက်အဖုံကို ဖယ်ချနေမိသည်။

“အို...ဖယ်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“ခင်ကိုမောင်ချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်ခင်ရယ်”

“အို”

“ကျွန်မ...ရှင်ကို ပိုမုန်းမိတော့မယ်ဆို”

“ဖယ်”

“ခင်”

“ချစ်တယ်ခင်ရယ်”

“အို...အို”

ပူခြစ်သောအရေပြားများနှင့်အထိမှာ ခင်ချမ်းသာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာမွန်နေပါသည်။ ခင်ချမ်းသာ သူ့ကို စကား များစွာ ပြောလိုသော်လည်း အခွင့်မရ။ အခုချိန်မှာ ဒါတွေ အရေးမကြီးဘူးဆိုတာကိုလည်း နားမဝင်။

သူစိတ်ကူးထင်သမျှ အချစ်ရူးထနေသူကို ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်ပေးရမှန်းမသိဘဲ ရှိနေရာမှ ချောမော့စည်းရုံးရန် သတိဝင်လာသည်။

“ဒီမယ်...ကျွန်မပြောတာ နားထောင်ပါဦး”

“ဘာလည်းဟင်”

“ခင် မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောမလို့လားဟင်၊ ဟုတ်လား၊ မောင့်ဘဝမှာ ခင်တစ်ယောက်တည်းကို အရူးအမူး အသည်းအသန်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုံပါခင်ရယ်”

“အဲဒါတွေ ခဏထားလိုက်ပါဦးရှင်၊ အခု ရှင်ကိုယ် ရှင် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်ခင်၊ မောင် အခုဖျားနေတာပဲ”

“လူနာတစ်ယောက်ဟာ ဆရာဝန်နဲ့ အရင်ဆရာမကိုရ မယ်ရှင်၊ ရှင်ကို ဆရာဝန်ခေါ်ပေးမယ်”

“ဖယ်ပါ”

ခပ်တည်တည်မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသူလေး၏ မျက်နှာကို မြတ်နိုးလှိုက် လှဲသော ချစ်ခြင်းများဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသူက အောင်ကေတု ဖြစ်သည်။

သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို အခုချိန်ထိ သူမဘက်က အသိအမှတ် မပြုနိုင်တာကို သူဘယ်လောက် ရင်နာရသည်ဆို တာကို သူမသိမည်မထင်။

“ဒီမယ် ပြောနေတာ မကြားဘူးလားရှင်”

“ကြားပါတယ်ခင်...မောင့်အတွက် တခြား ဆရာ ဝန်မလိုပါဘူး၊ ခင်ဆိုတဲ့အချစ်ဆရာဝန်မလေးပဲ လိုတာပါ”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောပါခင်”

“ခင်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ မောင့်ရင်တွေ ဘယ် လောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာ ဒီလောက်ဆို ခင်သဘောပေါက် သင့်ပါပြီကွယ်”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

မျက်နှာချင်းတိုးတွေ့ပြီး ပြောလာသူကို ရှောင်ဖယ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မြဲမြဲကြံ့ခိုင်သော သူ့လက်များကြားမှာ ခင်တစ်ကိုယ်လုံး ဖွန်းနစ်နေပါသည်။

“ရှင် အဲဒီလို ဇွတ်တရွတ် အကျပ်ကိုင်နေရင် ရှင်ကို”

ကျွန်မ မုန်းမိမယ်သိလား”

“အရင်တုန်းကရော...ခင်က မောင့်ကိုချစ်ခဲ့လို့လား

ဗျာ”

“အို...ရှင်ကို သနားမိတာကိုက ကျွန်မအမှားပဲ”

“ခင်”

“ဖယ်ပါ...ကျွန်မနာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့”

“မောင့်ကို နည်းနည်းလေးမှတောင် ပြန်မချစ်နိုင်ဘူး

လားဗျာ”

“မချစ်ဘူးရှင်...မချစ်ဘူး၊ အခုဆိုပိုမုန်း”

“ခင်”

“အို...ရှင်နော်”

“သိပ်ချစ်တယ်ခင်ရယ်”

“ချစ်တယ်”

ခင်ချမ်းသာသည် အောင်ကေတုရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်ကလေးများဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းမည်မျှထိအောင် ထုရိုက်နေမိသည်မသိချေ။

သူက ခင်ချမ်းသာ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေ ကို အနမ်းဖြင့် ညင်သာစွာ ဖယ်ရှားပေးရင်း သူမလက်သီးဆုပ် ကလေးများကိုပါ ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ရှိုက်နှမ်းပါသည်။

“မုန်းတယ်သိလား...ရှင်ကိုမုန်းတယ်”

“ခင်ရယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ဒီတစ်ခါတော့ သူက ခင်ချမ်းသာထံမှ အမုန်းစကား များကို မနာကျင်နိုင် မြတ်နိုးကြည်မွေ့စွာ ရယ်မောလိုက်မိ သည်။

“ချစ်လိုက်ရတာ ခင်ချမ်းသာလေးရယ်၊ မောင်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှမခွဲဘူးနော်၊ ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ မောင်ချစ်တဲ့ ခင့်နားမှာပဲနေပါရစေဗျာ”

“အပိုတွေလာပြောမနေပါနဲ့”

“ဖယ်”

“ချစ်က ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ရှင့်အပူမပါဘူး”

“သိပ်ဆိုးတာပဲကွာ”

“ကျွန်မက ဆိုးတာမဟုတ်ဘူးသိလား၊ ရှင်ကမှ လူဆိုး၊ တကယ့်လူဆိုး”

ပြောရင်း ခင်ချမ်းသာပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေစီးကျ လာတာမို့ အောင်ကေတု သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲမွေ့ လိုက်သည်။

“ချစ်လို့ဆိုးတာ အပြစ်လားခင်ရယ်၊ မောင် သိပ်ချစ် မှန်းသိရက်နဲ့ ခင့်ဘက်က အချိန်အကြာကြီး ပြစ်ထားတာကို

တော့ မပြောတော့ဘူးလားဗျာ”

“မကြားချင်ဘူး...မကြားချင်ဘူး၊ ရှင် အခု ကျွန်မ နားက ထွက်သွားပါ”

“မောင်က ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲချစ်ရဲ့”

“သွားချင်တဲ့ဆီသွား”

“တကယ်ပြောတာလားဗျာ...နောက်ပြီးမှ မောင့်ကို အပြစ်တင်တာတွေ စိတ်ဆိုးတာတွေ မလုပ်ဘူးနော်”

“မောင်တကယ်ထွက်သွားတော့မှာ”

“သွား...သွား ရှင်လိုလူ ထွက်သွားမှာကို ဘယ်သူမှ မတားဘူး”

“တားလို့လည်းမရပါဘူး... မောင်သွားချင်တဲ့နေရာ ကလည်း တစ်နေရာပဲရှိတာပါ။ ဘယ်နေရာသွားမှာလည်းဆို တာ ချစ်သိချင်လား”

“ဘာမှမသိချင်ဘူးရှင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ချစ်မသိချင်လည်း ပြောရမှာပဲ၊ မောင်သွားမယ့် နေရာက ဟောဒီမှာ”

“ကြည့်စမ်း...ရှင်နော်၊ ဒါဘာလုပ်တာလည်းဆို”

“အို”

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ခင်ချမ်းသာ

လက်မြောက်အရုံးပေးလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို ဒေါသနှင့် စိတ်ဆိုးနာကျင်ပေမယ့် သူကတော့ အလိုရှိရာကို ရသွားသည့် ကလေးငယ်လို ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်းတွေနှင့် အပျော်ကြီးပျော် နေသည်မှာ မျက်စိနောက်စရာ၊ မုန်းစရာကောင်းလှပါသည်။

“ချစ်တယ်နော် ခင်”

“မုန်းတယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

လှပစွာကျရောက်လာသည့် မျက်စောင်းနှင့် အမုန်း စကားကို သူက ကြည်မွေ့စွာရယ်နေသည်။

“ဘယ်လိုလည်းဟေ့...လူနာကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့ သိပ်ပျော်နေသလိုပါလား”

“မုန်း...ကိုယ်ပူသေးလား”

ဒေါ်တင်တင်ကြီးက သူ့တူမျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုရင်း နဖူးကို အသာထိကိုင်စမ်းသပ်ပါသည်။

“ကိုယ်ပူနေတုန်းပါပဲလား...ဆရာဝန်ခေါ်မှာထင် တယ်”

“ကျွန်တော် နေကောင်းသွားပါပြီ တင်တင်၊ ဆရာဝန် မလိုတော့ပါဘူး”

“ဘယ်နှယ့်...နေကောင်းသွားပြီလည်း၊ ကိုယ်ပူနေ တုန်းပဲဥစ္စာ၊ ဆရာဝန်ခေါ်ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား

ခင်”

“ဒီမှာ...ခင်ယောက်ျားကို ကြည့်ပြောပါဦးကွယ်၊ ဆရာဝန်မခေါ်ရင်လည်း ဆေးခန်းသွားခိုင်းဦး”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုဗျာ၊ ဆရာဝန်ပေး တဲ့ဆေးတွေ သောက်လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ညက မသောက်ဘူးလား”

“သောက်ပါတယ် တင်တင်ရဲ့၊ နော် ခင်”

ခင်ချမ်းသာဘက်ကို လှည့်လာသဖြင့် သူမပါးလေး တွေ ရဲသွားကာ သူ့အလိုလို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်မိသည်။

“ဒီနေ့ ရှင်ဆေးခန်းသွားရမယ်၊ အဖျားက ပျောက် သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“သွားစေချင်ရင် မောင်တောင်းထားတာ အရင်ပေး လေ”

“ဟင်”

“သူလိုချင်တာ ဘာလဲ ပေးလိုက်စမ်းပါခင်ရယ်၊ ပြီးရင် ဆေးခန်းမြန်မြန်သွားတော့ အခုချိန်ထိ အဖျားရှိနေတာ တင်တင် သဘောမကျဘူး”

“တူ...တူ...တူ ...တူ”

“ကဲ...ကဲ ဆေးခန်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ကြ၊ မသွားချင် ရင်လည်း ဆရာဝန်ကိုပဲ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်၊ တင်တင် ဖုန်း

သွားနားထောင်ချည်ဦးမယ်”

ဒေါ်တင်တင်ကြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားသည် နှင့် ခင်ချမ်းသာတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ...ပြော မောင် ဆေးခန်းကိုသွားရမှာလား၊ မသွားရဘူးလား”

“သွားလို့ပြောနေပြီပဲ”

“ဒီအတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ခင်ကို မောင်ဘာ ပြောထားလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး”

“ညာတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတော့ အပြစ်ပေးမှထင်တယ်၊ ရိုးရိုးပြောလို့မရရင် ဇွတ်အတင်းပြောခိုင်းမှထင်တယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူးသိလား”

“စမ်းကြည့်လေ”

“ဟင်”

“မောင်က ဘယ်သူ့ရှေ့မှာ ရှောင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ပြီးတော့မှ မောင့်ကို လူဆိုးလို့မပြောနဲ့”

“ကဲ...ပြော မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့”

“ချစ်မှမချစ်ဘဲ”

“ခင်”

“အိုး”

ရဲတင်းလှသော သူ့ကို ခင်ချမ်းသာ ထုရိုက်သော်လည်း သူကမမူ။ ခင့်တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်သွားတာပဲ အဖတ်တင်သည်။

“ချစ်ပြီလားပြော”

“ဆေးခန်းသွားပါတော့ရှင်၊ ရှင့်ကို ခင် အရှုံးပေးပါ

ပြီ”

မောဟိုက်စွာ ခင်ဆိုလိုက်သည်။

“ချစ်တယ်လို့ပြောဦးလေ”

“ချစ်တယ်...ချစ်တယ် ကဲ...”

“ခင်ရယ်”

ချစ်သူထံမှ ချစ်စကားက တစ်လောကလုံးကို အစွမ်းကုန် လှပသွားစေသည်။ သူလိုချင်သောဘဝကို ပြုနိုင် ခင်ချမ်းသာကိုယ်လေးကို စွေခနဲမြောက်ချီငွေ့ယမ်းလိုက်ရာ ခင်ချမ်းသာထံမှ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သံလေးနှင့်အတူ သူထံမှ ကြည်နူးရွှင်ပျစွာ ရယ်မောလိုက်သံက တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်မှာ သာယာကြည်နူးစွာ ပျံ့လွင့်သွားသည်။

အခန်း (၁၇)

“ဇော်”

“ရှင်...ဇော်အသားကိုမထိပါနဲ့”

“ဇော်ရယ်”

သူမပခုံးပေါ် တင်လာသော ကိုလတ်လက်အစုံကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ်ချလိုက်သော ချစ်သူကြောင့် ကိုလတ်ရင်ထဲ နင့်ခနဲ နာကျင်စို့နှင့်သွားသည်။

“ကိုလတ်အပြစ်တွေကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးဘူးလား ဇော်ရယ်၊ အခုဆိုရင် ဇော်မှာလည်း”

“အို...ဘာမှမပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး”

“နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ပြီး ခါးခါးသီးသီးဆိုလိုက်သော ဇော်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းမောကို ချမိသူက ကိုလတ်။ ချစ်ဇနီးလေး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေတာကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်

ချော့မော့ရမှန်းမသိ။

အခုဆိုလျှင် ဇော်မှာကလည်း မပေါ့မပါးနှင့်ပါ။ ဇော်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟု သိလိုက်တော့ ပျော်လွန်းလို့ ဂျမ်းထိုးမိသည်။ ဇော်ကတော့ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ထိုကလေးလေး ရောက်လာသည့်အဖြစ်ကို ချီသည်ခါးသည် ဘာတစ်ခုမှမပြောဘဲ မျက်နှာထားတည်တည်ကြီး လုပ်နေတာမို့ ကိုလတ်မှာ ဇော်စိတ်ကို သိထားသူပီပီ ရင်တုန်ရသည်။

သူ့ကိုမုန်းမုန်းနှင့် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး ကလေးကို တစ်ခုခုလျှောက်လုပ်ပစ်မှာ စိုးရိမ်သဖြင့် အလုပ်ကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်မလုပ်နိုင်။ သူ့ဆိုင်ကို မန်နေဂျာလက်ထံအပ်ထားပြီး သူက ဇော်နားမှာ ရှိနေရသည့်အဖြစ်ပါ။

ဇော်ကိုချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံးကို ရန်ကုန်မှာ တစ်ခါတည်း ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သဖြင့် တစ်ခါတည်း နာမည်ရသွားသည့်တိုင် စိတ်လွတ်လက်လွတ် မပျော်နိုင်။

ဝမ်းရေးထက် လွမ်းရေးက ခက်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ဇော်ရင်မှာရှိနေသည့် သူ့ရင်သွေးလေးအတွက်ရော မိခင်ဖြစ်သူ ဇော်အတွက်ပါ စိတ်မချ။

“ကိုလတ် တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်ဇော်၊ ကိုယ့်ကို မုန်းချင်မုန်းပါ၊ သားကိုတော့ မမုန်းပါနဲ့၊ ကိုယ့်သားလေးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။”

ဇော်ထံမှ ဘာသံမှမကြားရ။

တိတ်ဆိတ်စွာ သူနားက ထွက်သွားတာကို သူငေးကြည့်နေပြီးမှ ဇော်နောက်က လိုက်ခဲ့သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လည်း ဇော်၊ ဇော်သွားချင်တဲ့နေရာကိုလတ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဇော် ကားမမောင်းပါနဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ကားကိုယ် မောင်းတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ဇော်က သူမကားသော့ကို ဆွဲယူရင်း အဖြစ်သည်းကဲနေသော ကိုလတ်ကို ကြည့်မရစွာဆိုရင်း နေရာမှထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားရာ ကိုလတ်က သူမရှေ့ကို မားခနဲ နေအိတ်လာသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျာ...ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ဇော်ကို ကိုလတ် ကားမောင်းခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“အဟား”

ဇော် မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် ရယ်လိုက်ပုံလေးကို ကိုလတ် ငေးခနဲကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုနေနေ ဇော်ပုံစံလေးက ချစ်မြတ်နိုးစရာ ဖြစ်နေတာတော့ သူလည်းမတတ်နိုင်။

ချစ်လိုက်ရတာ ဇော်ရယ်။

ကိုလတ်ရင်ထဲက အချစ်တွေ မင်းလေးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဇော် သိစေချင်ပါတယ်ကွယ်။

“အပိုတွေလုပ်တာ မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ အရင်တုန်းက နရာ အခုရော ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းလာတဲ့လူပါ”

“ဖယ်ဗျာ”

“မဖယ်ဘူး ဇော်၊ အခြေအနေတွေက အခုမတူတော့ ဘူးဆိုတာ ဇော်ဗည်းသိပါတယ်။ ကိုလတ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေရက်နဲ့ ဇော်ကိုရှေ့သူ သားကိုရော ဘာတစ်ခုမှ အထိခိုက် မခံနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူကရော ...ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်မှာမို့လည်းဗျာ၊ အချိန်တွေ သိပ်ပိုနေရင်လည်း ခင်ဗျား ဆို ဗျားပြန်သွားပါ”

“ဇော်”

“ဇော်ရှေ့က ဖယ်ဗျာ၊ ဦးကိုလတ်”

“တိုလတ် ပြောပြီးပြီလေ၊ ဇော်သွားတဲ့နောက်ကို ကိုလတ်လိုက်မယ်”

ဇော်နှင့် ကိုလတ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ အာခံလိုသောအကြည့် အလျှော့ မပေးနိုင်သော အကြည့်နှစ်ခု ပေါင်းဆုံမိချိန်မှာ ဇော်ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ဆို ဘယ်ကိုမှမသွားဘူးဗျာ”

“ဇော်တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်ဆိုလည်း ကိုလတ် က ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလည်းဗျာ၊ ဇော်ကို အခုလို အမိန့်တွေလာပေးနေရအောင် ခင်ဗျားကဘာလဲ”

“ဇော်ကိုချစ်တဲ့သူလေ”

“အို”

“ကိုလတ် တကယ်ပြောနေတာဇော်၊ ကျန်တာတွေ အားလုံး ဇော်ကို အလိုလိုက်ချင်လိုက်မယ်၊ ဒါတစ်ခုကိုတော့ ဇော်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“သားကိုရော၊ အမေကိုရော ဘာအတွက်နဲ့မှ အဆုံး ရှုံးမခံဘူးလို့ ကိုလတ်ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ကိုလတ်မျက်နှာချောချောက ခါတိုင်းအချိန်တွေနှင့် မတူ တကယ်ကို တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသွင်ကို ဆောင် နေတာမို့ ဒီတစ်ခါ ဇော်ဘယ်လိုပြောပြော လက်ခံမှာမဟုတ် မှန်း ဇော် သိလိုက်သည့်အတွက် ရင်မောသွားသည်။

ကိုလတ်နှင့် မလွယ်ပါလား။

ကလေးကိုယ်ဝန်က အခုမှ နုနုပဲရှိသေးသည်။ ဤမျှ သည်းလှုပ်ပျာယာခတ်နေပုံနှင့် ဒီရှေ့ဆို ပို၍မလွယ်ဖို့ပဲရှိသည်။

အခု ဇော် စိတ်ရှုပ်နေသည်။

သူနှင့်ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်စကားများဖို့ရန်လည်း ဇော်မှာ အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းသလို ဖြစ်နေတာကြောင့် ရှေ့ဆက်လည်း ဘာမှမပြောချင်။

ထို့အတူ အိမ်မှာလည်းမနေချင်။

ဇော်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ခင်ချမ်းသာထံမှာ ရင်ဖွင့်ပြောပြချင်နေသည့် ဇော်စိတ်ကို မည်သူနားလည်နိုင်မည် နည်း။

“ကဲ...ပြော ဇော်သွားချင်တဲ့နေရာကို ကိုလတ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ခင့် အိမ်ကိုသွားမယ်”

“အိုကေ”

ကြည့်သာစွာ လိုက်လျော့ခွင့်ပြုသံကို ဇော်ထံမှ မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုလတ်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်သွားသည်။

“ဇော်ကားနဲ့ မသွားဘဲ ကိုလတ်ကားနဲ့ သွားကြမယ် နော်ချစ်၊ တခြားသွားချင်တဲ့နေရာတွေရှိရင်လည်း ကိုလတ်ကို ပြော ဟုတ်လား”

ဇော်ထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာသော်လည်း သူပြောသည့်အတိုင်း ကားပေါ်ရောက်လာတာမို့ ပျော်လိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ အမြဲ ဒီလိုပဲ ဇော်တစ်ယောက် သူ့စကားကို

အခုလို လိုက်လျော့နားထောင်နေမည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။

“ကိုလတ်ရင်ခုန်သံတွေကို စမ်းကြည့်စမ်းဇော်”

“ဘာဖြစ်တာလည်းဗျာ...ဖယ်စမ်းပါ”

ကိုလတ်က ကားမောင်းနေရင်း ဇော်လက်လေး တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို စမ်းသပ်ခိုင်း နေတာမို့ သူမလက်ကလေးကို ပြန်ရုန်းဆွဲယူရင်း မကြည်သလို လေး ဆိုလိုက်တော့ သူကရယ်ပါသည်။

“ပျော်လို့ပါ ဇော်ရယ်၊ ကိုလတ်အပေါ်မှာ ဇော် အခုလို အမြဲကြည့်ဖြူကျေနပ်နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်း မလည်းလို့ပါ”

“ကိုလတ်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီလားဟင်”

“ဇော်လက်ကို လွှတ်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ် ချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဇော်ရင်ထဲမှာ မောနေလို့ ခင်ဗျားနဲ့ စကား ပြိုင်မပြောချင်လို့ဗျာ သိလား”

“ဟင်...ဇော်ရင်ထဲက မောနေတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အခုပဲ ဆေးခန်းသွားကြမလားဟင်”

ကိုလတ်၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ခြင်းများ ပြည့်လွှမ်းသွားသလို ဇော်လက်ကလေးကိုလည်း အလန့် တကြား လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဆေးခန်းသွားဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဇော်ကို ခင် အိမ်မှာထားခဲ့ရင်ရပါပြီ”

“ထားခဲ့ရမယ်ဟုတ်လား...ကိုလတ်ပါ ဇော်နဲ့အတူနေမယ်လေ၊ အောင်ကေတုနဲ့ ကိုလတ်နဲ့ မတွေ့တာကြာပြီဆိုတော့ စကားလေးဘာလေးလည်း ပြောကြတာပေါ့ချစ်ရဲ့”

“ဇော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း ပြောစရာရှိရာ ပြောကြလေ၊ ဇော်ပြန်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကြမှ ကိုလတ်တို့ ပြန်ကြမယ်ဟုတ်လား”

တစ်လမ်းလုံး ကိုလတ်ကပဲ ဇော်ကို စကားတွေ ဦးဆောင်ပြီး ပြောလာသမျှ ဇော်နားထဲမှာ မဝင်တစ်ချက်ဝင်တစ်ချက်ပါ။ ခင်နှင့် မတွေ့ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီမို့ ခင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုနေမလဲ သိချင်နေသည်။

အဆောက်အဦးလှုပ်ငန်းကိစ္စတွေ အားလုံးလည်း ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားနိုင်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် အဲလုပ်တာဝန်တွေအားလုံး အောင်ကေတုနှင့် ခင်ချမ်းသာတို့ကပဲ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ကြသည်။

တကယ်တော့ ဇော်ဆိုတာ အပေါ်ယံမှာ မာကြောဟန်အပြည့်ဖြင့် ဘာမထီပုံစံလေးနှင့် ရှိနေတတ်ပေမယ့် ဇော်ရင်ထဲက ခံစားချက် အစစ်အမှန်က အင်မတန်မှ နူးညံ့ပါးလွှာလွန်းလှသူဆိုတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလည်းလေ။

ပျော့ညံ့သော ဇော်အဖြစ်များက မြင်ကြမှာကို ဇော်မလိုချင်ပါ။ အချစ်အတွက် ကျဆုံးရှုံးနိမ့်သွားရသူတွေကိုလည်း ဇော် မုန်းသည်။ ဇော်အလှည့်ကြရင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေရဟု ကြိုတင်စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း ကိုလတ်နှင့်ဇော် ကိစ္စဖြစ်လာတော့ ဇော်က ခြေရာဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

ခံစားကြေကွဲနေသော နှလုံးသားကို ရင်တွင်းတစ်နေရာမှ သိမ်းဝှက်ကာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ဘဲ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာသော လောကကြီးမှာ ဘာမှမခံစားရသလို နေပြနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ကျိတ်၍ကျရသော မျက်ရည်များကို အားမာန်အပြည့် အစားထိုးပြောင်းလွဲလိုက်နိုင်ခြင်းက အများအမြင်မှာ ဇော်ဆိုတာ နှလုံးသားမာကျောအေးစက်သူတစ်ယောက်လိုပင် ထင်မြင်ယူဆခဲ့ရသည့်အထိ ဇော်ဘက်က အနေအထိုင် ပီရိုခဲ့သူဖြစ်သည်။

အခုတော့ ဇော် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်စုံတစ်ဦးထံမှာ ရင်ဖွင့်ချင်နေသည်။ ဇော်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နားလည်ပေးနိုင်မည့်သူမှာ တခြားသူမရှိ။ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် ဇော်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်း”

“ရောက်ပြီ ဇော်၊ ဖြည်းဖြည်းဆင်း၊ လာ”

ကိုလတ်က ဇော်ကို တကယ့်လူမမာကြီးတစ်ယောက်
သို့ ပျာပျာသလဲ အမူအရာနှင့် ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး ဇော်
လက်တစ်ဖက်ကို လာဆွဲသဖြင့် ဇော်ပါးလေးတွေ ရဲသွား
သည်။

“ဖယ်စမ်းပါဗျာ...ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားစမ်းပါ၊
ဇော် လူနာမဟုတ်ဘူး”

“အင်း...အင်း ကိုလတ်က ဇော်အတွက် စိုးရိမ်လို့
ပါဗျာ”

ဇော်က သူမလက်ကို လာဆွဲသည့် ကိုလတ်လက်
ဘစ်ဖက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်တာမို့ ကိုလတ်လည်း ဇော်အလို
ကျ နေလိုက်သော်လည်း သူမနားကမခွာဘဲ အတူလိုက်ပါလာ
ခြင်းကို ဇော်မှာ မျက်စိနောက်နေသည်။

“မခင်ချမ်းသာ...ဒီမှာ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ဇော်
လာနေတယ်ဗျို့”

“အိုး...ဘာလို့အသံပြုကြီးနဲ့ အော်ရတာလည်းဗျာ”

“ဟိတ်ကောင် ကိုလတ်”

“ဟာ...အောင်ကေတု၊ ငါတို့လင်မယား မင်းတို့ဆီ
လာလည်တာကွ၊ သိပ်မကြာဘူး မင်းတို့ တူလေးချီရတော့
မယ်သိလား”

“အို”

“ဟာ...တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကြားရတာ မင်္ဂလာရှိ
လိုက်တာ ကိုလတ်ကြီးရာ၊ လာ...လာ...ဇော် ဖြည်းဖြည်း
နော်”

“ခင်ရေ”

“ဒီမှာ ဇော်တို့လာနေတယ်”

“လာပြီ...လာပြီ”

ခင်ချမ်းသာအသံလေးကို ပျပျမျှ ကြားလိုက်ရပြီး
နောက် ကိုလတ်ကို မျက်စောင်းနာနာထိုးကာ အသွက်လက်ဆုံး
ခြေလှမ်းများဖြင့် ဇော်တစ်ယောက် ခင်ရိုနေရာကို လျှောက်
သွားရာ ကိုလတ်မှာ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် လိုက်ကြည့်ရင်း
ရင်မနေသောလေသံနှင့်...

“ဇော်...ဖြည်းဖြည်းသွားလေ၊ ချော်လဲနေပါဦးမယ်
ဗျာ”

“ရပါတယ်ကွ...ဒီနားနဲ့ဟိုနားတော့ ချော်မလဲ
လောက်ပါဘူး ကိုလတ်ရ”

“အေး...မင်းအလှည့်ကြမှ သိမယ် အောင်ကေတု
ရေ၊ အခုတော့ မင်းက ငါ့ကို အဖြစ်သည်းတဲ့ကောင်လို့
ထင်ထားဦးပေါ့ကွာ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“မင်းပြောသလို မထင်ပါဘူး ကိုလတ်ရာ၊ ငါ့မှာ

လည်း ငါ့ဒုက္ခနဲ့ငါပါ။”

“မင်းဒုက္ခကဘာလဲ...ငါ့ဒုက္ခလောက် မဆိုးဘူးထင်တယ်”

“မင်းကရော...ဘာဒုက္ခတွေရှိသေးလို့လည်းကိုလတ်ရာ၊ အခုဆို မင်းမှာ အချစ်ဆုံးမယားနဲ့ သားနဲ့ မဟုတ်လား၊ ဒုက္ခဖြစ်စရာရှိသေးလို့လား”

“ရှိပြီလားကွာ...ဒီမယ် ငါပြောတာကို မင်းအရင်နားထောင်”

ကိုလတ်က သူနှင့်ဇော်ကြားမှာ ရှိနေသော အခက်အခဲပြဿနာတို့ကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြနေချိန်မှာ ဇော်နှင့် ခင်ချမ်းသာကလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်အံ့ဩဝမ်းသာသော အကြည့်လေးများနှင့် ကိုယ်စီရှိနေကြပါသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာခင်ရယ်...အခုမှပဲ ဇော်ရင်ထဲက အလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်၊ ခင်သာ အခုချိန်ထိ ခံစားနာကျင်နေတုန်းပဲဆိုရင် ဇော်လည်း ခင့်အတွက် တစ်ခုခုလက်တုံ့ပြန်ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

“ခင့်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘာမှလျှောက်မလုပ်နဲ့ဇော်ရယ်၊ ခင်လည်း အခုလိုအခြေအနေရောက်မှ သူ့ကို မချစ်ချင်လို့လည်း မရတော့ဘူးကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ရယ်၊ ခင့်ဆီက ဒီလိုစကားမျိုးကြားရတဲ့အတွက်ပါ”

“ဇော်ကလည်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်လေးဖြင့် ချစ်စဖွယ် ရယ်မောလိုက်သော ခင်ချမ်းသာကိုကြည့်ပြီး ဇော်လည်း လှိုက်လှိုက်ကြည်မွေစွာ ပြုံးရယ်လိုက်မိပါသည်။

ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ရှင်းလင်းပေါ့ပါးသွားသည်။ ဇော် မျှော်လင့်ဆုတောင်းသည် ပြည့်ခဲ့သည်။ ထိုအတွက် ကံတရားကို ကျေးဇူးတင်သည်။ ခင့်နှလုံးသားကို ကျေးဇူးတင်သည်။

ပြီးတော့ ဇော်ဗိုက်ထဲက သားလေးကို ကျေးဇူးတင်ရမည်ထင်သည်။ သူ့ရောက်လာပြီးမှ ဇော်အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝရခဲ့တာမဟုတ်လား။

ခင်ချမ်းသာနှင့် ဦးအောင်ကေတုတို့ အဆင်ပြေပြေချစ်ခင်စွာ လက်တွဲသွားနိုင်ခြင်းက သားငယ်အတွက်ရော၊ ဇော်အတွက်ပါ အကြီးမားဆုံး ဆုလာဘ်ဖြစ်တာ ဇော်ပဲသိသည်။

“ဇော်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်ကလည်း ဆန်းကြယ်တယ်နော်၊ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို

အိမ်ထောင်ကျရသလို ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတဲ့ စိတ်ခံစားချက်ချင်း ကြပြန်တော့လည်း ထပ်တူနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား။”

“အမှန်ပဲဇော်...ခင်လည်း အဲဒီလိုတွေ့မိတိုင်း အမြဲ အံ့ဩနေမိတုန်းပဲ။ သူနဲ့ခင် အခုလို အိမ်ထောင်ဖက်တွေဖြစ် လာလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှတောင် မစဉ်းစားဖူးဘူး။”

“အခုရော”

“အင်း...အဟင်း...ဟင်း စိတ်ကူးထက် လက်တွေ့ ဘဝက ပိုဆန်းနေတာ တကယ်ကိုယ်တွေ့ပါလို့ ပြောရတော့ မှာပေါ့။”

“ဇော်လည်း ကိုလတ်ကြီးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်တော့ လေ။ ပြီးတော့ ဗိုက်ထဲကသားသားလေးကိုလည်း ဘာအတွက် နဲ့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေပါနဲ့တော့ ဇော်ရယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ရယ်”

အိမ်အပြန်ခရီးကို ခင်ချမ်းသာရော အောင်ကေတုပါ အတူလိုက်ပို့ပြီး ဇော်တို့ကားလေး မြင်ကွင်းမှပျောက်သွား သည့်အထိ ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ခင်”

“ဟင်”

“ဒီလောက်အကြာကြီး ခင်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘာတွေများ ပြောနေကြတာလည်းဗျာ”

“မောင်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လိုပဲပေါ့။ မောင်တို့ ရော ဘာတွေတိုးတိုးပြောနေကြတာလည်း။ ခင်ကို အမှန် အတိုင်းပြော”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“တခြားမပြောရပါဘူးဗျာ... သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စလုံး ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် ပြန်ပြီး လူပျိုစကားပြော ပိုးပန်းနည်း တွေ ပြောဆိုဖလှယ်နေကြတာပါ”

“သွား”

“သွားမှာပါ...လာ”

အောင်ကေတု ချစ်ဇနီး၏ လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး တိုက်ထဲကို ပြေးဝင်လိုက်တာမို့ ခင်ချမ်းသာလည်း သူနှင့်အတူ ပြုံးရွှင်စွာ ရယ်မောရင်း အတူလိုက်ပါလာပါသည်။

“ဒါပဲဇော်...မောင့်ကို အခုထဲက ခင် သဘောထား သိအောင် ကြိုပြောထားမယ်”

“ဘာများလည်းဗျာ”

“မိန်းမကိစ္စ ပွေတယ်၊ ရှုပ်တယ် ကြားလိုကတော့ ခင်နဲ့အပြတ်ပဲသိလား”

“အမလေး...အဲဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မောင့် အချစ်ရယ်”

“လက်ရှိမိန်းမကိုတောင် အဖြစ်ရှိအောင် မောင်က

ပိုးပမ်းတတ်တဲ့လူ မဟုတ်တာကို ဟောဒီက မောင့်အချစ်ဆုံး အသိဆုံးပါ။

“လူကိုတွေ့တိုင်း ရန်အမြဲလုပ်နေပုံကြီးကိုက ဘယ် လောက်မုန်းစရာကောင်းလည်းဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်တွေးကြည့်စမ်းပါဦး။”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း။”

ခင်ချမ်းသာ စကားအဆုံးမှာ လှပသော မျက်စောင်း ပါ ရောက်လာသဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဖွာ ရယ်မိသည်။

“အဲဒါ ခင့်ကိုချစ်လို့၊ အသည်းယားလို့ဗျာ၊ မိန်းက လေးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးလိုနေပါလား၊ အခုတော့ မောင်နဲ့ အပြိုင် လိုက်ပြီးမိုက်နေတာ ဘယ်လောက်ဖက်နမ်းချင်စရာ ကောင်းလည်း။”

“ဟင်းနော်...အဲဒါက ဘာစကားလဲ၊ ခင့်နေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုလည်း ဒီလိုပဲ စိတ်ကဖြစ် နေမှာထင်တယ်။”

“အဲဒါတော့ လုံးဝ...လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ဟောဒီက ခင်ချမ်းသာဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို ကွက်ပြီး ပြစ်မှားမိကြောင်းပါတဲ့ဗျာ။”

“ဒါကြောင့် သိပ်လှတဲ့ခင့်ကို အသည်းယားယားနဲ့ ဦးဘမင်းနဲ့ခွဲပွဲမှာ။”

“တော်ပါ။”

“တော်ပါပြီတဲ့ဗျာ...အဟွန်း...ဟွန်း။”

ခင်ချမ်းသာ၏ လက်သီးဆုပ်ကလေးများကို ဆွဲယူ ရင်း သူမကိုယ်လေးကိုယ် ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူလိုက်သူ၏ ရင်ခွင် ထဲမှာ ရှက်စနိုးဖြင့် လှပသော သူမမျက်နှာလေးကို ကွယ်ဝှက် လိုက်သူအား အနမ်းဖြင့် ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုလိုက်သူ ကိုယ်တိုင် ကြည့်မွေ့စွာ ပြုံးနေတာကိုဖြင့် မည်သူမျှ မသိလိုက်ချေ။

အခန်း (၁၈)

“ခင်ချမ်းသာ”

“ဪ...တာရာ ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်လဲဟင်”

“မကြာသေးဘူး...ခင်ချမ်းသာ နေကောင်းတယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ချမ်းသာရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကို ကြားပါတယ်ဗျာ၊ ကွန်ဂရက်ကျူးလိတ်”

“သင့်ခံယူး”

“တစ်ယောက်တည်းလား...အမျိုးသားရော မပါဘူးလား”

“မပါဘူး တာရာ၊ ခင်တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဟုတ်လား...ကြုံတုန်း တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးပါရစေ

ဗျာ၊ ဒါ ကျွန်တော့်ညီမလေး ဇူဇီတဲ့”

“ဟုတ်လား...ဘိုမလေးကြနေတာပဲ လှလိုက်တာ ကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ၊ ဇူဇီတို့နဲ့အတူ မုန့်လိုက် စားပါဦး”

“မလိုက်တော့ပါဘူး ညီမရယ်၊ နောက်မှပဲ”

“လာပါမမရယ်...ဇူဇီက မမကို မြင်မြင်ခြင်း ခင်မိ လို့ပါ”

“လိုက်ခဲ့ပါ ခင်ချမ်းသာ၊ ဒီနားတင်ပါ”

နောက်ဆုံးတော့ တာရာတို့မောင်နှမကို ခင်ချမ်းသာ လည်း အလျော့ပေးလိုက်ရပါသည်။ ဇူဇီက တဏှာကလေး ပေါက်စလေးနယ် အပြစ်ကင်းစင်၍ ချစ်စရာကောင်းလှသူ လေးဖြစ်ပြီး ခင်ချမ်းသာကို သိပ်လှကြောင်းလည်း မပြတ် ချီးကျူးလာ၍ သူမမှာ မျက်နှာနီနီဖြင့် ရယ်နေရပါသည်။

“ဒါပဲနော် ကိုကို၊ ကိုကိုမိန်းမယူရင်လည်း မမခင် ချမ်းသာလို မမလှလှလေးယူရမယ်”

“တွေ့ဦးမှကိုးကွ”

“ကိုကိုက လက်နှေးနေတာကိုးလို့၊ ကျန်ရစ်ဖြစ်တာ တောင် နည်းသေးတယ်”

“အို”

ဇူဇီစကားက ဘာလိုလိုမို့ ခင်ချမ်းသာမှာ တာရာ မျက်နှာကို အလန့်တကြားလေး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြုံးနေသော တာရာနှုတ်ခမ်းများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် တာရာ မျက်ဝန်းမှိုင်းမှိုင်းများနှင့် ဆုံမိတော့ ခင်ချမ်းသာမှာ ပို၍ အနေရ ခက်သွားသည်။

“ခင်ချမ်းသာတို့ အလုပ်တွေရော အဆင်ပြေရဲ့လား ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပုံမှန်ပါပဲရှင်”
“ကျွန်တော်လည်း ဟိုမှာပဲ အခြေချဖို့ စိတ်ကူးထား တယ်ဗျာ၊ ဒီမှာလည်း မနေချင်တော့တာနဲ့လေ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး မမ၊ ကိုကိုရည်းစားက သူများ နောက်ပါသွားလို့ ပြောနေတာ”

“ဇူဇီ”
“ဆောရီးနော် ကိုကို၊ နောက်မပြောတော့ပါဘူး”
လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ပြီး ဇက်ကလေးပုသွားသည့် ဇူဇီပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး ခင်ချမ်းသာ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ချမ်းသာတို့ကတော့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲဗျာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရတာဆိုတော့ သိပ်ပျော်ကြမှာပဲ နော်”

“ရှင်”
“ဟုတ်ကဲ့...တာရာလည်း ကံကောင်းမှာပါရှင်၊ တာရာလိုလူတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ရေးမှာ ကံဆိုးမယ်မထင်ပါ ဘူး”

“ဒီလိုပဲ အထင်ကြီးတာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လက်တွေ့ မှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုတောင် ဖွင့်ပြောဖို့ သတ္တိမရှိလို့ ကျန်ရစ် ခဲ့ရတဲ့လူပါ”

တာရာထံမှ အကြည့်အပြောတွေအောက်မှာ ခင်ချမ်း သာ အသက်ရှူကျပ်လာသည်။

အခုအခြေအနေရောက်မှ ဒီလိုစကားတွေ ပြောနေလို့ လည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံး အကျိုးမထူးနိုင်ဘဲ စိတ်ညစ်စရာ တွေချည်း ဖြစ်ရမှာမို့ တာရာတို့မောင်နှမကို အလှဆုံးပြုံးကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

“ခင်မှာ တခြားအလုပ်ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ ခွင့်ပြုပါ ဦး၊ တာရာနဲ့ ဇူဇီ၊ မမစန္ဒာကိုလည်း ခင်က သတိရတဲ့ အကြောင်း ပြောပေးပါ”

“ခွင့်ပြုပါဦးနော်”
“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဆွတ်ပျံ့ရီဝေသော တာရာအကြည့်များကို ခင်ချမ်းသာ မမြင်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ သူဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘဲ

တကယ်ခံစားနေတာ သိပေမယ့် စိတ်မကောင်းရုံကလွဲပြီး မတတ်နိုင်။

အောင်ကေတုနှင့် လက်မထပ်ခင်အချိန်အထိ သူမနှင့် တာရာတို့ အဆက်အသွယ်လေးတွေ ရှိနေပေမယ့် တရားဝင် ဖွင့်ပြောခဲ့တာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါ။

ရိုးရိုးသားမိတ်ဆွေအဆင့်ထက် ပိုသည်မှန်ပေမယ့် သူ နိုင်ငံခြားကို ပြန်သွားခိုက်မှာ မမျှော်လင့်သော အပြောင်း အလဲတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်သည်။

နတ်ရေးတဲ့ဖူးစာဆိုတာ ဒါပဲထင်သည်။

ကြိုတင်ကြံရွယ်ထားပေမယ့်လည်း ဖြစ်တာမဟုတ်။ ဘာတစ်ခုမှ ကြိုတင်ကြံရွယ်ထားခြင်း မရှိဘဲနှင့်လည်း ဖြစ် တတ်သည်က လောကခံတစ်မျိုးဟု ဆိုရမည်။

ခင်ချမ်းသာ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူမအရင်ကြို ရောက်နေသော အောင်ကေတုကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အံ့သြသွားသည်။

“အစောကြီး ပြန်ရောက်နေတာလား မောင်၊ နေမကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ဒီနေ့ည ဒင်နာတက်စရာရှိလို့ စောစောပြန်လာခဲ့တာပါ။ မောင်မိန်းမကို ပွဲထုတ်ချင်လို့ အလှ ဆုံးပြင်နော် အချစ်”

“မလှရင် မောင်က မချစ်တော့ဘူးလား”

“အင်း”

“ဟင်”

“အဲဒါ ရှင်စိတ်ရင်းအမှန်ပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ ရှင် နောက်ကို ကျွန်မ မလိုက်ဘူး၊ ကျွန်မထက်လှတဲ့ တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှာခေါ်သွား”

“ဟာ...ဟိတ် နေဦးလေ၊ မောင်က ချစ်ကို ချစ်လို့ စတာပါဗျာ၊ ဘယ့်နှယ့် လူကို ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနဲ့ ရက်ရက် စက်စက် စကားတွေ ပြောရတာတုန်း”

“အခုမှ အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့၊ စောစောကပြော တာ ရှင်စိတ်ရင်းအမှန်မဟုတ်လား၊ ယောက်ျားတွေများ တယ် ကြောက်စရာကောင်းပါလား”

“လူရှေ့မှာတစ်မျိုး...လူကွယ်ရာမှာတစ်မျိုးဆိုတာ ရှင်လိုလူစားမျိုးကို ပြောတာပဲနေမှာ”

“ခင်နော်...မောင့်ကို ရှင်...ရှင်နဲ့ပြောတာ မကြိုက် ဘူးလို့ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

ခင်ချမ်းသာ သူ့ကို ဘာစကားမှမဆိုတော့ အနားက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“တူ...တူ...တူ”

“ခင်...နေဦးလေ”

“ဟဲလို”

“ဪ...တာရာလား...အို...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခင်လက်ထဲက အထုပ်လေးကို ဘယ်မှာချလိုက်မိမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတာ”

“သင့်ခံယူတာရာ...ခင် အခုပဲ လာယူလိုက်မယ်နော်”

“ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းရောက်မယ်၊ ဒါပဲနော်တာရာ”

“ခင် အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ...မောင်ပါလိုက်မယ်”

တာရာဆိုသည့်အသံကို ကြားသည်နှင့် အောင်ကေတုမှာ ကျွဲမြီးတိုနေပါပြီ။ တစ်ချိန်တုန်းက ကိုယ့်မိန်းမကို ပိုးပမ်းခဲ့ဘူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိရာကို ကိုယ့်မိန်းမတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လွတ်လိုက်ရအောင် သူမမိုက်သေးပါ။

“ခင်...အခုပဲပြန်လာမှာပါ”

“မလိုချင်ဘူး...တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်ကြာလည်း မောင်လိုက်မှာပဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့လာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ လမ်းသွားရင်းတွေ့တာပေါ့၊ ဘာများ

ဘူးဆန်းနေလို့လဲ၊ ခင်တို့လိုမိန်းမတွေက ရှင်တို့ယောက်ျားတွေလိုမဟုတ်ဘူး သိလား”

“မောင်တို့ယောက်ျားတွေကရော ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဲဒါတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိမှာပေါ့”

“မောင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာသိရမှာလဲ၊ တာရာဆိုတဲ့လူသာ”

ခင်ချမ်းသာ အကြည့်များက သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာသဖြင့် အောင်ကေတု နှုတ်ဆိတ်စွာ ကားကို နေရာမှဝေါခနဲ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

“ရှင်စကားကို ဆက်ပါဦး၊ တာရာဆိုတဲ့လူက ဘာဖြစ်လဲ”

“ခင်က တော်တော်ကြားချင်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်...ဟုတ်တယ်”

ခင်ချမ်းသာက ကဲကဲဆတ်နေတော့ အောင်ကေတုကလည်း မနာလိုခြင်းတွေ ပိုပြီးအုံကြွလာရသည်။

“သိပ်ကြားချင်နေရင်လည်း ပြောရမှာပေါ့ဗျာ၊ တာရာဆိုတဲ့လူက ခင်မှာ မောင်ရှိနေမှန်းသိရက်နဲ့ ပြစ်မှားချင်နေတာ မောင်မသိဘူးထင်နေလား”

“ဟင်...ရှင်စကားက ဘာစကားလဲ၊ တာရာက အဲဒီ

လိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးရှင်သိလား”

“အဟွန်း...ယောက်ျားတွေအကြောင်း ခင်ဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ ယောက်ျားဆို အားလုံးအတူတူပဲ”

“ဪ...ယောက်ျားဆို အားလုံးအတူတူပဲဆိုရှင်ရှင်လည်းအတူတူပဲပေါ့လေ”

“အာ...အဲဒါကတော့”

“တော်ပါရှင်...လူတိုင်းကို ကိုယ်လိုချည်း ထင်မနေပါနဲ့၊ ဟိုမှာ တာရာတို့မောင်နှမ စောင့်နေကြပြီ၊ ကားကို သူတို့နားမှာ ရပ်လိုက်ပါ”

“ကျွီး”

တာရာတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ အနားမှာ အတူရှိနေသည့် ညီမဖြစ်သူကြောင့် ချစ်ဇနီးနှင့် အထင်အမြင်လွဲပြီး အူတိုမနာလိုဖြစ်ခြင်းကို အောင်ကေတု စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အားတုံအားနာဖြစ်သွားမိသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်...ဒါ ခင်အမျိုးသား ဦးအောင်ကေတုပါ၊ မောင် ဒါက မမစန္ဒာမောင် တာရာနဲ့ ညီမလေး ဇူဇီ”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ နောက်လည်း ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ရင်ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်လည်း ကိုအောင်ကေတုနဲ့

ထပ်တူပါပဲဗျာ”

“ခင်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ သွားစရာကိစ္စလေးရှိသေးလို့ပါ၊ ပစ္စည်းကိစ္စအတွက်လည်း သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဇူဇီက ခင်ချမ်းသာကို လက်ကလေးဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ချောတယ်နော် ခင်”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ခင်ချမ်းသာက သူ့စကားကို စိတ်မဝင်စားသလိုလေး တုံ့ပြန်လိုက်ပုံကို သဘောကျစွာ သူ့ရယ်လိုက်သည်။

“မောင် အထင်လွဲမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မောင့်စိတ်ထဲမှာ တာရာဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်တည်း ထင်လို့ပါ”

“ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်

လိပ်ပြာကိုယ်လုံတယ်၊ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ချစ်သူရည်းစားလည်း ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်၊ ခင်ရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားမှုအတွက်ပါ”

မှန်သောစကားကို သူ့ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ချစ်ဇနီးလေးကတော့ သူ့မဘက်က အာမခံကောင်းကောင်းနှင့် သူမလိပ်ပြာ သူမယုံကြည်သည်ဟု ဆိုနေပါပြီ။

အောင်ကေတုဆိုသည့် သူ့အလှည့်ကြရင်ရော အခုခင်ပြောသလို သူ့ဘက်က ပြောနိုင်ပါမည်လားဟု တွေးကြည့်မိသည်။ ဟိုတုန်းက ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရှိခဲ့ဘူးတာမှန်ပေမယ့် ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် သူမကို ချစ်ခဲ့မိသလိုမျိုး ဘယ်မိန်းကလေးအပေါ်မှာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးတာ သေချာသည်။

ဧည့်ခံပွဲအတွက် ခင်ချမ်းသာ အလှဆုံးပြင်ဆင်ပေးမယ့် အောင်ကေတုကို စိတ်ဆိုးနေဆဲမို့ စကားကောင်းကောင်းမပြောတော့ပါ။ ဧည့်ခံပွဲမှာ လှပသော ခင်ချမ်းသာနှင့် ချောမောခန့်ညားသော အောင်ကေတုတို့ စုံတွဲကို စိတ်ဝင်တစား အားကျသူ များစွာရှိနေပါသည်။

“ကိုအောင်”

“ဪ...ဘရဏီ ဘယ်လိုလည်း အခုချိန်ထိ တစ်ယောက်တည်းပဲလားဗျာ”

ခေတ်ဆန်ရဲတင်းသလောက် လှပလွန်းသည့် ဘရဏီအလှက မြင်ရသူရင်ကို မောလှပူလောင်စေသော အလှမျိုးဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက အောင်ကေတုနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဘူးသူဖြစ်ပြီး သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကိုထားကာ တခြားသူနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသူဖြစ်သည်။

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ကိုအောင်တို့က အောင်နိုင်သူဆိုတော့ ပြောနိုင်တာပေါ့ရှင်၊ ဘရဏီလည်း ကိုအောင်ဝင်္ဂတွေ လည်နေပါပြီ”

လှပစွာရယ်မောလိုက်သော ချိုသာသော ရယ်သံလွင်လွင်လေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဘရဏီပျက်ဝန်းမှာ ပျက်ရည်ကြည်လေးတွေ လက်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်မှာ သူ့စိတ်ထင်လိုပဲလားမသိပါ။

ဘရဏီဆိုတာ အင်မတန်မှ သွေးအေးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူနားလည်ထားသဖြင့် တစ်ချက်မျှ ပြုံးပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာတွန့်လိုက်သည်။

“ကိုအောင်ကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲမသွားဘူးနော်”

“ဟုတ်လား...ဘရဏီလည်း အရင်ကအတိုင်းပါပဲဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအောင်၊ အပေါ်ယံအမြင်

မှာတော့ ကိုအောင်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ရယ်စရာမဟုတ်ဘဲနှင့် ဘရဏီက ရယ်နေသဖြင့် သူငေးခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘရဏီလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေ ရှိနေသည်ဟု သူမ သိချင်ပါ။

“ကိုအောင်တစ်ယောက်တည်းလား၊ အမျိုးသမီးရော မပါဘူးလား”

“ဟိုမှာလေ...အင်္ကျီအနက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဇနီးပဲ”

“လှတယ်နော်...နာမည်ပဲကြားဘူးတာ လူကိုတော့ အခုမှပဲ မြင်ဘူးတယ်၊ ကိုအောင်တော့ သူ့ကို သိပ်ချစ်မှာပဲ ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့ဗျာ...ဘရဏီချစ်သူကို ဘရဏီချစ်သလို ပေါ့”

“ဘရဏီချစ်သူ ဟုတ်လား”

အောင်ကေတု စကားကို ဘရဏီက နောက်မှ သံယောင်လိုက်ပြီး ရွတ်ဆိုနေပုံကို သူပြုံးပြီး ကြည့်နေလိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ...ဘရဏီမှာ ချစ်သူမရှိဘူး”

လား”

အဓိပ္ပာယ်ဝေခွဲရခက်သော မျက်ဝန်းအကြည့်များက အောင်ကေတုထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ကာ...

“အင်း...အင်း ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘရဏီလည်း ဘရဏီချစ်သူကလွဲရင် အားလုံး ဖွဲချည်းပဲလေ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ကဲ...ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုဦး ဘရဏီ၊ ဟိုမှာ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်လာနေလို့ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

လှပစွာ ရှုံးနိုင်သွားသောပွဲမှာ ဘရဏီ မျက်ရည်တွေ အပြင်သို့ထွက်အံ့မလာနိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာတင် ခမ်းခြောက်သွား ရသည့်အဖြစ်ပါ။

သူမနားမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသူ၏ နောက်ကျော ပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဘရဏီနှလုံးသားတွေ နာကျင်ဆို့နှင့် စွာ ကွဲကြေသွားသည်။

ဒီလိုပဲဖြစ်ရမည်ဆိုတာ ဘရဏီ ကြိုသိထားသည် မှာ ကြာပါပြီလေ။

အောင်ကေတုဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်မှ မပေးဘဲ ရက်ရက်စက်စက် ဖြတ်

တောက် လမ်းခွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မိုးမ
မြင် လေမမြင် ပျော်ရွှင်ခဲ့သည့် အချိန်တွေက နောင်တစ်ချိန်
မှာ ဘရဏီဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကျဆုံးခန်းတွေ
အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ကိုယ့်အမှားကိုယ် သိလိုက်ချိန်မှာ အရာအားလုံး
ပြန်လည်ပြင်ဆင်ချိန်မရအောင် ပြောင်းလဲနှင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ဘရဏီ တကယ်ချစ်မိသူက တခြားသူမဟုတ်။ အောင်ကေ
တုဆိုသူ တစ်ယောက်တည်းဟု သိလိုက်ရချိန်မှာ ဘရဏီ
ဘဝမှာ ကျရှုံးမှုတွေနှင့် ဒဏ်ရာအထပ်ထပ်ရနေသူဖြစ်နေ
သည်။

ဘဝမှာ တော်သလို ပျော်သလိုနေရင်း အချိန်တွေ
ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့ရင်း ချစ်သူသတင်းစကားတွေ
ကို မပြတ်နားစွင့်နေမိသူ။

အခုတော့ အောင်ကေတုဆိုသည့် ချစ်ရသူက
ဘရဏီဆိုသည့် မိန်းမမိုက်တစ်ယောက်ကို လှပစွာ အနိုင်ယူ
သွားပေမယ့် သူမကျေနပ်ပါသည်။

မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ လှိုက်တက်လာသည့်
အတွက် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ပင့်မော့ကာ ရယ်မောပစ်လိုက်
သည့် ဘရဏီဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံစား
ချက်အစစ်အမှန်ကို ဘယ်သူသိနိုင်မှာလည်းလေ။

“ဘရဏီ”

“ဪ...ဦးစက်ရ လာထိုင်လေ”

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ဘေးမှာထားပြီး သူမနား
ရောက်လာသူနှင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ရင်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မကြာ
ခဏ ရယ်မောနေသူကို လှပသောမျက်ဝန်းကြီးတွေနှင့် လှမ်း
ကြည့်နေမိသူက ခင်ချမ်းသာ။

“အဲဒါ...ဟိုတုန်းက အောင်ကေတုဆိုတဲ့လူနဲ့ တွဲခဲ့
တဲ့ တစ်ယောက်လေ၊ အခုလည်း အပြုံးအရယ်မပျက်ဘဲဆို
တော့”

“ရှု...တိုးတိုး ဟိုဘက်ဝိုင်းက ထိုင်နေတာ
သူ့အမျိုးသမီးဗျာ”

“အာ”

တိုးတိတ်သွားသော အသံတွေကို ကြားနေရပေမယ့်
ခင်ချမ်းသာ ထပ်ပြီးမခံစားမိတော့ပါ။ သူမကို မိတ်ဆွေ
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က စေတနာလိုလို ဝေဒနာလိုလိုနှင့်
ဘရဏီဆိုသည့် မိန်းမနှင့် အတူရယ်မောစကားဆိုနေသော
အောင်ကေတုတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးပတ်သက်မှု သတင်း
စကားလား၊ အတင်းစကားလား မသိသော အကြောင်းအရာ
ကို ပြောကြားသွားခဲ့ပြီးပါပြီ။

“တို့က ခင်ကို ညီမအရင်းလေးလို ခင်လို့ ဒီစကား

တွေ ပြောတာသိလား၊ တို့စေတနာကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်”
ဟု အစချီကာ ပြောလာသည့်စကားတွေက ခင်ချမ်းသာရင်ကို
မီးနှယ် ပူလောင်အောင် စွမ်းနိုင်လှချည်ရဲ့။

ခေတ်ဆန်ရဲတင်းသော ဘရဏီကိုယ်တိုင် သိပ်လှတာ
ကိုတော့ဖြင့် ဝန်မခံလို့မဖြစ်ပါ။ လက်ပွေ့အိတ်ကို ကောက်ယူ
ပြီး ဘယ်သူမှနှုတ်မဆက်ဘဲ ခင်ချမ်းသာ တိတ်ဆိတ်စွာ နေရာ
က ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာဆီမှ နှစ်မြိုက်ကြည်မွေ့စွာ ရယ်
မောလိုက်သော အောင်ကေတု ရယ်သံက သူမနှင့်ဝေး၍
ကျယ်စေခဲ့သည်။

အခန်း (၁၇)

“ခင်”
“မောင့်ရဲ့အသက်ရယ်”
“အောင်ကေတု တော်တော့ကွာ၊ မင်းသိပ်များနေပြီ”
“ခင့်ကို ခေါ်ပေးကြပါကွာ”
“ဝုန်း”
“ဟာ...ကိုလတ် လုပ်ပါဦး ကိုအောင်ကေတု
လဲသွားပြီ”
“ဒုက္ခပါပဲ ဇော်ရယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒီကောင်ကြီး
လွယ်မယ်မထင်ဘူး၊ ဇော်သူငယ်ချင်း သွားတတ်တဲ့နေရာတွေ
မသိတော့ဘူးလားဗျာ၊ သေချာစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး”
ကိုလတ်ကိုယ်တိုင် အောင်ကေတုကိုယ်ကြီးကို မနိုင်
တနိုင် တွဲယူထူမရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသူ၏အဖြစ်ကို

စိတ်မသက်သာစွာ ဆိုသည်းရင်း ဇနီးဖြစ်သူ ဇော်ထံမှ အကူအညီတောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဇော်လဲ...ခင်သွားတတ်တဲ့နေရာတွေအနဲ့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ရှာတာပဲ ကိုလတ်ရယ်၊ တွေ့မှမတွေ့ဘဲ”

“အင်း...အခုမှ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ကိုယ် ငြိမ်းချမ်းရေးရလို့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာလေးနေမယ် စိတ်ကူးပါတယ်၊ အောင်ကေတုတို့ လင်မယားကြောင့် ကိုလတ်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ”

“အဲဒါတွေ အသာထားစမ်းပါဦး ကိုလတ်ရယ်၊ ကိုလတ်သူငယ်ချင်း တစ်ကိုယ်လုံး အရက်တွေ အန်ဖတ်တွေ နဲ့စော်နေတာပဲ အရင်အဝတ်လဲပေးလိုက်စမ်းပါဦး”

“ဇော် အဝတ်ယူလာပေးမယ်၊ ရော့...ရော့”

ညဝတ်အင်္ကျီတစ်စုံ ကိုလတ်လက်ထဲကို ဇော်ကိုယ်တိုင် လာထည့်ပေးသည့်အတွက် အောင်ကေတုကို ကိုလတ်ကိုယ်တိုင် အဝတ်လဲပေးလိုက်ပါသည်။

ဇော်နှင့်သူ ပြေလည်မှုတွေ ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်စွာ အတူရှိနေချိန်မှာ အောင်ကေတုရဲ့ ဘရဏီနောက်လို့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အကွဲကွဲအလွဲလွဲ ဖြစ်ရသလို ကိုလတ်နှင့် ဇော်မှာလည်း အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည့်အဖြစ်ပါ။

ဧည့်ခံပွဲမှာ ဘရဏီနှင့် အောင်ကေတုတို့ ရယ်မောပြောဆိုကြတာကိုပဲ စိတ်ထဲက ကျိတ်အပြစ်တင်နေမိသည်။ အနားမှာ ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက်လုံး ရှိနေလျှင် အောင်ကေတုအနေဖြင့် အပြောအဆိုလွတ်အောင် ဆင်ခြင်နေထိုင်သင့်သည်။

အခုတော့ ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စနှင့် အိမ်ကမိန်းမအထင်လွဲဖို့ ဖြစ်ရုံမက ခင်ချမ်းသာ အိမ်ကထွက်သွားတာကိုပင် မသိအောင် ညံ့ဖျင်းလွန်းသည်ဟု ဆိုလိုက်ချင်သည်။ ထိုအတွက် ခင်ချမ်းသာကို အပြစ်ဆို၍မဖြစ်။ မိန်းမသားဆိုတာ အူတိုမျိုးဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ရည်းစားဟောင်းအဆက်ဟောင်းနှင့် ရယ်မောစကားဆိုဖို့ မဆိုထားနှင့် တခြားမိန်းကလေးနှင့် စကားဆိုဖြစ်လျှင်တောင် အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲနှင့် ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူချင်ကြတာမဟုတ်။

ကိုလတ်ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကြောင့် ဇော်နှင့် အချိန်အကြာကြီး အထင်အမြင်လွဲ စကားခံခဲ့ရသူဆိုတော့ အောင်ကေတုကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာနာမိသည်။

“အင်း...အောင်ကေတုလည်း ကိုလတ်လို ဖြစ်နေပြီ၊ သဲနားပါတယ်ကွာ”

“ခင်ကို သနားဖို့လည်း ချန်ထားပါဦးလေ၊ ကိုလတ်တို့ ယောက်ျားတွေ အကျင့်မကောင်းတာကိုလည်း ထည့်ပြော

ဦးမှပေါ့”

“အလိုလေးဗျာ...အောင်ကေတုကိစ္စနဲ့ ကိုလတ်ကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ကိုလတ်ကိုယ်တိုင် နောက်ကို ဇော် မကြိုက်တာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးထား ပြီးပါပြီ”

“ကတိက ကတိပဲလေ၊ လက်တွေ့နဲ့ အပြောနဲ့ တခြားစီ လုပ်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးပါ”

“ဇော်က အခုချိန်ထိ ကိုလတ်ကို မယုံဘူးပေါ့ဟုတ် လား”

“ယုံချင်ပေမယ့် မယုံရဲသေးဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို ချီးကျူးဖို့ အချိန်တွေအများကြီးလိုပါသေးတယ်”

“သားမျက်နှာကို ထောက်ပြီး ပြေလည်အောင်နေ နေတာ၊ ကိုလတ်ကို ယုံလို့မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းကွာ”

ကိုလတ်က သူ့နဖူးသူ လက်ဖဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်တာ ကိုကြည့်ပြီး ဇော် မျက်နှာလေးက မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည် လေးရှိနေပါသည်။

ခင်ပျောက်သွားလို့ အောင်ကေတု လာပြောတုန်းက ဇော်လည်း ပြာသွားသည်။ အဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို သိရတော့ ခင်ကိုယ်စား အောင်ကေတုကိုပဲ စိတ်ထဲက အပြစ်တင်မိသည်။

ယောက်ျားတွေအားလုံး ဒီလိုတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ကိုလတ်ရော အောင်ကေတုရော အားလုံးအတူတူပင်။ ကိုယ့် အလှည့်ကြတော့ သိပ်သိတတ်ကြသည်။ တခြားတစ်ပါးသူ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုကြတော့ ဘာတစ်ခုမှ ထည့်မတွက်။

ခင် ကြီးကြီးကိုရော အောင်ကေတု အဒေါ်ကိုရော ဘာတစ်ခုမှ အသိမပေးဘဲ ကျိတ်ရှာကြသည်။ သို့ပါသော် လည်း တွေ့လိုသူကိုက မတွေ့။ ခင်ချမ်းသာပျောက်သွားတာ သိသွားသည့် အဒေါ်တွေကလည်း အောင်ကေတုကို ဝိုင်းပြီး အပြစ်တင်ဆူပူကြိမ်းမောင်းကြသည်။

အောင်ကေတုလည်း သူ့အပြစ်နှင့်သူ ဘာတစ်ခုမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ရ။ ခေါင်းငုံ့ခံနေသည်။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံပေမယ့် နားထောင်ခွင့်လွတ်ပေးမည့်သူက မရှိ။

ယောက်ျားရင့်မကြီးဖြစ်သော သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ တာရာနှင့်ကိစ္စတုန်းက ဘုမသိဘမသိ နာမည်ကြားရုံနှင့် ကွဲပြီး တိုလျှင် ခင်ချမ်းသာအတွက်မူ ဆိုဖွယ်ရှိမည်မထင်။

အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးသည်။

တစ်ပတ်အတွင်း အောင်ကေတုတစ်ယောက် မအိပ် နိုင် မစားနိုင်နှင့် သိသာစွာ ချုံးကျသွားသည်။ အအိပ်အစား ပျက်ပြီး အရက်ကိုချည်း အဖော်လုပ်တော့ မခံနိုင်။

အိပ်ရာထက်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသူကို

ဘေးမှာထားပြီး ဇော်နှင့် ကိုလတ်တို့ အချီအချ စကားများနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့လည်း အောင်ကေတုတစ်ယောက်တည်းကို ပစ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ အိမ်မပြန်ရဲသဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ကိုပစ်ထားပြီး အောင်ကေတုနှင့်အတူ လာနေပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ်ပျက်ရက်များပေါင်းပြီး အိပ်ပျော်နေသူ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး အခန်းမီးကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

အခန်းထဲကအထွက်မှာ ကိုယ်စီ သက်ပြင်းရှိက်မိပြီး မှ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။

“ဒါပဲနော်အချစ်...ကိုလတ်အပေါ်မှာ တစ်ခုခု အထင်လွဲတာမျိုး၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ အပြုအမူမျိုးတွေ့ရင် ကိုလတ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးပါ၊ ရှင်းပါ”

“ခင်ချမ်းသာလိုတော့ ကိုလတ်ကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ရက်ရက်စက်စက် ပစ်မသွားပါနဲ့၊ ကိုလတ်လည်း အောင်ကေတုလို ခံစားရမှာ ကြောက်တယ်”

“ကြောက်ရင် ကောင်းကောင်းနေပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...နောက်မခိုက်တော့ပါဘူး၊ ရှေ့က ဖြစ်ခဲ့သမျှ သင်ခန်းစာနဲ့တင် နောင်တရနေပါပြီ”

“ပြောတာပဲ”

“ဟော...လူကို ဘာပြောပြော မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတော့တာပဲဗျာ”

“ယုံစေချင်ရင် ယုံအောင်နေပေါ့”

“ဇော်ကိုတော့ ကိုလတ်ပဲ အရှုံးပေးပါပြီဗျာ၊ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောတော့ဘူးဟုတ်လား”

“မပြောတော့ နားညည်းသက်သာတာပေါ့”

“ဇော်”

“အို...ဖယ်စမ်းပါ”

“ဟင့်အင်း”

“ဇော်ကိုချစ်တယ်”

လှပစွာ ဝဲပျံ့ရောက်ရှိလာသော မျက်စောင်းကို နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်စွာ ခံယူရင်း တိုးဖွဲ့စွာရယ်မောနေသူနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက် အရာရာကို ခံစားကြကွဲမှုတွေနှင့် နာကျင်နေရရှာသူက ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် သူမကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပါသည်။

ပြောတော့ဖြင့် ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ရပါသည်ဟု ဆိုသည်။ အဘယ်မျှ မုန်းစရာကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ ဘရဏီဆိုသည့် မိန်းမက မလိုချင်လို့ ထားရစ်စွန့်ပစ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်ဟု တွေးမိရုံနှင့် ခင်ချမ်းသာ အသည်းနှလုံးတို့ အခံရခက်အောင် နာကျင်လွန်းလှချည်ရဲ့ကွယ်။

မည်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာ လာသည့်အဖြစ်ကို နောင်တမရပေမယ့် ကြီးကြီးနှင့် ဒေါ်တင် တင်ကြီး၊ ဇော်တို့ စိတ်ပူစိုးရိမ်နေမှာကိုတော့ စိတ်က အလိုလို သိနေသည်။

စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ လောလော ဆယ် ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက် အသွယ်မလုပ်ဘဲ ရှိနေချင်သည့်အတွက် အားလုံးနှင့် ဖြတ် တောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုးအဝေးမှာ ပြာလွင်သော ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြသူတွေ လှုပ်ရှား သက်ဝင်နေသော ဒီကမ္ဘာမြေကြီးဟာ သူမတစ်ယောက်တည်း အတွက် ကွက်ပြီး ခြောက်သွေ့ကြေကွဲနာကျင်စေလွန်းလှသည် လား။

လိမ်ညာလှည့်စားတတ်သူကို ခင်ချမ်းသာ မုန်းပစ် မေ့ပစ်ချင်နေသည့် ခံစားချက်ကို မည်သူမှ နားလည်မည် မဟုတ်ပါ။

ဟိုးတုန်းက ခင်ချမ်းသာသည် နုသစ်လတ်ဆတ်သော အရုဏ်ဦး ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နီးကြားတက်ကြွမှု၊ ယုံကြည်မှု အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ရဲသူ လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အခု

ခင်ချမ်းသာကတော့ သူမဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒနှင့် သူမဖြစ်နေရ သောဘဝ ဘခြားစီဖြစ်နေရတာကို အလိုမကျဘဲ ဖြစ်နေ သည်။

ငြိမ်သောကြိုးမှာ ဘာတစ်ခု မမြင်မတွေ့နိုင်ဘဲနှင့် ဖြတ်တောက်ရခက်လှသည့်အဖြစ်ကို ကိုယ်တိုင်ကြိုဘူးမှ သိရ သော ခင်ချမ်းသာဖြစ်သည်။

မည်သည့် အလေးအပင်တို့မှ ချိတ်ဆွဲသယ်ယူထားသူ မဟုတ်ပါဘဲနှင့် ခံစားရသည့်ဝေဒနာက လေးလံမွန်းကျပ်ခြင်း တွေ အဆမတန်များပြားလွန်းသဖြင့် ပေါ့ပါးသွားအောင် သူမ စိတ်ဝိညာဉ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းထဲမှာ ဆွဲယူထုတ်နှုတ်ပစ်ချင်မိ သည်။

“အချစ်”သည် ဘယ်လိုအရာမျိုးဖြစ်မည်နည်း ဖြစ်တည်ကိန်းအောင်းနေသော နေရာအတိအကျ သိခွင့်ရလျှင် ထိုအစိတ်အပိုင်းကို ခင်ချမ်းသာဘဝထဲမှာ မရှိစေလိုပါ။

“ခင်ချမ်းသာ မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ကမ်းခြေမှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေစဉ် သူမ မျက်စိရှေ့ကို ရောက်လာသူက တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့ငုငု ကြည့်လျက် အံ့ဩသလို ထပ်ဆင့်အမေးမှာ ခင်ချမ်းသာ ဘာတစ်ခုမှမဖြေမိဘဲ သူမမျက်စိရှေ့က အမျိုးသမီးကို တုံ့ပြန်

ငေးကြည့်မိသည်။

မြင်ဘူးတွေဘူးသလို ထင်ရသော အမျိုးသမီးကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု သူမကိုယ်တိုင် ခွဲခြားမသိခြင်းကြောင့် ခင်ချမ်းသာနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းထံ က မဟုတ်မှန်း သိလိုက်သည်။

“ရှင်...ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ခင်ချမ်းသာပဲကိုး...တို့တောင် ယူကို ဒီလိုနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်းတွေ့လိုက်ရလို့ အံ့ဩသွားတာ”

“ကိုအောင်ကေတုရော မပါဘူးလား၊ တို့က အန်ကယ်ဦးဘမင်းရဲ့ တူမ လဲ့လဲ့လေ၊ မှတ်မိပြီလား”

“ဪ”

“ဆောရီးနော်...ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မမှတ်မိလိုက် ဘူး”

“ဦးအောင်ကေတုရော”

“သူမပါပါဘူး...ခင်တစ်ယောက်တည်းပါ”

ဦးဘမင်း၏ တူမက ခင်ချမ်းသာစကားအဆုံးမှာ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“မဟုတ်မှလွဲရော...လင်တော်မောင်နဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်

ငကာက်လာပြီထင်တယ်။ ဒီလိုပြောလို့ တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော် တို့ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ကလူနဲ့ စိတ်ကောက်တုန်းက အခုလို မျိုး တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ဘူးလို့ပြောတာပါ”

“လင်မယားဆိုတာ ဒီလိုပဲ ခင်ချမ်းသာရော၊ ရန်ဖြစ်

ပြီး ပြန်ချစ်ရတာလည်း တစ်မျိုးပျော်စရာကောင်းပါတယ်”

“လဲ့လဲ့ရေ”

“ဟော...ဟိုမှာ ဘော်ဒါတွေလာကုန်ပြီ၊ သွားဦးမယ် နော် ခင်ချမ်းသာ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ပြုံးရွှင်ရယ်မောလျက် လက်ကလေးတပြုပြန် ထွက် သွားသော လဲ့လဲ့မှာ ဘာအပူအပင်မှ မရှိတော့ပြီလားဟု မေးရ မလိုပင်။

အရာရာတိုင်းကို အလေးအနက်မထားဘဲ လဲ့လဲ့လို လောကကြီးကို ပျော်ရွှင်စွာ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရခြင်းက ဘဝ အဓိပ္ပာယ်ဆိုလျှင် ခင်ချမ်းသာလည်း လဲ့လဲ့လိုဖြစ်လိုက်စမ်း ချင်သည်။

ခက်သည်က အောင်ကေတုဆိုသည့်လူဟစ်ယောက် ကို အလွယ်တကူ မုန်းပစ် မေ့ပစ်လို့ မရခြင်းတည်း။

ဘရဏီနှင့် အောင်ကေတုဆိုသည့် အမည်နှစ်ခုကို ယှဉ်တွဲစဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့် ခင်ချမ်းသာရင်ထဲမှာ နာကျင်

ပူလောင်သွားခြင်းကို ဘာနှင့်ဖြေသိမ့်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မတွေးဘူး စဉ်းစားထားလျက် သူမအတွေးအာရုံထဲက ထိုအကြောင်းအရာတွေက ပျောက်ပျက်မသွားသည်ကလည်း တစ်ဆိတ်ထူးဆန်းလှသည်။

အိပ်ရာထက်မှာ လူက ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ဘယ်လိုမှအိပ်မပျော်။ နောက်ဆုံး အသင့်ဆောင်ထားသော အိပ်ဆေးတစ်လုံးကို သောက်လိုက်မှ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ရယ်မောနေသော မောင်နှင့် ဘရဏီတို့ ရယ်သံတွေကြောင့် ချောက်ချားစွာ နိုးထလာချိန်မှာ မိုးစင်စင်လင်းလျက်ရှိနေပါပြီ။

မှန်းစရာကောင်းလှသော ထိုသူနှစ်ဦးက ခင်ချမ်းသာကို ဘယ်အချိန်ထိအောင်များ ဒုက္ခပေးနှိပ်စက်ကြဦးမည် မသိရသဖြင့် ဟင်းခနဲနေအောင် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

အခန်း (၂၀)

“ခင်ရေ”
“ခင်”

ခင်ချမ်းသာသည် သူမအမည်ကို တကြော်ကြော် ဟစ်အော်ခေါ်နေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားသော်လည်း စိတ်နှင့်ခန္ဓာကင်းလွတ်ကွာဝေးနေခြင်းကြောင့် ကောင်းစွာ အရေးမစိုက်မိချေ။

သို့ပါသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပို၍နိုးကပ်လာသော အသံနှင့် သူမရှိရာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လှမ်းလာနေသူများကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရချိန်မှာတော့ ထိုင်နေရာမှ အလန့်တကြား ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ခင်”

“သမီးလေး...ကြီးကြီးတို့ပါကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်
နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်ရတာလည်းကလေးရယ်၊ ကြီးကြီးတို့
ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရတယ်၊ စိတ်ပူစိုးရိမ်ရမယ်ဆိုတာ
မစဉ်းစားတော့ဘူးလား တူမရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ရယ်၊ မမပြောသလိုပါပဲ
တင်တင်လည်း ခင်အတွက် မမနဲ့ထပ်တူ စိုးရိမ်သောကဖြစ်ရ
တာပါကွယ်”

“သိပ်မိုက်တဲ့ကလေးပါလားကွယ်...ခင်သာ မပြော
ကောင်းမဆိုကောင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကြီးကြီးတော့
ရင်ကျိုးရမှာပါပဲကွယ်”

“ခင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ကြီးကြီးနဲ့တင်တင်ရယ်၊ ရုတ်တ
ရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ခင်ရဲ့အမှားပါ၊ နောက်ဆို ကြီးကြီးတို့
လူကြီးတွေကို စိတ်မဆင်းရဲစေရတော့ပါဘူးရှင်”

မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ကြီးကြီးခမျာ ငိုသံပါကြီးနှင့်
ခင်ကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ရင်း မချီတင်ကဲ
ဆိုလိုက်တာမို့ခင်ချမ်းသာကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ထဲမှာ စို့နှင့်နာ
ကျင်သွားရပါသည်။

ခင်ကြောင့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်ဆင်း
ရဲဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ အခြေအနေ အချိန်အခါပေါ်မှာ ပြောင်း
လဲသွားခဲ့သော ခင်စိတ်ကူးများက လူကြီးတွေကို အဘယ်မျှ

ဒုက္ခဖြစ်သွားစေရသလည်းဆိုတာ အခုတော့ ရှိယ်တွေ့မျက်
မြင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါပြီ။

“ခင်”

“ဇော်ပါလိုက်လာတယ်လား ဇော်ရယ်”

ဇော်ကိုယ်လေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း အားတုံ့
အားနာ ခင်ဆိုလိုက်တော့ ဇော်က နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးပါသည်။

“လိုက်လာရတာပေါ့ ခင်ရယ်၊ ဇော်တို့အားလုံးမှာ
တာဝန်ကိုယ်စီ ရှိနေကြတာပဲ၊ ခင်ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်လာရ
မှာပေါ့”

“တာဝန်ဟုတ်လား ဇော်”

“ဇော် အဲဒီလိုပြောလို့ တစ်မျိုးမထင်နဲ့ဦးနော်၊ အိမ်
ပြေးမလေး ခင်ချမ်းသာကို လိုက်ဖမ်းဖို့ တို့အားလုံးမှာ တာဝန်
ကိုယ်စီရှိတာကို ပြောတာပါ ခင်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကြီးကြီးတို့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ တူမလေးကို
ပြန်တွေ့ပြီဆိုတော့ ကြီးကြီးတို့လည်း စိတ်ချမ်းသာပါပြီ”

“ဇော်သာ...ဇော်သူငယ်ချင်းကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျ
ပြီး ချောခေါ်ခဲ့ပါတော့ကွယ်၊ ကြီးကြီးတို့ သွားနှင့်တော့မယ်”

“လာ...တင်တင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကြီးကြီးက ဒေါ်တင်တင်ကြီးလက်ကို ဆွဲခေါ်သွား
ပြီမို့ ဇော်နှင့် ခင်ချမ်းသာတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား ဇော်”

“ဟင့်အင်း...နှစ်ယောက်တွဲပါ”

ပြောပြီး ဇော်က ရယ်သဖြင့် ခင်ချမ်းသာလည်း
ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ခင် ဒီမှာရှိနေတာ ဘယ်လိုသိလည်း ဇော်”

“ဒီလိုပဲ ပြောတဲ့လူရှိလို့ သိရတာပေါ့ခင်ရယ်၊ ဒီမှာ
ဘယ်လောက်ကြာအောင်နေဖို့များ စိတ်ကူးထားလို့လည်းဗျာ”

ဇော်အမေးကို ခင်ချမ်းသာမဖြေဘဲ ဟိုးအဝေးကြီးကို
လှမ်းမျှော်ကြည့်ငေးနေပါသည်။

“ကိုအောင်ကေတုကို မသနားဘူးလားခင်၊ ခင်ထွက်
သွားတဲ့နေ့ကတည်းက ဘာမှမစားမသောက်ဘဲ အရက်ချည်း
ဖိသောက်နေတာ ခင်သိလား”

“သူ့ဘာသာကြိုက်လို့ သောက်တာပါ ဇော်ရယ်၊
ခင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

ပြတ်သားစွာ တုံ့ပြန်လိုက်သော စကားကြောင့် ဇော်က
ဘာမှမပြောဘဲ ခင်ကိုကြည့်နေသည်။

“ဇော်တို့ကို အခုဘယ်သူလိုက်ပို့လဲ”

“ကိုလတ်လေ”

“ဪ”

“ဘရဏီလည်း နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားပါပြီ၊
ခင်တို့နဲ့တွေ့လိုက်တာ နောက်ဆုံးပဲဆိုပါတော့”

“သူ့အကြောင်း ခင် စိတ်မဝင်စားဘူးဇော်”

“ကိုအောင်ကေတုကို ခင် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်
အောင်လို့ပါ၊ သူတကယ်ချစ်တာ ခင်တစ်ယောက်တည်းဆို
တာ အားလုံးသိကြပါတယ်”

“ဇော်လည်း ဘယ်တုန်းက သူ့ဘက်တော်သား
ဖြစ်သွားတာလည်းမသိဘူးနော်”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ခင်ထွက်သွားပြီးမှပါ၊ သူ
တကယ်ခံစားရတာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့မှ ယုံကြည်စိတ်နဲ့ လက်ခံ
ခဲ့တာပါခင်”

“တော်ပါပြီဇော်ရယ်၊ သူ့အကြောင်း မကြားချင်ပါ
ဘူး”

“လာ...ခင်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူလမ်း
လျှောက်ကြမယ်”

ဇော်က ခင်အလိုကျ ဘာမှမဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ
အတူလိုက်ပါလာသည်။ တည်ငြိမ်လှပသော ခင်ချမ်းသာ
မျက်ဝန်းထဲမှာ အမုန်းကို ရှာဖွေကြည့်မိပေမယ့် မတွေ့ရသဖြင့်
စိတ်သက်သာသွားသည်။

F

“ဇော်က ခင့်ကို ဘာလို့ ဒီလောက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ခင့်မျက်နှာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

ခင်ချမ်းသာ သူမမျက်နှာလေးကို လက်ကလေးများဖြင့် ဖွဖွစမ်းကိုင်တော့ ဇော်က ပြုံးသည်။

“ခင့်မျက်နှာမှာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ခင်ရယ်၊ ခင့်နှလုံးသားမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလည်းဆိုတာ သိချင်လို့ စမ်းစစ်ကြည့်နေတာပါ”

“ကြည့်စမ်း...ဇော်တောင် အချစ်စကားတွေ ပြောလာနိုင်ပြီပဲ”

“ဒီလိုပဲဖြစ်တည်လာတဲ့ဘဝကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ကြိုးစားရတာပဲပေါ့ခင်”

“ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဇော်တို့က မိန်းမသားတွေလေ၊ မျက်နှာများလို့ ဖြစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီစိတ်နဲ့ ကိုလတ်ကိုခွင့်လွတ်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားဖြေသိမ့်ခဲ့ရတဲ့ ဇော်ပါကွယ်”

“ခင့်ကိုလည်း ဇော်လိုပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ကိုအောင်ကေတုလည်း နောင်တရနေပါပြီ၊ ကိုလတ်နဲ့အတူ သူလည်း ခင့်နောက်ကို လိုက်လာတယ်ခင်”

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွတ်ပေးလိုက်ပါကွာ”

“နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ ရှိလာရင်ရော”

“အဲဒီအချိန်ကြတော့ ဇော်ကိုယ်တိုင် ခင့်ဘက်ကပဲ

ရပ်တည်မှာပေါ့ခင်”

“ခင် စဉ်းစားဦးမယ် ဇော်ရယ်”

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ခင်၊ ဟိုမှာ ခင် ချစ်ချစ်ကြီး လိုက်လာနေပြီ၊ ကိုလတ်ရောပါလာတယ်”

“ဇော်”

“ကိုလတ်”

“ဇော်...နေဦးလေ”

ဇော်က ခင်ချမ်းသာအသံကို ကြားသော်လည်း နောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကိုလတ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားတာကို ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

“ခင်ရေ...ဇော်တို့သွားနှင့်ပြီ”

“ခင်ချမ်းသာ...ခင်ဗျားလက်ထဲကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အောင်ကေတုကို ပြန်အပ်လိုက်ပြီနော်၊ အမိုက်အမဲလေး၊ မို့ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွတ်ပေးလိုက်ပါဗျာ”

“အောင်ကေတု...ငါတို့သွားပြီဟေ့”

ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ ထွက်သွားသူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ခင်ချမ်းသာ နေရာက ကျောခိုင်းလိုက်တော့ အောင်ကေတုတစ်ယောက် ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် ချစ်ရသူနောက်ကို ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့်အတူ လိုက်ပါလာပါသည်။

“ခင်”

“ရှင်...ကျွန်မနာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့”

“မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အချစ်ရယ်၊ ဘရဏီဆိုတာက”

“အို...ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ရှင့်မိန်းမနာမည် ကျွန်မရှေ့ လာပြောမနေနဲ့၊ မခွဲနိုင်ရင် ရှင်ပါတစ်ခါတည်း အတူလိုက်သွား”

“မဟုတ်ရပါဘူးခင်ဗျာ...မောင်ပြောချင်တာက တခြားပါ၊ မောင့်မှာ တခြားမိန်းမလည်းမရှိပါဘူး၊ မောင့်မိန်းမက ဟောဒီက ခင်တစ်ယောက်တည်းပါ”

“လျှာအရိုးမရှိတိုင်း အရှက်မရှိ လျှောက်ပြောနေတဲ့ ရှင့်စကားတွေကို ယုံမယ်များထင်နေလား”

“ဒီမှာ ကျွန်မနောက်ကို ဆက်လိုက်မလာပါနဲ့၊ ဒီမှာပဲနေခဲ့ပါ၊ ပြောထားတဲ့ကြားက ဇွတ်လုပ်ရင် ရှင့်ကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မယ်မထင်နဲ့”

“ဟာ”

“ခင်...ခင် နေဦးလေ”

ခင်ချမ်းသာက သူမပြောစရာစကား ကုန်သည်နှင့် အောင်ကေတုနား ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားရာ အောင်ကေတုမှာ သူမစကားကြောင့် ရှေ့ဆက်ပြီး ခင်ချမ်းသာနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလိုလျက်နှင့် ဆက်မလိုက်ရဲတော့ဘဲ နေရာမှာ ရပ်လျက်

သား တစ်ယောက်တည်း ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ ဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို ကိုလတ်တို့သာမြင်လျှင် ရယ်မောကြမှာ သေချာပါသည်။

ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ခင်ချမ်းသာ မုန်းမှာစိုးကြောက်နေရသည့်အဖြစ်ပါ။ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့်ပင် ချစ်သူက စွန့်ပြစ်ထားရစ်ခဲ့သည့်ဒဏ် အဘယ်မျှဆိုရွားခါးသီးတာကို ရေရေလည်လည်သိခဲ့ရပြီမို့ နောက်ထပ်လည်း သူမ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ပါပြီ။

တရွေ့ရွေ့ကျောခိုင်းသွားနေသော ချစ်ဇနီး၏ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ငေးရင်း စိတ်ထဲက လဲ့လဲ့ကို ကျေးဇူးအထပ်ထပ်တင်နေမိသည်။ လဲ့လဲ့သာ သူ့ကို အသိပေးအကြောင်းမကြားလျှင် အခုချိန်ထိ ချစ်သူကို တွေ့ရဦးမည်မဟုတ်။

ခင်ချမ်းသာနောက်က ဖြည်းဖြည်းခြင်း လျှောက်ပြီး သူ့လိုက်ခဲ့သည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ အထင်လွဲစိတ်ဆိုးပြီး သူ့အနားက တိတ်တိတ်လေး ထွက်သွားသည်။

သေချာတွေးကြည့်တော့ ဒါတွေဟာ အောင်ကေတုဆိုသည့် သူ့ကိုချစ်လို့ မြတ်နိုးလို့ သဝန်တိုလို့ပဲမဟုတ်လား။

ဪ...ခင်ချမ်းသာဆိုတဲ့ မောင်ရဲ့ ချစ်ဇနီးချော

လေးရယ်။

မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ခင့်ကို သိပ်ချစ်ရပါတယ်ဆို တာ မောင့်ချစ်ဇနီးလေးသိအောင် ဘယ်လိုပြောရပါ့မလည်း ဗျာ။

ရုတ်တရက် အောင်ကေတု ခြေအစုံ ရပ်တန့်သွား သည်။ ထို့နောက် ကျေနပ်အားရသော အပြုံးဖြင့် တစ်ချက်မျှ တိုးဖွဖွ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်”

ချစ်ဇနီးလေး၏အမည်ကို သူ အကျယ်ကြီး လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။ ခင်ချမ်းသာက သူ့မျှော်လင့်ထားသလိုပင် သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။

“မောင့်ကို ခင် သိပ်မုန်းနေတာ မောင်သိပါပြီ၊ ခင့်ကို မောင် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

“မောင်သွားတော့မယ်ခင်”

“ဟင်”

လှမ်းနေသော ခင်ချမ်းသာ ခြေလှမ်းလေးများ ရပ်တန့် သွားပြီး နောက်ကို အသာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက် ဆောင်များရှိရာဘက်ကို လှမ်းတက်သွားသော အောင်ကေတု ၏ နောက်ကျောပြင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ဘာလုပ်မှာလည်းဆိုတာ ခင်ချမ်းသာ

သဘောမပေါက်နိုင်သေးပါ။ မောင်သွားတော့မယ်ဆိုပြီး ခင်ချမ်းသာဆီမလာဘဲ ဘယ်ကိုသွားနေသနည်း။

အောင်ကေတု နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ခင်ချမ်း သာ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်သွားကာ လက်နှစ်ဖက် ကိုပိုက်ပြီး သူ့ဘာဆက်လုပ်မလည်းဆိုတာ ခပ်တည်တည် ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ခင်”

အောင်ကေတု ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကနေ ပြန်လှည့် အကြည့် သူ့ကို ခပ်တည်တည် မျက်နှာလေးနှင့် လက်ပိုက် ကြည့်နေသူလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားသည်။

“ခင်က မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေမှတော့ မောင်လည်း လူ့ပြည်မှာ မနေချင်တော့ဘူး”

“ခင် မောင်နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ မောင်သွားတော့ မယ် ခင်”

“အဟင်း”

နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်သည်ဆိုရုံ ရယ်လိုက်သော ခင်ချမ်းသာအပြုံးကို သူ့ကောင်းစွာမြင်လိုက်ပါ။ သူ ရေထဲကို ခုန်ဆင်းမည်ဆိုလျှင် ခင်ချမ်းသာက သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ တားမြစ်မှာပဲ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေသည့်အတိုင်း ရှေ့ကိုတိုးသွား

သည်။

နောက်ပါးဆီမှ ဘာသံမှမကြားရတော့ နည်းနည်း
တော့ စိတ်ပူမိသားပင်။

“ခုန်ချတော့လေ...ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟင်”

ခင်ချမ်းသာအသံပါလား။ သူထင်ထားသလို တားမြစ်
ဘာမဟုတ်။ တိုက်တွန်းစကားဖြစ်နေတာမို့ အောင်ကေတု
ကိုယ်ကြီး တွန့်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားပြီး ချစ်ဇနီးရှိရာကို ဖျတ်ခဲနဲ့ ပြန်
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ...ရှင်ရေထဲခုန်ချလို့လည်း ကျွန်မ လိုက်
မဆွဲပါဘူး၊ ရှင် စိတ်ချမ်းသာသလိုသာလုပ်ပါ”

“ဟာ”

“ခင် နေဦးလေ”

အကြိမ်အောင်သဖြင့် နေရာမှာ ဆက်ရပ်နေလို့လည်း
အကျိုးမထူးသည့်အတူ သူမရှိရာကို အောင်ကေတု တစ်အား
ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ရက်စက်လှချည်လား ခင်ရယ် မောင့်ကို တကယ်ပဲ
သေစေချင်လို့လား”

“ဘယ်သူကရက်စက်တာလဲ၊ အပိုစကားတွေ လာ
ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ရှင့်ဘာသာ သွားသေချင်တာ၊ ကျွန်မ

အပြစ်ပဲလား”

“ဖယ်ရှင်”

“ခင်”

“ကြည့်စမ်း...ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မရှေ့က
အခုဖယ်”

“မဖယ်ပါရစေနဲ့ ခင်ရယ်၊ မောင့်ကို ခင်ကြိုက်သလို
အပြစ်ပေးပါ၊ မောင်ခံပါ့မယ်”

“ချစ်တယ်ခင်ရယ်”

“ဖယ်ဆို”

“အိုး”

ခင်ချမ်းသာတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ
ရောက်သွားတာမို့ အလန့်တကြားလေး ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်ရင်း အရှက်မရှိသူ ရင်ခွင်ထဲက သူမကိုယ်လေးကို
ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ရှင်...ရှင် နည်းနည်းမှ မရှက်ဘူးလားဟင်၊
ဘေးမှာလူတွေနဲ့ရှင်”

“မောင်တို့နားမှာ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး ခင်ရယ်”

“အို...ရှိရှိ မရှိရှိ ဖယ်ဆိုဖယ်”

“ဟင့်အင်း...ခင်ကိုချစ်တယ်”

“ကဲ...ကဲ”

“အဲဒါ...ချစ်ဦး...ချစ်ဦး”

နုထွေးလှပသော လက်သီးဆုပ်လေးများ အောင်ကေ တု ရင်ဘတ်ကြီးပေါ်သို့ အဆုတ်မပြတ် ကျရောက်လာတာ ကို ကျေနပ်စွာခံယူရင်း ခင် လက်သီးဆုပ်လေးများကို ညင် သာဖွဖွ ရှိုက်နမ်းမိ၏။

“ခင်...မောင့်အသက်ရယ်”

သူ့ကို ထုရိုက်နေသူထံမှ စီးကျလာသော မျက်ရည် များက အောင်ကေတု စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်နာကျင်သွားစေ သည့်အတွက် ချစ်ဇနီး၏အမည်ကို ဆိုညည်းရင်း သူ့ကိုယ် တိုင်လည်း ခင်နှင့်ထပ်တူ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“သွား...သွား ရှင့်ကိုမုန်းတယ်သိလား၊ မုန်းတယ်”

“မောင်သိပါတယ်ခင်ရယ်၊ တကယ်လည်း ခင် အတွက် မောင်က မုန်းစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဗျာ”

“ဒါပေမယ့် ...ခင်ကို မောင် ကံတိသစ္စာဆိုပါတယ်၊

နောက်တစ်ကြိမ် မောင့်ဘက်က အမှားရှိရင် ခင် စိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ်ပါ၊ အခုတော့ မောင့်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါအချစ် ရယ်”

ခင်သည် သူ့ကို ဘာစကားမှမဆိုဘဲ လက်သီးဆုပ် ကလေးများဖြင့် ထုရိုက်ခိုက်နေဆဲဖြစ်ရာ ခင် ပါးပြင်ပေါ် က မျက်ရည်တွေကို အနမ်းဖြင့် ဖွဖွဖယ်ရှားပေးလိုက်ပါသည်။

“ခင်”

“မခေါ်နဲ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“မောင့်ရဲ့ခင်ရယ်”

“ခင်ကို မောင်ရဲ့ရဲချစ်ခဲ့သလို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ နှလုံးသာနဲ့ ခင်ကို မောင့်ကြောင့် နောက်ဘယ်တော့မှ မျက်ရည် မကျစေရပါဘူးကွယ်”

“ကိုယ့်စကားကိုယ် မှတ်ထားပါ”

“မှတ်ထားပါ့မယ် အချစ်ရယ်၊ အချစ်ရဲ့ရဲနဲ့လူက အသည်းနှလုံးကို ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စေရပါမယ်လို့”

မျက်ရည်တွေကြားက ခင်ချမ်းသာ သူ့ကို မော့ကြည့် လိုက်တော့ သူမကိုငုံ့ကြည့်နေသော ချစ်သူမျက်ဝန်းအကြည့် များဖြင့် ရွန်းလဲ့စွာ ခုံစည်းမိကြသည်။

မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ နဲ့ပါလား။

တကယ်တော့ ခင်ချမ်းသာကိုယ်တိုင်လည်း မောင့်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ အခုလို ပေါက်ကွဲခံစားရတာပဲ မဟုတ်လား။

“မောင့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“မုန်းတယ်”

“ခင်ရယ်”

အမုန်းစကားဆိုသော ခင်ချမ်းသာ နှုတ်ခမ်းလေး
 ပြုံးနေတာကိုကြည့်ပြီး ကြည်မွေ့လှိုက်လှဲစွာ ရယ်မောလိုက်
 သော မောင့်ရယ်သံက ခင်ချမ်းသာ နှလုံးသားအစုံကို နွေးထွေး
 လှုပ်ခတ်စေတာမို့ ရှက်စနိုးပြုံးရယ်ရင်း ချစ်သူရင်ခွင်မှာ လှပ
 သော ရှက်အမ်းအမ်းမျက်နှာလေးကို ထိုးအပ်ကွယ်ဝှက်လိုက်မိ
 ပါတော့သတည်း။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။
 ချစ်ခြင်းအားဖြင့်
 မြပုလဲသွယ်